

Marcia Evanick

EDITURA MIRON

*Envoie
de D01*

MARCIA EVANICK E NEVOIE DE DOI

Tehnoredactor: Monica Toader
Corector: Doina Călin
Editura Miron

Owen J. Prescott simți lațul strângându-i-se în jurul gâtului și țipă:

— Oameni buni, v-ați pierdut mințile? Încetați! Frânghia aspră care îi lega mâinile îi intră mai adânc în carne.

Piciorul îi alunecă pe platforma striată a automobilului de teren și se grăbi să-și recapete echilibrul. Nu-i venea să creadă una ca asta. La mărreața vârstă da treizeci și trei de ani, viața lui era pe cale să fie curmată de un grup de țigani gălăgioși care își agitau brațele și strigau într-o limbă pe care el nu o înțelegea.

Huiduma de om care îi pusese ștreangul de gât sări din mașină, lăsându-l singur. Owen nu era ferm convins, dar acum păreau să țipe unul la altul și nu la el. Spera că era un semn bun. Ținea extrem de mult la gâtul lui.

Dintre toate modurile de a muri, acesta nu se afla sub niciun chip în topul preferințelor lui. Ar fi preferat un scenariu care să includă o tunică mulată și ațâțătoare de satin negru, colanți de culoarea pielii, un păr lung și blond, și un accent suedez. I-ar fi plăcut ca zâmbetul său să fie atât de larg, încât bătrânul Harvey, de la salonul local de pompe funebre, să trebuiască să lucreze peste program ca să i-l înlăture.

Owen își aruncă privirea în jur și observă că grupul părea să fi uitat că el stătea pe platforma mașinii cu un laț în jurul gâtului. Cât despre el, puțin probabil să uite vreodată; avea de gând să-i spună șerifului toată tărășenia imediat ce reușea să găsească o cale de a o întinde de la ferma Kandratavici.

La căderea nopții, fie avea să se legene la capătul acestei frânghii, fie întreaga familie Kandratavici avea să privească lumea de după gratii. Crow's Head, Carolina de

Nord, era bine cunoscut pentru colinele lui unduitoare, pentru frumusețea spectaculoasă și pentru calda lui ospitalitate, dar treaba asta era prea de tot.

Bărbații gesticulau de zor spre un grup de femei și copii ce se apropia, când zgomotul copitelor unui cal, ce venea mâncând pământul, atrase atenția tuturor. Femeile își făcură cruce și se buluciră înainte, iar copiii alergară după mamele lor și se ascunseră în fustele lor înflorate. Bărbații își loviră pălăriile de coapse și păreau să înjure.

Pământul părea să se cutremure în timp ce un uriaș armăsar negru înghițea rapid distanța pentru a se opri încremenit la doar câțiva centimetri de grup și de mașină. Owen avu impresia că din nările fiarei ieșea fum când aceasta își aruncă pe spate capul puternic și izbi violent pământul cu copitele. Instinctiv, făcu un pas înapoi și simți frânghia strângându-i-se mai tare în jurul gâtului. Privirea îi fugi de la animal la femeia care îi călărea crupa goală și inima păru să i se oprească. Era de o frumusețe care îți tăia respirația și era tot atât de sălbatică precum taurul de munte care împodobește Great Smoky Mountains. Părul îi era ca o perdea de mătase aproape neagră, iar gura îmbufnată era roșie ca fraga. Fusta înflorată îi era suflecată în jurul coapselor, oferindu-i priveliștea apetisantă a degetelor mici cu unghii lăcuite cu un roșu ca sângele și a picioarelor care se terminau undeva în cer. Owen își simți inima reluându-și bătaia, undeva, în mijlocul gâtului. La dracu' cu părul blond și accentul suedez – acest înger prevestitor de moarte putea să-l răpună fără să miște un deget.

Nadia Kandratavici își domoli calul printr-o smucitură din frâu și se strădui să le zâmbească afabil tatălui și unchilor ei. Văzuse ce se petrecea de la etajul al doilea al casei sale și pornise înainte ca să aibă cineva de suferit. Zâmbetul Nadiei păli când observă umflătura vineției de sub ochiul drept al tatălui ei.

— Ce se întâmplă, tată?

Miloș se uită urât la piciorul gol pe care ea și-l expunea în fața străinului. Nadia oftă și își aranjă fusta, spre marea dezamăgire a condamnatului. Miloș dădu din cap și începu să vorbească:

— Englezește, tată, acum ești în America, zise Nadia, întrerupându-l.

— Gagiul ăsta merită să danseze în vânt.

— Ce e un *gagiu*? întrebă Owen poruncitor. Habar n-avea ce era, dar refuza să admită că era cineva pe moarte.

Nadia se uită pentru prima dată la bărbatul care stătea pe platforma mașinii unchiului ei Zanko. În ciuda ștreangului din jurul gâtului, arăta încrezător, mândru și... superb. Bărbia îi era sfidător ridicată, iar adâncul ochilor îi era mistuit de flăcări.

— Înseamnă o persoană care nu e de neam țigănesc.

Owen se încruntă, dar își păstră aerul sfidător, își îndreptă privirea spre încântătoarea femeie de pe crupa neagră a monstruosului cal. Această frumusețe mignonă cu ochi întunecați, care părea să vibreze de viață și de înțelegere era singura care îl asculta. În același timp, părea să dețină un anumit control asupra situației.

— Au de gând să mă spânzure din cauză că nu sunt țigan?

Nadia zâmbi.

— N-au de gând să te spânzure.

Strălucirea zâmbetului ei mai să-l facă să-și piardă echilibrul. Găseai în el încredere, o umbră de tristețe, frumusețe și aluzia unor secrete ascunse. Îi era recunoscător pentru încredere, îi aprecia frumusețea și îl intriga tristețea, dar mai presus de toate tânjea să-i pătrundă secretele.

Întorcându-i zâmbetul, se răsuci ușor astfel încât ea să vadă că avea mâinile legate. Își ridică ochii urmărind cu privirea frânghia groasă legată de creanga solidă a stejarului de deasupra.

— Dacă n-au de gând să mă spânzure, de ce sunt pe cale să mă trateze ca pe o piñata.

— Piñata? Întrebă ușor mirată Nadia.

— Un vas de lut sau un cornet de carton care se atârână de un pom sau de ceva înalt. Când îl spargi, din el încep să curgă bomboane. Își înăbuși zâmbetul când patru copii cu ochi negri își ițiră capetele dintre fustele mamelor lor. Era clar că înțeleseseră cuvântul bomboane. Dacă îi poți convinge pe tatăl tău și pe prietenii lui să mă dezlege, îți promit că-ți trimit cea mai mare piñata pe care o găsesc.

Nadia râse la vederea încântării zugrăvite pe fețele puradeilor. Clătină cu tristețe din cap în fața chipeșului bărbat care stătea pe platforma proaspăt achiziționatei mașini a unchiului Zanko.

— Mă tem că nu îți pot accepta oferta.

— De ce nu? Întrebă Owen. Știa că o piñata era o mită păduchioasă, dar exploatase curiozitatea grupului. Ce altceva și-ar fi dorit un grup de țigani necivilizați în schimbul anulării acestui spectacol?

— Pentru că ar fi o înșelătorie.

— Cine înșală?

— Dumneata. Nadia se uită în jos la tatăl ei, la cei trei unchi și la doi dintre cei patru frați ai ei. Nu aveau de gând să te spânzure. Dintr-un motiv anume, voiau să bage spaima în dumneata. Când am sosit eu, se certau dacă arăți sau nu suficient de speriat. Zâmbi. Nu arătai.

Miloș, tatăl Nadiei, își încrucișă brațele și o fulgeră cu privirea pe fica sa.

— Tu nu știi ce a făcut.

— Ce a putut să facă atât de grav, tată?

— Le-a făcut pe mătușile tale Celia și Sașa escroace. Miloș își bombă pieptul, în timp ce frații săi, Rupa, Zanko și Yurik, i se alăturară în atitudinea-i fermă. Ducele l-ar fi împușcat, dar cum tu nu ne dai voie să purtăm arme, am hotărât să-l spânzurăm.

— Ellington¹ n-ar fi împușcat un om! strigă Owen.

Nadia chicoti ușor. Era limpede că fie că era pasionat de muzică, fie că era total pe dinafară în ceea ce privea filmele cu cowboy.

— Tatăl meu se referea la John Wayne, nu la Duke Ellington, domnule...?

— Prescott. Își înclină politicos capul. Owen J. Prescott.

— Prescott? Nadia își prinse buza de jos între dinți. Ca în Prescott Realty, Prescott Hardware, Prescott Construction și Prescott Feed Mill?

Owen își ciocni călcâiele și se înclină atât cât îi permitea frânhia.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă. Zâmbi seducător. Și cu cine am privilegiul de a conversa în această superbă zi de vară?

Nadia se făcu albă ca varul și șopti:

— Nadia Kandratafici.

Se întoarse către grupul bărbaților și, încalcându-și propria regulă, începu să-și agite brațele în aer și să dea instrucțiuni cu glas răstit într-o limbă străină.

În câteva secunde Owen se pomeni respirând mai în voie, căci lațul îi fusese tras peste cap și mâinile dezlegate rapid.

Refuză mâna de ajutor întinsă de aceeași huidumă care îl urcase în mașină. Cu un salt elastic, ateriză pe pământ și începu să-și scuture de murdărie pantalonii odată imaculați și călcați.

— Știu că tu și familia ta sunteți relativ nou-veniți în Crow's Head, dar aici avem o tradiție. Se uită în sus la Nadia și își îndreaptă gulerul cămășii albe cu mâneci scurte. Se numește ospitalitate.

Ea își pierdu și bruma de culoare ce îi mai rămăsese în obraji.

¹ Duke Ellington, renumit cântăreț american. Duke - Duce. Actorul John Wayne a fost supranumit „Ducele”.

— Domnule Prescott...

— Nadia. Îi plăcea cum suna numele ei pe buzele lui. Avea un gust străin și exotic, exact ca și ea. Numele meu e Owen.

Sub niciun chip nu-i putea spune pe nume. Crow's Head ar fi trebuit să se cheme Prescott, Prescottville sau măcar Prescott Junction. Statuia de bronz a generalului Jeremiah Prescott din armata confederată împodobește piața din centrul orașului, completată cu un cal ridicat fioros pe picioarele din spate și înconjurată de un pogon de flori. Toate clădirile din oraș includeau numele Prescott, inclusiv numele Companiei de Credit Ipotecar care deținea actele pe această fermă. Owen J. Prescott putea s-o zboare cu o trăsură de condei.

— Domnule Prescott...

— Owen. Îi trimise un zâmbet strălucitor.

Nadia înghiți cu greu și îngână:

— Owen, atunci. Se uită la cele două mătuși. Ce-au făcut Celka și Sașa? În gând, adăugă: *de data asta*.

Owen se uită la grupul de țigani și încercă să le identifice pe Celka și pe Sașa după vinovăție. Nu putu. Dintre cele patru femei de acolo, niciuna nu părea vinovată sau rușinată. Fețele lor bătute de vânt și soare erau ridicate într-o atitudine mândră și încăpățânată.

— I-au vândut mătușii mele Verna o cutie cu apă îmbuteliată și au afirmat că e de la Izvorul Tinereții.

Nadia îngână o înjurătură explicită pe rusește, apoi înălță repede o rugăciune către un sfânt ca s-o ierte. Familia ei o scotea din minți. Oare chiar nu-și dădeau seama câte sacrificii făcuse ca să-i scoată din Europa sfâșiată de război și să-i aducă în Statele Unite? Tot ce le ceruse în schimb era să respecte legile, să învețe engleza și să nu se bage în belele. Evident, chiar și numai atât era prea mult.

— Celka, Sașa, unde sunt banii mătușii lui?

O femeie, care părea să fi intrat în patruzeci de ani, făcu un pas înainte. Era Sașa.

— Jumătate e în buzunarele noastre, iar restul în burțile noastre.

— Cât ați cheltuit pe mâncare?

— Cincizeci și opt de dolari americani, răspuse Celka.

Calul se foi nervos, căci degetele Nadiei se strânseseră involuntar pe hățuri. Economiiile ei, cândva măricele, scăzuseră deja considerabil și se micșorau cu fiecare zi. Slăbi hățurile și bătu ușor cu palma gâtul calului care se calmă imediat.

— Dați-i domnului Prescott banii care v-au rămas și cereți-i scuze. Îi voi da eu restul și să sperăm că nu va face plângere împotriva voastră, își fulgeră cu privirea restul familiei. Nu același lucru pot spune despre voi. Ce i-ați făcut voi domnului Prescott a fost o samavolnicie. Știu că nu aveți de gând să-l spânzurați cu adevărat, dar ce se întâmpla dacă era slab de inimă și murea? Îi privi pe rând pe toți bărbații de acolo. Toți ați fi fost trimiși la închisoare pentru crimă. Se simți oarecum ușurată văzându-le fețele îndurerate. Înainte de a mai face iar o prostie, gândiți-vă cum ar fi să vă petreceți restul vieții după gratii, să nu mai dansați niciodată sub cerul liber, să nu mai dormiți sub stele. Sau să n-o mai țineți în brațe pe cea pe care o iubiți. Se uită la Owen. Îi înapoiez eu banii mătușii tale odată cu scuzele mele în numele întregii familii. Cât despre primirea de care ai avut parte la ferma Kandratavici, pot doar să te asigur că data viitoare când vei trece pe aici vei fi primit cu brațele deschise și cu cea mai mare ospitalitate de către familia mea.

Își fulgeră din ochi familia, provocând-o să o contrazică. Spera că Owen nu va depune plângere; se îndoia că avea suficienți bani disponibili ca să le plătească tuturor cauțiunea. Singurul lucru care putea sfărâma inima

unui țigan era să-l privezi de libertate.

Owen se uită lung la Nadia, apoi dădu ușor din cap. Nu voia scuzele acestui înger de foc. Ea nu făcuse nimic rău. Când Celka și Sașa înaintară și îi înmânară câteva monede și bancnote mototolite, se simți ca un hoț. Se uită la ochii larg deschiși ai copiilor și își aminti că Sașa spusese că jumătate din bani se duseseră pe mâncare. Erau atât de disperați după mâncare, încât să încerce s-o escrocheze pe mătușa lui bătrână de 120 de dolari?

Nadia îi remarcă ezitarea și oftă. Domnul Prescott „Cel născut cu o linguriță de argint în gură” era pe cale să devină milos.

— la banii, Owen. Aparțin de drept mătușii tale. Owen îndesă banii în buzunarul pantalonilor. Mătușa Verna și-ar fi putut cumpăra o cisternă de apă făcătoare de minuni de la Izvorul Tinereții fără să simtă cătuși de puțin lipsa acelor bani. În timp ce conturile din bancă ale familiei Prescott abundau de zerouri, familia Prescott însăși se reducea doar la doi membri, mătușa Verna și el.

Poate de aceea avea tendința să fie exagerat de protector cu singura lui rudă în viață.

Îngână spre Celka și Sașa un „mulțumesc” moale și se întrebă cum dracu’ se întorsese roata fără ca măcar să-și dea seama. Acum un minut era gata să aducă în fața tribunalului întregul clan Kandratavici, iar în minutul următor le mulțumea. Se uită la Nadia.

— Poate că am putea...

— Nu încipe niciun poate aici, Owen. Te rog dă-i banii înapoi mătușii tale împreună cu scuzele noastre. Se lăsă să alunece grațios de pe cal și ateriză lângă Owen.

Lui Owen mai să i se spargă un vas de sânge când o urmări lunecând de pe crupa bestiei negre. Caleidoscopul de culori al fustei ei de bumbac i se înfoiase până la mijlocul coapselor, oferindu-i o priveliște care, în mod sigur, ar fi făcut până și pe un preot să se spovedească. Un singur

cuvânt ar fi putut descrie picioarele bronzate, satinatate ale Nadiei: dumnezeiești. Fără îndoială că trebuiau să ducă la „Porțile de Sidef”.

— Dacă vii cu mine acasă, am să-ți dau și restul de bani.

Owen îi urmări privirea și văzu în depărtare o căsuță albă și o șură uriașă bătută de vreme.

— Nu e nevoie.

Nu voia banii ei, dar era curios în privința ei.

Se uită rapid la mâna ei stângă. Al treilea deget era gol, dar pe alte două purta inele de aur meșteșugit lucrate. Pe mâna dreaptă avea încă trei inele. Deci nu avea un soț. Cineva care purta atâtea inele ar fi purtat cu siguranță și verighetă.

— Trebuie să-i înapoiez banii mătușii tale. E vorba de mândria familiei.

Îl văzuse privind-i mâinile, așa că și le ascunse repede în faldurile fustei. Vanitatea era o calitate dezgustătoare, dar nu se putu abține. Considera că mâinile ei erau cea mai urâtă trăsătură a ei. Erau bătătorite de la cântatul constant la chitară, iar unghiile erau tăiate atât de adânc, încât abia dacă se mai zărea un pic de alb. Traiul ei și cel al familiei ei depindeau de degetele ei.

— Cine vrea să meargă pe cal până acasă?

Patru puradei se desprinseră dintre fustele mamelor lor și se apropiară în fugă. Nadia râse și ridică un băiețel de vreo șase ani pe spatele calului. Owen era vrăjit de muzicalitatea râsului ei și de dragostea ce-i lumina fața. După ce-i așeză pe toți cei patru copii pe crupa armăsarului, se întoarse și porni peste câmp cu hăturile în mână.

Owen mergea alături de ea și se minuna de cât de micuță putea să fie. Cât se aflase călare pe armăsar, păruse mult mai înaltă. Dacă depășea un metru cincizeci și cinci, surplusul de centimetri se datora părului ei bogat și

ondulat. Îl mâncau degetele să și le treacă prin întunecimea lui deasă ca să vadă dacă era atât de mătăsos pe cât părea. Periculoase gânduri pentru un bărbat care doar cu cinci minute în urmă era cât pe ce să fie spânzurat de familia ei.

— Calul tău are un nume? o întrebă el.

— Firește. Accentul străin care îi puncta vorbele nu era atât de puternic ca acela al familiei ei. Oare nu toate animalele favorite din America au un nume?

— Da, dar până acum nu te-am auzit rostindu-l. Am fost atent. Pun pariu pe tot ce am în portofel că nu-l cheamă Buttercup².

Nadia râse și scoase din buzunarul fustei un cub de zahăr și întinse drăgăstos palma spre botul armăsarului.

— Nici pe departe!

— Aș fi mers pe un nume ca Satan sau Lucifer.

— Acum ești pe-aproape. Mângâie cu blândețe botul calului și îi șopti ceva într-o limbă străină. L-am botezat după ceva de care se tem toți americanii.

— „Războiul nuclear”? „Dentistul”? Îi plăcea la nebunie sunetul dulce și muzical al râsului ei. Să fie oare „Soacra”?

Nadia își ținu respirația.

— Nu, îl cheamă IRS³.

Owen se opri și se uită lung la armăsar care, auzindu-și numele, împunse blând cu botul ceafa Nadiei.

— De ce l-ai botezat după Internal Revenue Service?

— S-a născut pe cincisprezece aprilie. Întinse calului un alt cub de zahăr, în timp ce traversau drumul murdar din fața șurei lângă care se afla un mic țarc împrejmuit cu un gard.

Owen se uită la șură, care era mai degrabă un

² Piciorul cocoșului (botanică)

³ Internal Revenue Service = Echivalentul american al Fiscului sau Serviciului de percepție a taxelor

hambar, și se cutremură. Întreaga construcție era periculos înclinată spre dreapta.

Nadia coborî copiii și îi urmări cum o luau la sănătoasa chicotind și hârjonindu-se. Owen deschise poarta țarcului și o urmări cum îi scoate căpăstrul lui IRS și îl bate ușor pe crupă. Armăsarul își întoarse capul, îl fulgeră cu privirea pe Owen, apoi intră în țarc.

— Calul tău nu cred că mă place.

— Se simte jignit că nu l-ai tratat cu nimic. E obișnuit ca toți cei care trec pe lângă el să-i dea ceva bun. IRS este exact ca un copil mare și răsfățat.

Lăsă căpăstrul pe gardul strâmb și crăpat, și desprinsă absentă o coajă de vopsea albă. Spera ca într-o bună zi să poată să-i repare căminul lui IRS și să umple toate pogoanele fermei Kandratavici cu progeniturile lui. El era cheia de boltă a visului ei. IRS reprezenta tot ce sacrificase ea în acești ultimi ani. El era „Ferma Kandratavici”, în sfârșit un cămin permanent pentru familia ei. Zilele ei de viață nomadă se sfârșiseră. Se născuse în Ungaria; când avea o lună, trăia în Rusia; aniversarea împlinirii vârstei de trei ani o găsisese în ceea ce pe atunci se numea Iugoslavia. La opt ani vorbea fluent șase limbi, iar la șaisprezece ani văzuse două treimi din Europa. Ar fi fost în culmea fericirii să nu mai fie nevoită niciodată să facă un pas dincolo de ferma Kandratovici.

— Nadia?

Reveni brusc la prezent.

— Oh, scuză-mă. Ai spus ceva?

— Unde pluteai?

O ușoară tușă de roz îi coloră obrajii.

— Măturam pânzele de păianjeni.

Se întoarse și porni către casă. Owen se ținu după ea.

— Măturai pânzele de păianjeni?

— Nu așa se spune?

— Oh, adică scuturai pânzele de păianjeni.

— E același lucru.

Urcă pe verandă și deschise ușa cu plasă de sârmă. Scutură sau mătură pânzele de păianjeni, iar praful se împrășteie peste tot.

— Intră o clipă. Mă întorc imediat.

Owen trecu pragul și închise încet ușa în urma lui. Nadia dispăruse deja din bucătăria spațioasă. Owen se uită în jur și se încruntă. Mesele de serviciu din lungul pereților erau goale. Nu tu prăjitor de pâine, cuptor cu microunde și nici măcar o ceașcă de cafea murdară. Pereții fuseseră zugrăviți cândva într-un galben-deschis, dar de-a lungul timpului deveniseră de un crem mohorât, pe care doar contururile tablourilor sau ale altor obiecte dezvăluiau culoarea inițială.

În încăperea spațioasă, în care ar fi încăput ușor o masă pentru opt persoane, se aflau o masă mică și două scaune șubrede. Însă Nadia adăugase o tentă de culoare, acoperind masa cu o eșarfă de mătase pictată de mână.

Owen păși agale din bucătărie în camera de zi. Cuta de pe frunte i se adânci. Doar trei lucruri ocupau camera, altfel goală. Două perne uriașe, de un albastru-deschis, un teanc de cărți și reviste, și un lampadar vechi cu abajurul copt de căldură și turtit.

Nadia aruncase o altă eșarfă peste lampadar pentru a ascunde abajurul. Aceasta avea pictată pe ea o reproducere a unui renumit tablou al lui Picasso. La ferestre atârnavă perdele decolorate, iar în căminul impresionant se mai afla încă cenușă de astă-iarnă. Apropiindu-se agale de cămin, luă de pe poliță ceea ce părea singurul obiect frivol din încăperea, o replică ieftină de metal a Statuiei Libertății. O întoarse și citi inscripția de pe verso-ul statuii: *„Dați-mi obosiții voștri, săracii voștri, mulțimile voastre învălmășite care tânjesc să respire liber...”* O auzi pe Nadia tropăind ușor în jos pe scări și puse statuia la loc pe poliță. Nadia și familia ei veniseră în America în căutarea libertății, iar după

aspectul casei goale nu avea de gând să rămână în Crow's Head, Carolina de Nord, ca s-o găsească.

Nadia era pe la mijlocul scării când dădu cu ochii de Owen.

— Aici erai, domnule Prescott?

— Tatăl meu era domnul Prescott! Eu sunt Owen.

— *Era* domnul Prescott?

— Părinții mei au murit acum șase ani într-un accident de avion.

Să-ți pierzi și tatăl și mama era groaznic; să ți-i pierzi pe amândoi în același timp era tragic.

— Îmi pare rău, spuse ea atingându-i ușor cu degetele brațul.

— Mulțumesc.

Îi văzu tristețea și se simți consolată de atingerea ei. Îi luă cu gingășie degetele și i le strânse ușor. Un simplu gest de consolare aprinse un rug. Arșița îi fripse degetele, apoi urcă în sus pe braț.

Ochii Nadiei se măriră o fracțiune de secundă, apoi își trase mâna tremurândă de sub cea a lui Owen și și-o ascunse în buzunarul adânc al fustei. Cu cealaltă mână îi întinse banii.

El clătină din cap.

— Nu vreau banii, Nadia. Se uită în jur la camera goală. Tu ai mai multă nevoie de ei decât mătușa mea.

Ea continuă să-i ofere cu încăpățănare banii.

— Kandratavicii nu acceptă pomană, Owen.

— Atunci nu o privi ca pe o pomană. Consideră că e un împrumut.

— Îi datorez deja destul familiei Prescott, zise și îi puse bancnotele în mână.

Owen întinsese mâna să împingă banii, dar sfârși prin a-i lua.

— Nu înțeleg. Nu ți-am împrumutat niciodată niciun ban.

— Familia Prescott mi-a vândut ferma asta.
El îi întinse din nou banii.

— Doar pentru că Prescott Realty a acționat ca un agent imobiliar nu înseamnă că le datorezi bani. Sunt sigur că totul s-a încheiat în ziua în care ai făcut plata.

— Da, este adevărat, dar *Compania de Credit Ipotecar Prescott* deține actele pe această fermă. Își înalță capul și studie chipul nedumerit al lui Owen. Nu știi ce proprietăți ai?

— Da. Nu. Se uită la banii din mână de parcă n-ar mai fi văzut până atunci un dolar. Adică, nu știu. Acum era cu adevărat derutat. Din cât se părea, Nadia și familia ei nu-și puteau permite să plătească ipoteca pe o fermă de mărimea asta. El nu știuse că ferma era în stare de ruină când fusese scoasă la vânzare și cât de încântat fusese Don Adamson când, după doi ani, reușise în sfârșit să o vândă. Dar cum obținuse Nadia ipoteca, trecând de Bill Meyers? Managerul *Companiei de Credit Ipotecar Prescott* stătea tot timpul cu ochii pe situația financiară.

— *Compania Ipotecară* nu e proprietara fermei, Nadia; tu ești. Noi doar ți-am împrumutat bani ca s-o cumperi, atâta tot.

— Voi dețineți hârtiile care spun că e a mea. Porni încet spre bucătărie, urmată de Owen.

— Numai până când termini de plătit împrumutul.

— Atunci nu-i a mea.

— Din punct de vedere tehnic, da, dar...

— Și nu puteți vinde ferma altcuiva?

— Doar dacă nu achiți împrumutul. Nu ți s-au explicat toate astea când ai solicitat creditul?

— Ba da. Domnul Meyers a fost foarte clar. Înapoiez banii în douăzeci de ani, apoi primesc actele. Până atunci tu deții o parte din fermă.

Owen se uită în ochii ei inteligenți și încăpățânați. Tot ce spunea ea era adevărat, dar alți oameni nu considerau

Compania de Credit Ipotecar ca fiind coproprietară a caselor lor.

— Dar părinții tăi? Sunt sigur că ei ți-ar putea explica faptul că nu dețin nicio parte din fermă.

— Ei n-au avut niciodată o ipotecă. Un zâmbet ironic îi arcui colțul gurii la gândul că părinții ei ar fi avut o carte de credit.

— Dar unchii tăi?

Surâsul Nadiei deveni un zâmbet larg.

— Asta este singura proprietate pe care un Kandratavici a avut-o vreodată.

— Vreodată?

— Vreodată, răspunse Nadia cu mândrie. Se uită prin bucătărie și zâmbi. I-am oferit familiei mele marea mea avere și au acceptat-o. Se încruntă o clipă în timp ce îi deschidea ușa. Mă tem că există multe pe care nu le înțeleg despre stilul de viață american. Majoritatea informațiilor lor provin din filmele vechi pe care le-au urmărit în timp ce își așteptau vizele.

— Dă-mi voie să ghicesc. Își trecu mâna peste ceafă. Erau vreunele filme vechi cu cowboy?

Nu voia să plece încă.

— Cred că ar trebui să te avertizez că tata și unchii mei au urmărit toate filmele cu cowboy care le-au încăput în mână.

— Grozav. Owen își frecă ceafa și se întrebă dacă trebuia să atenționeze șeriful orașului despre banda Kandratovici.

— Frații mei, Stevo și Mikol, au ținut cu Mel Gibson în *Lethal Weapon* și cu Kevin Costner în *Bull Durham*.

— Din ce în ce mai bine.

— Sora mea, Sonia, și soțul ei, Gustavo, au făcut o obsesie pentru Errol Flynn. Fratele meu, Nikita, îl idolatrizează pe Cary Grant, iar celălalt frate al meu, Gibbie, se crede Elvis.

Owen studia chipul superb al Nadiei în timp ce aștepta poanta. Trebuia să fie o glumă pe undeva. Femeia care îl intriga cel mai mult dintre toate femeile care intraseră în viața lui trăia cu întregul *Ghid al Actorilor*.

— Câți membri ai familiei tale trăiesc aici, mai exact, Nadia?

— Numărându-mă și pe mine?

— Sigur.

— Treizeci și unu.

Owen gemu în gând. Șansa de a o găsi pe Nadia singură acasă era cam tot atât de mare precum să dai lovitura la loterie. Întrebă curios:

— Dar *tu* ce filme ai urmărit?

— Am cinci ani de când trăiesc în Statele Unite. Iluziile mele despre America s-au risipit cu mult timp în urmă. Leși pe verandă și le făcu semn cu mâna celor doi unchi ai ei care lucrau în țarc.

Owen își văzu mașina în depărtare, acolo unde o parcase mai devreme. De ce păruse atât de tristă când vorbise despre iluziile risipite? Cine îi spulberase visurile? Îndesă banii în buzunar. Nu era acum timpul să se certe pe tema lor. Erau prea multe întrebări despre Nadia și familia ei care aveau nevoie de răspunsuri mai întâi, și știa locul exact de unde putea căpăta acele răspunsuri: *Compania de Credit Ipotecar Prescott*.

Îi luă mâna, sub pretextul că își ia la revedere. Buzele lui schițară un zâmbet mic, fericit, când simți ușorul tremurat al degetelor ei. Nu-și imaginase asta; și ea simțea ceva pentru el.

— La revedere, Nadia. A fost o experiență să-ți cunosc familia și o plăcere deosebită să te cunosc pe tine. Își trecu gingaș degetul peste încheietura mâinii ei și îi simți bătaia rapidă a pulsului.

— Ai de gând să depui plângere împotriva lor?

Tremurul violent al degetelor ei trebuia să fi fost de la

teama pentru familia ei, nu-i așa?

— Ar trebui? Strânsoarea îi spori, iar privirea lui o sfredeli pe a ei.

— Nu asta te-am întrebat.

Owen se uită către țarc și întâlnește privirile ostile ale unchilor ei. Putea pleca cu conștiința împăcată fără să facă ceva în privința Kandravicilor? Putea lăsa totul așa cum era? Le datora oamenilor lui Crow's Head mai multă considerație.

— Le vei spune să nu mai vândă apă îmbuteliată naivilor?

— Îți promit că am să le dau o lecție, încât să-i usture urechile.

— Când te vei ocupa de asta, vei aborda și subiectul spânzurării unui vecin?

— Voi pune spânzurătoarea înaintea escrocheriei. Avea de gând să discute cu ai ei mai aspru decât își închipuia el. Cum oare se așteptau ei să primească slujbe și să devină membri respectabili ai comunității dacă se purtau ca niște bandiți?

Expresia serioasă a figurii ei îl înduioșă. Umerii ei nu păreau destul de puternici pentru a purta povara întregii ei familii, dar erau. Îi lăsă mâna și își ridică încet degetele spre fruntea ei. Cu o mângâiere gingașă netezi cuta de îngrijorare care îi umbrea fruntea frumoasă. Voia s-o tragă în brațele lui și s-o alinte, s-o împace. Privirea i se fixă pe gura ei dulce. Ba nu, voia s-o ia în brațe și să-i îndepărteze grijile cu sărutări.

— Atunci cred că n-am să mă opresc la biroul șerifului în drum spre casă.

Nadia dădu drumul aerului pe care și-l reținuse.

— Mulțumesc, domnule Pres... adică, Owen.

El părăsi veranda înainte de a se răzgândi și a o săruta. Era ceva treabă de făcut, iar dacă privirile unchilor ei erau vreun indiciu, familia ei putea profita de prilej ca să

se răcorească.

— Încearcă să-i ții departe de necazuri, spuse el și porni către mașină.

Nadia se rezemă de unul dintre stâlpii cojiți ai verandei și își permise luxul să-l urmărească îndepărtându-se. De regulă considera că blugii erau cei mai sexy pantaloni pe care îi putea purta un bărbat, dar pantalonii gri, eleganți, care scoteau în relief fundul lui Owen făceau o treabă grozavă. Oare ce găsea ea atât de fascinant – pantalonii sau bărbatul care-i purta? Își mușcă interiorul obrazului. Ar fi trebuit să se felicite pentru felul magnific în care se prefăcuse indiferentă. Nu o dată simțise dorința să caște ochii la corpul lui superb și să ofteze.

Trecuseră ani de când se bucurase ultima oară de mângâierile unui iubit sau de satisfacția pură a plăcerii reciproce, dar recunoștea virilitatea când se pomenea cu ea în prag. Iar Owen Prescott emana mai multă virilitate decât știa ea ce să facă cu ea.

De ce trebuia să se răzvrătească după atâția ani hormonii ei, mai ales cu Owen? El era băiatul de aur al orașului, gentlemanul sudist perfect, iar ea total nepotrivită pentru el. Oftând greu, a regret, se desprinsese de stâlp și intra în casă. De ce întotdeauna tânjești după ce nu poți avea?

2

Owen închise ușor dosarul după ce îl citi a doua oară. Acum înțelegea decizia lui Bill Meyers de a-i acorda Nadiei un credit.

Nu doar că achitase două treimi din prețul fermei pe loc, dar garanția ei suplimentară era un contract muzical rentabil. Nadia Kandratavici era pe cale să devină o

cântăreață renumită pe plan mondial.

Cu o oră în urmă îl prinsese pe Bill tocmai când se pregătea să închidă biroul. Bill se oferise cu bunăvoință să rămână și să răspundă la orice întrebare, dar Owen insistase ca Bill să se ducă acasă la soție și la copii, grăbindu-se să-l asigure că treaba asta nu avea nicio legătură cu felul în care administra Bill *Compania de Credit Ipotecar*.

În anii care trecuseră de când moștenise numeroasele afaceri, Owen se ținuse intenționat deoparte și lăsase managerii să le conducă, cu excepția cazurilor când i se cerea părerea.

Își petrecea zilele făcând ce îi plăcea să facă, proiectând clădiri și case, și conducându-și propria companie de construcții.

Se rezemă de speteaza scaunului și își propti picioarele pe biroul lui Bill, în timp ce se uita pe fereastra care dădea spre piața centrală a orașului. Soarele ce apunea făcea să strălucească statuia de bronz a stră-străbunicului său „generalul Jeremiah Prescott.

Bătrânul Jeremiah ar fi făcut infarct dacă ar fi văzut ce făcuse stră-strănepotul său. Un adevărat gentleman sudist nu invadea niciodată în intimitatea unei femei tinere. Owen își înlănțui degetele la ceafă și rânji. Dar poate că bătrânul Jeremiah ar fi înțeles. După Războiul Civil, Jeremiah sfidase societatea și se însurase cu o fecioară în parte indiană din neamul cherokee, pe nume Ochii Dimineții.

Owen se mai uită o dată la mapa cafenie pe care o aruncase pe birou. Nadia continua să rămână învăluită în mister. De ce părăsise New York-ul, unde cânta într-un club de noapte care îi plătea un salariu astronomic, pentru a se muta într-un oraș mic și izolat precum Crow's Head?

Cel mai apropiat club de noapte se afla în Asheville, la mai bine de treizeci și cinci de mile depărtare.

În contract se specificase că Nadia urma să scrie și să

înregistreze un album în patru limbi diferite până la sfârșitul anului. Exista chiar o clauză pentru o sumă considerabilă dacă putea scoate același album în încă două limbi până pe 31 decembrie. Fie că Nadia se înhămasse singură la o treabă a dracului de grea, fie că vorbea fluent șase limbi pe lângă engleză. Partea care îl nedumerea cu adevărat pe Owen era faptul că în contract erau solicitate cântece pe care un cântăreț dintr-un club de noapte renumit din New York nici nu s-ar fi gândit să le cânte. Albumul trebuia să fie un disc pentru copii, iar cântecul care avea să dea titlul albumului se numea „Animalele de sub patul meu”.

Oftând din greu, Owen se ridică și puse dosarul la loc în fișet. Unele dintre întrebările lui își găsiseră răspunsul, dar acum apăruseră altele, de două ori mai multe. Se uită la ceas, încuie în grabă biroul și se sui în mașină.

Astă-seară era seara de bridge a mătușii Verna și, cu puțin noroc, reușea să ajungă acasă și să se refugieze în biroul lui înainte ca vreuna dintre prietenele ei să-l înghesuie în vreun colț ca să-i vorbească despre vreo nepoată bună de măritat. Uneori se gândea că totuși clubul de bridge de marți seara a mătușii Verna era un front de lucru pentru Fețișoarele Anonime.

*

Nadia se uită încăpățânată la mătușa ei Sofia și clătină din cap. Putea scorni sute de moduri de a-și petrece sâmbăta; acesta nu era unul dintre ele.

— Nu vreau să-mi ghicești în frunzele de ceai.

Sofia împinse peste masă, spre Nadia, antica ceașcă din os chinezesc.

— Trebuie.

Ceașca se afla în familie de generații și o ținuse cu drag în poală tot drumul cât zburase spre noul ei cămin din America.

— Mama ta a avut iar visul ăla azi-noapte.

— Mama întotdeauna are vise.

— Asta e a șasea oară când are același vis. Împinse ceașca mai aproape de degetele Nadiei. Bea. Lasă-mă să-i liniștesc mintea.

— Cum poți să-i liniștești mintea când ea nici măcar nu știe ce înseamnă visele? Degetele Nadiei atinseră ușor ceașca și farfurioara. Cu ani în urmă, Sofia îi ghicise că se va muta la mare distanță cu toată familia ei. Nadia se gândise că aveau să părăsească Rusia și să se îndrepte spre Germania, Polonia sau altă țară din Europa de Est. Cine s-ar fi gândit acum șase ani că aveau să trăiască toți în America?

— Ea știe visele care au legătură cu tine. Se teme că dragostea pentru cel mai mare copil al ei îi va umbri judecata.

Nadia nu se putu abține să nu-și tachineze mătușa, care îi era ca o a doua mamă.

— Tu nu mă iubești deloc, Sofia?

— Întrebările prostești nu merită răspunsuri. Hai, bea.

Nadia luă ceașca și își privi mătușa peste marginea ei.

— Nu vreau să aud de niciun străin înalt, brunet și chipeș.

Sofia își puse mâinile în șoldurile bine rotunjite și Nadia bău ceaiul.

— Eu spun doar ce văd, nimic mai mult.

Nadia termină ceaiul și răsturnă triumfătoare ceașca pe farfurioară.

— Vei găsi acolo numai muzică, muncă grea, multe responsabilități și o mare fericire.

Își scoase intenționat din minte imaginea lui Owen Prescott. Era destul de rău că bărbatul ăsta îi bântuia visele, trebuia să se bage și în gândurile ei de peste zi?

Sofia așteptă să se usuce ceașca, apoi o întoarse ușor. O duse cu grijă până la fereastră, la lumină, și rămase

acolo privind lung în ea.

Degetele Nadiei se mișcau în ritmul muzicii care îi cânta în cap. Era cântecul la care lucra de două zile, cel pe care îl tot repeta cu încăpățănare pentru a bloca orice gând despre înaltul, brunetul și chipeșul Owen. Cântecul era despre un crocodil pe care îl dureau dinții și pe care nimeni nu voia să-l ajute, de teamă să nu fie mâncat.

— El va aduce un dar, spuse Sofia privindu-și nepoata.

— Cine? Nadia avea presentimentul că deja știa.

Sofia clătină cu tristețe din cap.

— Întrebările prostești nu merită răspunsuri, spuse ea și se uită din nou în ceașcă.

— Parcă ți-am spus că nu vreau să aud despre niciun străin înalt, brunet și chipeș. Păstrează asta pentru cei care plătesc.

— N-am spus că e înalt, brunet și chipeș. Sofia își ridică privirea și zâmbi. În plus, nu mai e un străin.

Nadia duse farfurioara la chiuvetă și o clăti cu grijă.

— Asta visează mama mea? Prostii romanțioase.

Prostii erau tot ce puteau fi vreodată. Owen Prescott era un bărbat extrem de respectabil, fiul încoronat al lui Crow's Head, și total inaccesibil ei.

— Nu. Sofia plecă de la fereastră. Văd ce vede mama ta. Își privi nepoata cu dragoste și tristețe.

— Muzica încetează.

Mâinile Nadiei înghețară pe farfurioara pe care o ștergea.

— Cum adică, muzica încetează? Culoarea îi fugi din obraji. Toți știau cât de importantă era muzica ei pentru ea și familia ei. Muzica mea?

— Da, muzica ta. Sofia spălă ceașca și luă cu grijă farfurioara din mâinile tremurânde ale Nadiei.

— O recapăt? întrebă Nadia.

— Nu văd.

— Când se întâmplă asta?

— Nu văd.

— El mi-o ia?

Sofia ridică din umeri și puse ușor ceașca și farfurioara în cutia de lemn căptușită cu catifea, pe care o făcuse străbunicul ei cu peste un secol în urmă. Ezitarea ei părea să ascundă ceva.

— Nu văd.

— Mama a văzut?

Mama ei, Olenka, și cele trei mătuși erau foarte apropiate, deși nu erau surori. Cei patru frați Kandratavici mulțumiseră cerului în nenumărate rânduri pentru faptul că nevestele lor se înțelegeau atât de bine, formând cu toții o singură familie. Tot așa, de multe ori înjuraseră când femeile făceau front comun și o țineau pe a lor.

Cu siguranță Olenka i-ar fi spus Sofiei tot ce se întâmplase în visele ei.

— Nu, și viziunea ei era blocată.

— De asta te-a trimis pe tine, nu-i așa? Toți se tem că am să dau greș și am să pierd ferma.

Se duse la ușă și se uită afară prin plasă. Unchii Yurik și Rupa mai lucrau încă la îngrădirea țarcului. Era o sarcină dificilă, aproape imposibilă din cauza lipsei de materiale corespunzătoare. Nadia își convinsese întreaga familie să renunțe la tot ce cunoștea și iubea în Europa și să-i urmeze visul de a începe o nouă viață în America. O viață care să nu fie dominată de războaie, o viață care nu cunoștea foamea, o viață de libertate. Fusesse o greșeală?

— Nimeni nu se teme că ai să dai greș, Nadia. Sofia se apropie de ea și se uită afară, la bărbatul ei, Rupa, care prindea în cuie o scândură într-un stâlp. Ferma e și căminul nostru. Cu toții trebuie să tragem din greu ca s-o facem să prospere. Tu ai făcut mai mult decât porția ta, copilă.

Nadia se revoltă. La cei douăzeci și opt de ani cât avea era doar cu cinci ani mai mică decât Sofia.

— Nu mai sunt copil de ani de zile, Sofia. Când ai să

acceptți realitatea asta?

— Când ai să-ți ții la sân primul prunc, o tachină Sofia, apoi îi studie chipul. Dacă ești atât de îngrijorată din pricina muzicii, am să ți-o trimit pe Yelena să ți se uite în palmă.

— Dacă voiam ca puștoaica de soră-mea să-mi citească în palmă, m-aș fi dus la ea.

— Yelena are nouăsprezece ani, e femeie în toată regula, nu?

— Nu. Mai are multe de învățat. Apropo, de ce ea e femeie, iar eu sunt copil?

— Pentru că pe tine îmi place să te tachinez. Sofia o îmbrățișă. Sora ta ți-ar putea răspunde la unele întrebări. Darul ei de a prezice este foarte mare.

— Știu. Talentul Yelenei la ghicit în palmă ar fi fost remarcabil dacă n-ar fi fost de-a dreptul înspăimântător. Nadia mulțumise stelelor ei norocoase că ea nu avea niciun dar de prezicătoare. Prima și singura ei iubire era muzica. Degetele și muzica ce îi cânta permanent în cap erau daruri neprețuite pe care le iubea mai mult decât orice altceva. Faptul că îmi pierd muzica ar putea să mi se tragă de la o inflamație în gât de la care am să mor.

Sofia îngână o rugăciune și își apucă cruciulița de aur de la gât.

— Să nu spui așa ceva!

Nadia râse și își îmbrățișă mătușa.

— Acum cine pe cine tachinează?

Înainte ca Sofia să apuce să răspundă, o mașină își croi drum agale pe drumul desfundat.

Ambele femei recunoscără mașina roșie a lui Owen Prescott, dar numai Nadia îi recunoscă marca. Sofia înălță o sprânceană, în timp ce *Mustang*-ul decapotabil model '65 se opri în fața casei.

— O să aibă un dar, spuse ea.

— Dacă suntem norocoși, darul nu va fi șeriful, răspunse Nadia.

Era sfâșiată de emoții diverse, contradictorii. Femeia din ea era încântată să-l revadă pe Owen și era gata să alerge în întâmpinarea lui. Latura serioasă a ființei ei era plină de teamă că Owen chiar îl adusese pe șerif și mandate de arestare pentru toți. Nu trecuseră decât două zile de când unchiul și tatăl ei încercaseră să-l spânzure.

Sofia zâmbi, în timp ce Owen coborî din mașină și, întinzând mâna spre bancheta din spate, scoase un măgar uriaș confecționat din hârtie colorată, lucioasă.

— Vezi, frunzele de ceai au avut dreptate.

Owen se luptă cu greutatea măgarului de hârtie, împleticindu-se către verandă. Când comandase piñata unei prăvălii cu noutăți din Charlotte, ceruse ca măgarul să fie umplut până la refuz cu bomboane și mici premii, pentru ca prima experiență a familiei Nadiei cu o piñata să fie una memorabilă. Era pe cale să fie răsplătit pentru efortul lui cu o hernie și un măgar căruia i-ar fi trebuit o macara ca să-l ridice de la pământ.

Nadia rezistă impulsului de a zbura în sus pe scări pentru a se schimba și a-și peria părul. În dimineața asta îl scosese ca de obicei pe IRS la plimbare și nu avusese timp să-și schimbe blugii decolorați și tricoul. Urmări prin plasa ușii cum mușchii brațelor lui Owen se umflau sub greutatea animalului colorat. Nu avea nicio idee ce făcuse Owen toată ziua, dar în mod sigur făcuse mai mult decât să stea la un birou și să plimbe un creion pe hârtie.

Owen lăsa cu grijă pe verandă măgarul de un metru și jumătate înălțime și inspiră adânc. Animalul din hârtie cântărea de parcă ar fi fost întărit cu oțel. Poate că prichindeii ar fi putut să ia o bătă de baseball și să trăsnească arătarea de pe verandă. Nu credea că mai avea putere să-l ridice din nou. Zâmbi politicos femeii de pe verandă și înclină ușor capul, apoi își întoarse atenția spre ușa de plasă și spre femeia din spatele ei. Aceasta stătea în umbră, dar i-ar fi recunoscut silueta oriunde. De două nopți

îi bântuia visele și tot de atâtea zile făcea obiectul gândurilor lui exotice de peste zi. Îngerul țigăncușă îi provocase unele momente foarte stânjenitoare.

— Ieși afară, Nadia, sau trebuie să târăsc piñata înăuntru? Zâmbetul lui avea un farmec de gentleman sudist și de băiețel totodată. Deși trebuie să te avertizez că, atunci când copiii o vor sparge, se va face mizerie.

Nadia deschise ușa și ieși pe veranda scăldată în soare. Se încruntă la măgarul multicolor.

— Nu se strică dacă-l spargi?

— Tocmai asta-i ideea. E plin cu bomboane și mici premii. Când e spart, toți copiii se încaieră pentru daruri.

— Cum îl spargi?

— Legi la ochi un copil, îi dai un băț mare, îl rotești de câteva ori ca să-l amețești, apoi îl lași să încerce să pălească măgarul și să-l spargă. Dacă primul copil nu reușește să-l crape din două încercări, legi la ochi alt copil. Faci tot așa până când cineva îl sparge. Apoi bunătățile sunt ale tuturor.

Nadia își mușcă buza de jos.

— O să se strice.

— Asta-i ideea, Nadia, E făcut doar din hârtie și lipici. Când s-a golit de toate bomboanele, e terci.

— Se mănâncă? Întrebă îngrozită Sofia.

— Nu, Sofia, asta înseamnă că e bun de aruncat, spuse Nadia, apoi își ridică privirea spre Owen. De ce să vrea cineva să distrugă un măgar perfect? Își trecu mâna peste spatele plin de cocoloașe al animalului și zâmbi. Bucățile de hârtie roșie, albastră, galbenă și purpurie îi furnicară degetele.

Owen ridică din umeri și se încruntă la măgar.

— În asta constă distracția. Se uită la doi dintre unchii Nadiei care veneau spre verandă. După expresia fețelor lor nu putea spune dacă era pe cale să devină momeală de pește sau binevenit. Mușchii i se încordară gata de acțiune.

Rupa și Yurik își scoaseră pălăriile și rânjiră la Owen.

— Bine ai venit, prietene. Ambii bărbați întinseră mâna.

Owen dădu precaut mâna cu primul și se uită întrebător la Nadia. În ultimele două zile cineva ținuse o lecție serioasă despre ospitalitatea americană.

— Salut, eu sunt Rupa Kandratavici, iar aceasta e nevasta mea, Sofia. Dădu din cap spre femeia de pe verandă. Bun venit în casa noastră, domnule Prescott.

— Mulțumesc. Te rog să-mi spui Owen. Dădu drumul mâinii lui Rupa și strânse mâna uriașă a bărbatului care arăta ca și cum putea să se ia la trântă cu Godzilla și să învingă.

— Eu sunt Yurik Kandratavici și am și eu o nevastă și mulți fii și fiice. Bun venit în casa noastră.

Owen se uită la mâinile lor împreunate. ăsta nu era pumnul blând pe care și-l amintea de marți. Nevasta lui Yurik să fi fost una dintre femeile pe care le acuzase că o înșelaseră pe mătușa Verna?

— Ce mai faci, Yurik?

— Eu fac bine. Yurik zâmbi de mândrie în fața cunoștințelor lui de limbă engleză și scutură cu putere mâna lui Owen.

Owen își trase mâna din strânsoarea excesiv de zeloasă a lui Yurik.

— Văd că faci. Își îndoi și dezdoi absent degetele care îl dureau. Am adus un dar să se bucure toți copiii.

Ambii bărbați se uitară la măgarul umflat, dând din cap și zâmbind încântați.

— Mulțumim foarte mult, spuse Rupa.

— O să aibă multe ore de plăcere uitându-se la el, adăugă Yurik.

Nadia chicoti în fața expresiei derutate a lui Owen și se hotărî să-l scoată din încurcătură.

— E o piñata, unchiule. Ne trebuie ceva înalt de care

să-l atârnăm, cu mult loc liber dedesubt.

— Copacul de lângă șură e bun? Întrebă Rupa.

Owen aruncă o privire spre stejarul uriaș și se strâmbă. Aveau oare frații Kandratavici damblaua să tot spânzure câte ceva de stejari? Dar răspunse:

— E perfect. Se aplecă să ridice matahala de animal de hârtie.

Yurik văzu mușchii spatelui lui Owen încordându-se și îi luă piñata.

Owen urmări uluit cum Yurik traversa curtea de parcă ar fi cărat o jucărioară.

Nadia coborî treptele și se uită în urmă, peste umăr, la Owen.

— Vii?

La sunetul glasului ei, Owen își lăasă privirea să alunece de la curba dulce a fundului ei la ochii întunecați în care mocnea râsul. Imaginația lui nu o nedreptățise. Nadia era chiar mai irezistibilă decât și-o amintise.

— Sunt pe urmele tale.

*

Owen o simțea pe Nadia înfiorându-se la fiecare lovitură de băț. Până acum, doar cei mai mici copii loviseră câte o dată măgarul, dar fără niciun rezultat. Copiii mai mari stăteau în cerc în jurul piñatei care pendula, gata să se repeadă în caz că băiețelul de cinci ani, pe nume Zolly, reușea. Mamele scoteau strigăte de încurajare, iar tații puneau pariuri pe care dintre copii avea să despice măgarul. Erau de față toți membri familiei Kandratavici, adunați de dăngănitul unui vechi triumphi de metal de la marginea șurii, lovit cu nădejde de Sofia.

Owen văzuse orășelele cu mai puțini locuitori decât ferma Kandratavici. Se aplecă spre Nadia și șopti în glumă:

— Ești sigură că toată lumea e aici?

Ea se uită în jur la fețele zâmbitoare alor ei. Toți păreau total captivați de darul lui Owen.

— Firește că toți sunt aici. Credeai că am fi început cu vreunul lipsă?

— Nu, chicoti Owen, doar că mă întrebam de unde știi că sunt toți.

Făcu un pas mai aproape și încercă să identifice parfumul șamponului ei. Oricare era, îl scotea din minți. Simțea dorința să smulgă elasticul care îi ținea legată coada împletită, să-și treacă degetele prin masa bogată de mătase și să-și îngroape fața în moliciunea dumnezeiască a părului ei până când putea să identifice acel parfum amăgitor.

Nadia zâmbi și se uită la fetița cu părul negru căreia îi venise rândul să lovească.

— Ei sunt familia mea, spuse ea. Când crești printre ei, îți dai seama când cineva lipsește.

— Niciodată nu s-a pierdut vreun copil, nu s-a rătăcit? Owen făcu o grimasă văzând bățul fetei abătându-se asupra lui Yurik în loc să nimerească măgarul. Uriașul râse și ridică în brațe fetița care țipa. Locul îi fu luat de un băiat cu ochii negri și privirea hotărâtă.

— Doar Mikol, fratele meu, dar el niciodată nu a contat. Arată din cap spre un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani, îmbrăcat în blugi și tricou alb.

— De ce n-a contat?

— Mikol nu putea fi niciodată găsit. La început, când obișnuia să dispară, am crezut că voia să se joace cu noi... știi tu, jocul ăla de copii iscodește prin preajmă.

— Vrei să spui de-a v-ați ascunselea. Un alt băiat, ceva mai mare decât ultimul, urma să lovească. Owen știa că nu va mai trece mult până când piñata avea să fie spartă.

— Da, acela. Nadia se uită la fratele ei cu tristețe și dragoste. El are o adevărată inimă de țigan.

Owen se uită derutat la fețele zâmbitoare ale membrilor familiei ei.

— Credeam că toți sunteți de neam țigănesc.

— Suntem, răspunse cu mândrie Nadia, dar Mikol hoinărește, este un rătăcitor. Când era mic, hoinărea tot timpul departe de șatră. Până la cincisprezece ani fugise de acasă de atâtea ori că nici nu mai puteam ține socoteala. Când a împlinit șaisprezece ani, a plecat pentru totdeauna să se descurce singur. S-a alăturat din nou familiei, doar ca să se stabilească în America.

— Părinții voștri nu l-au putut opri?

— Ar fi fost ca și cum ai încerca să oprești vântul. Mikol e așa cum e. Fiecare dintre noi se deosebește de celălalt și trebuie să acceptăm că fiecare are soarta lui.

Owen vedea cum jocul devenea tot mai palpitant. Râsetele și strigătele se înteteau. Acum le venise rândul băieților mai mari. Ignoră zarva din jur și se concentrează asupra tristeții ce se furișase în ochii negri ai Nadiei. Întinse mâna și îi alungă de pe frunte o șuviță rebelă. Era mai mătăsoasă decât își imaginase. Glasul lui era doar o șoaptă când întrebă:

— Din ce ești tu făcută, Nadia? Întunericul lichid din ochii ei licări când își ridică privirea spre el.

— Din muzică, responsabilități... și răutate.

Ochii ei se lărgiră de mirare în fața infernului care se declanșă. Cineva reușise în sfârșit să spargă piñata. Bomboane în înveliș colorat de plastic și jucării mici, ieftine, zburară în toate direcțiile din măgarul care se legăna șleampăt. Adulții se veseleau uitându-se la copiii care se băteau pe bunătați. Răutate. *Nadia spusese că era făcută din răutate. Ce dracu' voia să însemne asta?*

Nadia se aplecă și culese de jos câteva bomboane și un șirag de mărgele de plastic și le dădu verișoarei ei de trei ani care nu reușea să răzbească printre copiii mai mari.

— Uite acolo, scumpo, îi spuse ea arătându-i niște

bomboane care aterizaseră ceva mai departe și pe care nu le văzuse niciunul dintre ceilalți copii.

Fetița zâmbi cu gura până la urechi și plecă împleticindu-se într-acolo. Nadia se îndreptă de spate și se întoarse cu fața la Owen.

El îi urmărise fiecare gest făcut cu fetița. Dacă Nadia era făcută din răutate, atunci el era Jack Spintecătorul. Un zâmbet jucăuș îi înflori în colțul gurii.

— Ai făcut un lucru fără inimă, Nadia. Ai ajutat o biată fetiță nevinovată să obțină câteva bomboane. Rușine să-ți fie!

— N-am spus că sunt fără inimă.

— Doar rea, corect?

Obrajii ei se colorară.

— Corect.

Owen nu se putu abține și izbucni în râs.

— Tu n-ai putea fi rea.

Admitea că nu o cunoștea cu adevărat, dar până acum instinctul nu-l înșelase niciodată. Nadia părea trei sferturi înger și un sfert ispită.

— Habar n-ai ce spui, rosti ea și se întoarse repede spre a se îndepărta, dar nimeri direct în tatăl ei.

Miloș își susținu fiica și îi zâmbi larg lui Owen.

— Salut, noul meu prieten pe nume Owen.

Owen zâmbi și își luă privirea de la încântătorul ochi învinețit al lui Miloș. Îl pălise bine, nimic de zis.

— Salut, noul meu prieten pe nume Miloș.

Miloș îl bătu pe spate.

— Rămâi la cină. Avem multă mâncare.

Zâmbetul lui se transformă într-un rânet larg când o văzu pe Nadia înțepenind. Îi câștigase familia cu o piñata, dar nu se știe din ce motiv ea încerca să-l sperie cu o poveste caraghioasă despre răutate. Oare nu-și dădea seama că în loc să-l sperie îl făcuse și mai curios? Privirea i se înfipse în a Nadiei:

— Voi fi onorat să fiu lângă tine și lângă *restul* familiei, Miloș.

3

Nadia se uită pe sub genele coborâte cum el pășea alături de ea în întinericul tot mai dens. Owen era un paradox. Era un om foarte bogat, în mod evident obișnuit să mănânce la mese acoperite cu fețe de mese din țesături fine, cu veselă din porțelan scump și cu tacâmuri de argint pe măsură. Totuși, în seara asta stătuse la o masă butucănoasă de lemn, pe o bancă de lemn brut, și se simțise în largul lui în mijlocul familiei ei. Își umpluse farfuria de două ori, spre marea încântare a mamei și a mătușilor ei, și le complimentase revoltător. Owen Prescott n-ar fi putut să-i câștige mai bine familia nici dacă cerul s-ar fi deschis și l-ar fi depozitat plească în mijlocul șatrei lor.

Se așteptase ca el să fie ofensat la vederea șatrei Kandratavicilor. Bunurile materiale nu dominaseră niciodată o viață de țigan. Familia ei se bucura de libertatea vechii ei vieți și nu vedea niciun motiv să și-o schimbe aici, în America. Nadia cheltuisese o mică avere ca să transporte cu vaporul peste Atlantic și apoi în Carolina de Nord cele patru *vardos*⁴ ale familiei.

Căruțele pictate în culori strălucitoare stăteau acum sub stejari giganți într-o pitorească vale de pe domeniul fermei. Ele erau centrul șatrei. Nadia își convinsese familia să o lase să le cumpere două case mobile care le furnizau căldură, apă curentă și băi. Viața în șatra Kandratavici ar fi fost considerată dură, dacă nu chiar primitivă, după standardele majorității oamenilor, dar familia ei considera

⁴⁴ căruță cu coviltir tipică țăganilor nomazi (din Romany – lb. Țigănească)

că trăiește în lux.

— Ești teribil de tăcută, spuse Owen.

Din cauza întunericului nu-i putea vedea bine fața, dar o simțea emanând încordare.

Nadia își mușcă buza de jos și trecu, aplecându-se, pe sub o scândură crăpată care făcuse cândva parte dintr-un gard ce împrejmuia imașul prin care tocmai trecuseră. Se simțea stânjenită mergând în amurg alături de Owen. Era ceva prea familiar, prea intim, să fie condusă acasă de el.

Mai aveau de trecut un deal. Peste cinci minute el avea să plece, iar ea va fi în siguranță în camera ei, așternând pe hârtie cântecul care i se învârtise în minte toată seara, despre un măgar colorat care fugise de acasă ca să nu ajungă o piñata.

Owen trecu după ea pe sub scândură.

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Sigur.

— Ce anume era în mâncare? Am recunoscut două feluri neobișnuite de frunze de salată, care ar fi făcut ca echipa de grădinărit a mătușii Verna să fie cuprins de istericale, dar unele ingrediente îmi erau total necunoscute.

— Chiar vrei să știi?

Owen ezită în fața amuzamentului din glasul ei.

— Dă-mi voie să reformulez puțin. Ar trebui să fiu îngrijorat în legătură cu ceea ce tocmai am mâncat?

— Doar dacă ești vegetarian. Râse în fața privirii lui neliștite. Calmează-te, Owen. Doar pentru că n-ai văzut niciodată felul ăla de mâncare în niciun meniu din America nu înseamnă că a fost ceva dăunător sănătății. Se opri în vârful dealului și se uită în jos la șura bătută de vreme și la casa simplă. Indiferent de câte ori urca dealul ăsta și admira priveliștea, inima ei îi striga întotdeauna același lucru. Era acasă. Ți-a plăcut mâncarea, nu-i așa?

— Aproape tot atât de mult precum compania.

Nadia ignoră complimentul.

— Îți mulțumesc din nou că ai fost atât de înțeleghător cu tata și cu unchii mei.

— Sunt niște tipi grozavi când nu încearcă să spânzure pe cineva.

Râse amintindu-și cât de obsedat devenise Rupa în timpul discuției lor pe tema „codul Vestului”. Omul chiar crezuse că furtul de vite era încă delictul numărul unu în America.

Nadia era mulțumită că întunericul îi ascundea îmbujorarea.

— Îți sunt recunoscătoare că n-ai depus plângere.

— N-a fost întru totul vina lor. Dacă îmi amintesc bine, eu am venit puțin cam ambalat. Zâmbi încurcat. Cred că este o caracteristică pe care o avem în comun.

Ea trecu pe lângă șură și se îndreptă intenționat spre mașina lui. Nu voia să știe ce aveau ei în comun. Toate instinctele ei – țigănesc, omenesc și, mai ales, de femeie – îi strigau să fugă de el. Owen era necazul. Iar dacă exista ceva ce nu-i mai trebuia în viața ei, acesta era un necaz în plus.

— Amândoi ținem mult la familiile noastre.

— Ei bine, firește că țin la familia mea, strigă Nadia. Cine nu ține?

— Așa e. Se rezemă de botul mașinii și se uită spre casa ei. Am făcut ceva care te-a deranjat, Nadia?

— Bineînțeles că nu. De ce întrebi? Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt și se jucă nervoasă cu lăntișorul de aur de la gât. Trei cristale clincăniră în palma ei.

Atunci probabil că te neliniștesc.

— Nadia dădu drumul lăntișorului și ascultă în tăcere muzica ce i se învâртеjea în cap. Muzica era încă acolo. El nu-i luase darul. Zâmbi moale de propria-i prostie. Cum ar fi putut să-i ia muzica?

— Nu mi-e frică de tine.

— Bine. Zâmbetul lui strălucitor despică întunericul.

Atunci iei cina cu mine mâine seară?

— Eu... Se uită disperată în jur încercând să găsească un pretext pe care el să-l accepte fără să se simtă jignit.

— Cina, Nadia, asta-i tot ce-ți cer. Văzuse panica ce îi străbătuse ochii. Mătușa ta consideră că muncești prea mult.

— Care mătușă? Nadia strivi între dinți o înjurătură care cu siguranță ar fi invocat pogorârea unui trăsnet din înaltul cerului.

— Sofia. Fusesse încântat de încercările evidente ale familiei ei de a-i împerechea. Mama ta spunea că n-ai mai ieșit în oraș de luni întregi, de când au sosit ei.

Înghițind o altă înjurătură, ea întreabă:

— Ce altceva ți-a mai spus „bine-intenționata” mea familie?

Dacă n-ar fi fost atât de-al naibii de tulburată, s-ar fi târât sub o piatră și ar fi murit de rușine.

— N-a fost vina lor. Eu i-am tras de limbă.

— De ce?

— Pentru că mă eviți de când a fost spartă piñata. La început m-am gândit că poate ai deja un iubit, dar Sofia mi-a spus că nu; doar muzica te încălzește noaptea.

— Sofia ar trebui să-și vadă de treburile ei, pufni Nadia.

Owen privi în pământ ca să-și ascundă zâmbetul.

— Te iubește, și ceilalți la fel. Le e frică să nu devii o încuiată.

— Încuiată? strigă Nadia. După tot ce făcuse pentru ei, după tot ce sacrificase, cum puteau să spună asta? De luni de zile nu se putea gândi decât la cântecele pentru albumul ei. Tot ce făcea, făcea ascultând muzica ce-i cânta în cap. Mânca, umbla și dormea cu muzica ei. Totul pentru ei. Și totul ca să i se spună încuiată? Văzu roșu în fața ochilor și lăsă ca supărarea să-i întunece mintea.

— La ce oră vii să mă iei? O să le arate ea cine era

încuiată. După cum o aruncau ai ei în brațele lui, se mira că tatăl ei nu se așezase la sfat cu el să pună la cale căsătoria și să stabilească clauzele. La dracu', probabil că valora cel puțin trei cai buni și un săculeț cu monede de aur.

*

În seara următoare, la șapte fără un minut, Owen își parcă mașina în fața casei Nadiei. Se simțea ca dracu'. N-ar fi trebuit niciodată s-o îndemne să ia cina cu el. Singura scuză pe care și-o putuse găsi de-a lungul nopții de insomnie era disperarea. Nadia îl evitase toată după-amiaza de ieri, așezând intenționat între ei copilași sau pe oricine altcineva găsea. Dacă ar fi vrut să vorbească cu ea în timpul cinei, ar fi trebuit să folosească un megafon sau aparate portative de emisie-recepție. Nadia avusese grijă să-l așeze în celălalt capăt al mesei, cu cel puțin treizeci de persoane între ei. Știuse că ea avea să-i refuze invitația la cină chiar înainte de a o fi întrebat. Din nu știu ce motiv, ea fugea de scânteile pe care le emanau amândoi. Se uită în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nodul cravatei era drept, apoi luă un mic buchet de flori de câmp și coborî din mașină. Sui cu pași greoi și înceți cele două trepte până la verandă și bătu la ușă. N-ar fi condamnat-o câtuși de puțin dacă se răzgândise. Nadia auzi bătaia și își înghiți nodul din gât. De trei ori în dimineața asta ridicase receptorul telefonului din bucătărie și îi formase numărul ca să anuleze întâlnirea, dar de fiecare dată închisese înainte de a apăsa pe ultima cifră. Poate că acceptase această întâlnire ca să dovedească ceva familiei ei, dar adevărul era că păstra în vigoare întâlnirea pentru că așa voia ea. Owen era tot ce căutase mereu la un bărbat. Era sigur pe sine, inteligent, îi plăceau copiii și era chipeș. Îi putea transforma genunchii în vată doar cu o privire și îi făcea simțurile să se răzvrătească doar cu o ușoară atingere. Aruncă o ultimă

privire în oglindă și își aranjă o buclă rebelă. Nu putea schimba istoria, dar se putea bucura de această singură noapte. Cine știe, poate că Owen avea să-i inspire ultimul cântec care îi mai trebuia pentru album. O inspirase deja în adorabilul cântecel pentru Jose, măgarul de hârtie. Își luă mica poșetă și ieși din dormitor, stingând lumina. Owen zâmbi și îndreptă învelișul de celofan pe care florăreasa îl înfășurase în jurul buchetului colorat, în timp ce Nadia deschidea ușa. O clipă crezuse că nu o să-i răspundă nimeni. Păși în bucătărie și zâmbetul curtenitor fu înlocuit de un fluierat de admirație în timp ce privirea lui mângâia fiecare curbă a trupului Nadiei. Știuse că Nadia era frumoasă și avea un corp care ar fi putut opri un marfar din mers, dar femeia asta care stătea în fața lui putea să îmblânzească un leu fără bici. Nu doar că rochia ei era de un roșu năucitor, dar i se mula pe fiecare curbă a trupului. Simți un nod în gât când își plimbă privirea de la pantofii roșii cu toc înalt, peste cele mai sexy picioare pe care avusese vreodată plăcerea să le vadă, apoi peste șoldurile arcuite, talia subțire și bustul bine înzestrat. Pe netezimea satinată a gâtului ei odihnea un frumos lanț de aur, care îi atrase atenția și îl făcu să-și urce privirea spre dulceața ispititoare a gurii ei ca fraga coaptă și la focul care mocnea în adâncul ochilor ei negri. Urmări albul de perlă al dinților ei înfigându-se în plinătatea dulce a buzei de jos.

Geamătul moale îi făcu trupul să se revolte din cauza lipsei de oxigen. La vederea Nadiei, uitase să respire. Își mască această lipsă de tact printr-o tuse. Tremurul degetelor îi era abia perceptibil când îi înmână florile.

— Doamne, frumoasă ești!

— Mulțumesc. Nadia luă buchetul. Rochia asta e potrivită? Nu mi-ai spus unde mergem.

Avea doar câteva rochii sofisticate, pe care și le cumpăraseră când sosise în America și începuse să cânte în cluburi de noapte.

Majoritatea le cumpărase de la magazine de mâna a doua și îi satisfăcuseră propriile-i idei despre ce ar trebui să poarte o cântăreață.

Dulapul ei era ticsit de rochii fără spate, generos decoltate și cu șlițuri care porneau din podea și se terminau la mijlocul coapsei. Astea erau din altă viață și toate purtau ștampila dezonoarei ei. Ușa dulapului fusese bătută în cuie și așa avea să rămână.

Owen își lărgi nodul cravatei și încercă să înghită. Mai degrabă și-ar fi tăiat mâna dreaptă decât să-i spună să-și schimbe rochia.

— Arăți perfect.

Era eufemismul anului.

Nadia își coborî privirea spre florile din mână și îngână din nou:

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. De ce nu le pui în apă? Așa vor ține mai mult.

Ea foșni celofanul între degete.

— Nu-ți mulțumesc pentru flori. Eu...

Owen înălță dintr-o sprânceană.

— Nu-ți plac florile.

— Firește că îmi plac. Sunt frumoase.

Se duse la dulăpiorul de deasupra aragazului și scoase un borcan gol și îl umplu cu apă.

— Mulțumesc.

Dezveli cu grijă florile și le puse în borcan una câte una. Se uită pe sub gene la bărbatul chipeș care stătea în bucătăria ei și îi urmărea fiecare mișcare. Un iris stacojiu îi scăpă printre degete și ateriză pe masă. Îl luă repede și îl îndesă în borcan. Privirea lui o stânjenea. Începea să se simtă pe dinăuntru ca un baton de ciocolată uitat pe bordul mașinii într-o zi de iulie. Puse ultima crenguță de mărgăritar în borcan și aruncă celofanul în cutia de gunoi de sub chiuveță.

— Ești gata?

El era gata pentru o mulțime de lucruri. Ieșitul pe ușă nu era unul dintre ele.

— Sigur. Nu-ți iei ceva de pus pe deasupra?

— Serile de vară sunt ca să te bucuri de ele, nu să te ascunzi de ele.

Aprinse lumina de pe verandă când ieși din casă.

Owen închise ușa în urma ei și îi admiră silueta. Înălță în gând o rugăciune spre cer, recunoscător că Nadia nu era adepta ascunzișului. Priveliștea care îi captiva atenția era garanția că noaptea asta avea să fie una dintre cele mai fierbinți nopți pe care le trăise vreodată.

*

Nadia îi zâmbi politicos tânărului care îi deschise portiera mașinii și se uită lung la clădirea impunătoare din fața ei. Coloane albe, uriașe, verdeată luxuriantă, ferestre din podea până-n tavan și susurul blând, ademenitor, al unei masive fântâni arteziene care domina peluza din față o întâmpinau. Inima i se opri o clipă.

Owen o ducea la cel mai exclusiv restaurant din cinci districte, *Foxchase Country Club*. Doar cei cu pedigree-uri datând de dinainte de Războiul Civil cinau aici – oameni cu bani *vechi* care beau băuturi cu mentă pe verande și aveau lachei care răspundeau la ușă. Oameni ca Owen.

Se uită în jur și îl văzu pe Owen predând mașina valetului și îndreptându-se spre ea. Era îmbrăcat într-un costum gri-închis impecabil, o cămașă de un alb strălucitor și o cravată în dungi, conservatoare. Arăta sigur pe el, bogat și extrem de sexy. Arăta de parcă tocmai coborâse de pe coperta unei reviste de lux, în timp ce ea arăta de parcă era pe punctul de a se întinde pe capacul unui pian și să lăläie vechile cântece ale lui Nat King Cole.

Owen o luă gingaș de cot și o conduse pe cele câteva

trepte care duceau spre ușa din față. Un tânăr îmbrăcat în pantaloni negri cu talia înaltă și jachetă scurtă se materializă din neant și le deschise ușa. Nadia simți răcoarea artificială și se înfioră în timp ce pășeau în foaier.

— Ți-e frig? o întrebă Owen.

— Nu, e doar schimbarea bruscă de climat.

Se uită la încăperea elegantă. Un tavan înalt de șapte metri, candelabre de cristal, podeaua de marmură și covoare de import dominau sala. Plante de mărimea unor copaci mici era singura pată de culoare pe albul steril al pereților. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ea aici ar fi fost să zugrăvească sala într-un roșu ca focul sau în albastru cobalt ca s-o înveselească. Oare bogătașilor nu le plăcea culoarea?

— Monsieur Prescott, e o plăcere să vă vedem din nou. Un bărbat spre șaiszeci de ani se înclină mai întâi în fața lui Owen, apoi în fața Nadiei. Mademoiselle.

Owen chicoti și-l bătu ușor pe spate.

— Termină, George. Amândoi știm că nu cunoști boabă de franceză.

George se uită peste umăr ca să se asigure că nu era auzit.

— Thaddeus o să-mi ia slujba dacă nu întâmpin clientela cum se cuvine.

— Spune-i lui Thaddeus să-și bage undeva slujba asta și vino să lucrezi pentru mine. Felul în care îi mânuiești pe tinerii ăștia în timp ce servesc la masă, debarasează, parchează mașinile și deschid ușile te-ar face un supraveghetor perfect pe șantier.

George zâmbi, dar clătină din cap.

— Vă mulțumesc pentru ofertă, domnule Prescott, dar sunt prea bătrân ca să stau pe șantier toată ziua pe vreme rea.

Îi conduse afară din foaier și apoi prin sala restaurantului către o masă intimă aranjată pentru două

persoane, de la care se vedea priveliștea amețitoare a grădinilor și în depărtare terenul de golf.

Nadia ignoră priveliștea impresionantă a grădinilor, care nu era tot atât de spectaculoasă ca unele decoruri de pe domeniul fermei ei. Ea stăpânea izvoare cristaline, pline de păstrăvi și o apă atât de pură că puteai s-o bei. Avea pajiști abundând în flori de câmp într-un caleidoscop de culori, iar în depărtare maiestosoșii Smoky Mountains urcând către cer. De ce s-ar fi uitat la iarba bine tunsă a unui teren de golf când avea toate astea?

Aruncă o privire spre Owen și începu să se relaxeze pentru prima dată în seara asta. Îi plăcuse George și era încântată că masa lor era parțial izolată de privirile curioase ale clientelei cu sânge albastru.

— Deci asta faci.

— Ce anume?

— Lucrezi în construcții. Mă întrebam cum de ai rămas atât de în formă. Roși până la rădăcina părului și luă repede o înghițitură de apă. *De ce nu-i spui direct omului că îți lasă gura apă după trupul lui?*

Owen zâmbi.

— Nu cred. De fapt, domnișoara Kandratavici mi-a făcut un compliment.

— Fac tot timpul complimente. Sprâncenele ei se încruntară.

— Ah, dar niciodată mie. Începea să-i placă la nebunie felul în care se îmbujora ea. Privirea îi alunecă pe gâtul ei în jos spre decolteul rotunjit al rochiei în locul în care se vedea doar o urmă de despicătură și se întrebă de unde anume începea roșeața. Erau oare sânii ei tot atât de rozalii ca și gâtul ei? Oare sfârcurile i se întunecau?

— Scuzați-mă, domnule.

Owen reveni pe pământ. Se uită la chelnerul care stătea lângă masă.

— Ce e? Întrebă repezit.

Chelnerul îi întinse un meniu legat în piele roșie.

— Am întrebat dacă domnul ar dori să vadă lista vinurilor noastre înainte de a comanda.

Owen luă lista de vinuri și își goni roșeața care i se furișă în obraji. Niciodată în toți anii de când se întâlnea cu femeii nu i se întâmplase să stea într-un restaurant și să se holbeze la crăpătura dintre sâniile femeii cu care era. Pentru numele lui Dumnezeu, era bărbat în toată firea, nu un adolescent în care țipau hormonii, aflat la prima întâlnire! Se uită la listă, o închise cu un pocnet și i-o înapoie tânărului chelner, comandând o sticlă de vin alb, scump.

— Mulțumesc, domnule.

Owen îl urmări încruntat pe chelnerul care se îndepărta, apoi își întoarse privirea spre Nadia.

— Scuză-mă, Nadia. Simțea că îmbujorarea amenința să-l cuprindă din nou. Ești de acord cu vinul sau ai prefera altceva? Unde dracu' dispăruseră dintr-o dată toate aptitudinile lui sociale?

— E bine vin. În fața jenei evidente a lui Owen, un zâmbet ironic îi apărură în colțul gurii. Nu prea beau. Două pahare de vin și ai să mă vezi pe vreo masă cântând cântecele lui Neil Diamond.

Owen chicoti imaginându-și tabloul. Jumătate din doamnele de acolo ar leșina, domnii probabil că s-ar bucura în secret, iar *Foxchase Country Club* l-ar șterge de pe lista membrilor. Se uită în jur la camera îmbâcsită și își dădu seama că nu i-ar fi păsat. Venise aici datorită grozavului șef francez al restaurantului și ca să le facă pe plac aroganților clienți, care îi plăteau sume scandaloase ca să le proiecteze case. În seara asta o adusesse pe Nadia, sperând s-o impresioneze cu stilul, bogăția și farmecul lui. Fusese o greșală. Trebuia s-o ducă la *Belle's* și să-i arate cel mai bun pui fript din partea asta a lui Mason-Dixon Line.

Întinse mâna și trase de cravată.

— Neil Diamond, hmmm? Glasul lui era blând și ironic

În timp ce se aplecă peste masă și șopti: Și ce ai face dacă ai bea trei pahare?

Nadia se simți relaxată. Acesta era acel Owen pe care voise să ajungă să-l cunoască în seara asta. Dacă era doar să-și permită o singură întâlnire cu el, voia să fie o întâlnire perfectă. Zâmbi cu toată fața și șopti la rândul ei:

— Se spune că o interpretez grozav pe Madonna.

Râsul copios al lui Owen făcu multe capete să se întoarcă și să se uite lung la perechea pe jumătate ascunsă de frunzele luxuriante.

*

Nadia se rezemă de ușa de plasă și îi zâmbi lui Owen.

— Îți mulțumesc pentru seara asta minunată.

El se sprijini cu o mână de cadrul de metal, în timp ce degetele celeilalte mâini se jucau cu o buclă mătăsoasă ce se odihnea pe umărul ei.

— Cu plăcere.

Îi cuprinse cu gingășie bărbia și îi studie fața la lumina becului de pe verandă. Chiar și în galbenul filtrat al becului chior, era de-o frumusețe care îi tăia respirația.

— lei cina cu mine mâine?

Ea încercă să-și ferească privirea, dar degetele lui nu voiau să-i lase liberă bărbia.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Atunci, seara următoare?

Nadia clătină din cap.

— Te rog, Owen, nu.

— Nu ce?

— Nu sfârși această seară cu o ceartă. Inspiră adânc ca să-și liniștească bătăile nebune ale inimii. Ești foarte drăguț, Owen, și m-am simțit minunat astă-seară.

— Dar?

— N-ar fi trebuit să accept această întâlnire. Nu e

deloc bine.

— Atunci de ce n-ai anulat-o?

— De trei ori am încercat. Se uită peste umărul lui la lună și la ușoara legănare a ramurilor stejarilor din depărtare. Șopti: N-am putut s-o fac.

Degetele lui îi mângâiară gingaș obrazul satinat.

— De ce n-ai putut?

— Ca să fiu absolut sinceră cu tine, te găsesc extrem de atrăgător. Se încruntă la nodul lărgit al cravatei lui și își adună toată tăria. Pur și simplu nu pot să te mai văd. E prea tentant.

El își lăsă brațele să cadă și și le propti în șolduri.

— Stai să văd dacă am priceput bine. Nu te mai vezi cu nimeni altcineva, mă găsești *extrem* de atrăgător, te-ai simțit minunat în seara asta, dar nu vrei să mai ieși iar cu mine.

Suna stupid chiar și pentru urechile ei. Încercă o nouă abordare.

— Pur și simplu nu suntem destinați unul altuia, Owen. Îmi pare rău.

El își trecu degetele prin păr și se duse în celălalt capăt al verandei. Se uită spre cer și îngână fie un blestem, fie o rugăciune înainte de a se întoarce furtunos la ea. Privirea lui încremeni pe ușorul tremur al buzei ei de jos. Aceeași buză care îl ispitise toată seara cu roșul ei fierbinte și cu dulci promisiuni.

Nadia simți că întreaga lume se cutremură când degetul lui îi urmări blând conturul buzei de jos. Ar fi trebuit să se rupă din loc și să intre în casă, dar picioarele n-o ascultau. Fierbințeala îi arse plămânii, împiedicând-o să respire, când el veni mai aproape. În ochii lui zări sărutul ce avea să vină. Îi văzu dogoarea, îi intui dulceața și îi simți puterea. Dorea acel sărut. Chiar în clipa în care creierul îi striga *Fugi!* trupul i se înclină în față.

Owen îi cuprinse cu gingășie fața în palme și îi acoperi

ușor gura cu a lui. Trupul i se revoltă împotriva constrângerii ce îi fusese impusă.

Nadia se topi sub atacul lui gingaș. Mâinile ei urcară de capul lor și îi încercuiră gâtul. Se lipi de trupul lui tare și adânci sărutul cu o mângâiere seducătoare a limbii. Dacă o clipă el fusese blând ca un pisoai nou-născut, în clipa următoare se dezlănțui ca un leu flămând. Nadia descoperi latura sălbatică, necivilizată a lui Owen. Îi răspunse la mângâieri cu mângâieri, la sărutări cu sărutări. Cu cât mai mult îi cerea el, cu atât mai mult îi dădea. Sânii i se umflară de dorință, dogoarea lichidă îi umplu stomacul și se revărsă spre ostrovul dintre coapsele ei.

Îi simți mâinile fierbinți cuprinzându-i tandru șoldurile și trăgând-o mai aproape. Din gât îi scăpă un geamăt când bărbăția lui ațâțată se lipi de dâmbul blând din josul abdomenului ei. Iadul însuși n-ar fi putut genera atâta dogoare. Pasiunea zvâcni puternic între picioarele ei.

Înterupse sărutul și îngână:

— Owen?

Gura lui urcă într-un șir de sărutări spre urechea ei. Îi ronțăi ușor locul delicat și limba lui se jucă cu micul cerceș de aur.

— Cum ai putut spune că nu suntem făcuți unul pentru altul?

Nadia își lăsă capul pe pieptul lui și își izgoni lacrimile ce stăteau să-i umple ochii. Prin cămașa albă de mătase îi simțea bubuitul inimii și știa că și inima ei bătea tot atât de repede. Ce făcuse? N-ar fi trebuit în veci să-l sărute pe Owen. Asta nu putea decât să complice lucrurile. Se trase din brațele lui și apucă mânerul ușii din spatele ei. Simțea nevoia să se țină de ceva.

— Îmi pare foarte rău, Owen. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

— Dar s-a întâmplat. Respirația lui era întretăiată, iar în ochi îi licărea frustrarea. De ce fugea ea oare? Nu poți să-

mi spui că n-ai simțit și tu același lucru.

Nadia rămase cu ochii ațintiți pe pieptul lui, în timp ce trase ușa de plasă și răsuci mânerul ușii interioare. Era mai sigur să nu răspundă la întrebarea asta.

— Acum trebuie să intru. Întunericul din bucătărie o înghiți când trecu pragul.

Owen își încleștă mâna pe cadrul ușii de plasă, dar nu o urmă.

— Nu renunț, Nadia.

Ea clătină cu tristețe din cap și începu să închidă ușa.

— N-am să mă răzgândesc.

El se uită urât la ușa închisă și îngână: „Vom vedea”. Cum putea fi ea atât de oarbă ca să nu vadă ce se întâmpla între ei? Închise ușor ușa de plasă și cugetă. Indiferent ce era acel ceva care o deranja pe Nadia, probabil că avea legătură cu acel comentariu misterios pe care-l făcuse ieri, și anume că era rea. Ce-ar fi putut ea să fi făcut atât de rău? Să fi mințit la cărțile de tarot, să fi dat greș când ghicise în globul de cristal, sau să-i fi ghicit prost cuiva în palmă? Orice ar fi fost, lui puțin îi păsa. Nu avea de gând să întoarcă spatele celui mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Se mai uită o dată urât la ușa închisă, apoi se îndreptă spre mașină și porni spre casă.

Nadia auzi mașina îndepărtându-se și își șterse lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Nu avea dreptul să-și plângă de milă. Încă de la început știuse că n-o să meargă. Era mai bine să pună punct acum decât mai târziu, când Owen avea s-o disprețuiască. Nici el nu avusese niciun drept s-o sărute așa. Era un gentleman sudist și ar fi trebuit s-o sărute ca atare, scrobite și formal, nu atât de dulce ca raiul și atât de fierbinte ca iadul.

Avea treburi mai importante la care să se gândească, nu la visuri de iubire și la dorințe de nepotolit. Își avea muzica ei. Se rezemă de ușă, închise ochii și chemă muzica să-i aline sufletul zbuciumat.

Cinci secunde mai târziu pleoapele i se ridicară brusc. Se uită îngrozită în jur, în bucătăria întunecată. Minte ei era complet goală. Niciun sunet senin, nicio melodie liniștitoare. Nimic, doar pustietate. Mama ei și Sofia avuseseră dreptate. Muzica încetase. Owen îi furase muzica.

4

Owen se uită prin hârtiile împrăștiate pe masa lui de lucru când ușa biroului se deschise. Un zâmbet larg îi lumină fața la vederea femeii care intră repede în cameră pe sub brațul lui Sebastian.

— Nadia!

Sări în picioare. Ea venise la el!

— Domnule, îmi pare nespun de rău pentru această... spuse jenat valetul.

— E în regulă, Sebastian. Domnișoara Kandratavici e oricând binevenită. Owen se uită uluit la femeia din fața lui. Cum te-ai strecurat pe lângă Sebastian?

Valetul se afla în familie de mai bine de treizeci de ani, iar ea era prima persoană care reușise să treacă de el. Țeapănul și impozantul Sebastian îi amintea întotdeauna lui Owen, de un formidabil câine de pază, deși, era evident că valetul ținea mult mai mult, și din adâncul inimii, la mătușa Verna.

Nadia se uită la bărbatul cu figură severă și îi zâmbi:

— Am apelat la jocul vostru de fotbal. Am fentat pe stânga și am luat-o în dreapta.

Owen își înăbuși un hohot de râs în timp ce Sebastian se înclină ușor în fața Nadiei, apoi întrebă:

— Mai doriți ceva, domnule?

— Nu, mulțumesc. Îl concedie pe valet și se concentrează

asupra femeii focoase din fața lui, care părea să vibreze de viață și bucurie. Nadia?

La auzul glasului lui, ea se întoarse și zâmbetul îi muri subit. O cută adâncă îi brăzdă fruntea și își puse ambele mâini pe biroul lui, poruncindu-i:

— O vreau înapoi, imediat!

Owen clipi nedumerit.

— Ce vrei înapoi?

Nadia strânse din dinți și se aplecă mai mult.

— Muzica mea.

Cinci zile de totală tăcere o aduseseră în situația asta. Cinci zile în care nu auzise nimic. Nicio notă, niciun crâmpei de melodie, niciun acord muzical nu-i traversase mintea în cinci zile nesfârșite și cinci nopți de insomnie. Habar n-avea cum i-o luase, știa doar că i-o luase.

În timpul cinei, muzica fusese la locul ei, ba chiar și în drum spre casă își mai amintise melodiile ce însoțiseră briza răcoroasă a nopții de vară și râsul profund al lui Owen provocat de unele povestioare prostești pe care i le spusese despre copilăria ei. Muzica fusese acolo până când i-o furase el cu un sărut.

— Care muzică?

Ea ridică glasul și strigă:

— Muzica mea! Era surd?

Owen se încruntă și se așeză în scaunul moale din piele.

— Ți-ai pierdut muzica și crezi că eu ți-am luat-o.

— Nu cred, Owen, știi!

— Când ai pierdut-o?

— O aveam când am ieșit cu tine în seara aia, dar a dispărut după ce m-ai adus acasă.

El își trecu o mână obosită peste față și cugetă.

— Nu intra în panică, Nadia. Trebuie să fie pe undeva. Ce era, o partitură, o casetă, ce? Întinse mâna spre telefon. Am să sun la restaurant să întreb dacă n-a găsit-o cineva.

Începu să apese tastele. Poate ți-a căzut în mașina mea și a alunecat sub scaun. Apăsă și ultima tastă. De ce dracu' porți la tine ceva atât de valoros? Glasul i se stinse când Nadia întinse mâna peste masă și apăsă tasta de decuplare a telefonului.

Nadia se uită la expresia lui nedumerită și se întrebă cum naiba avea să-i explice despre muzică. Oftând din greu, spuse:

— Pune receptorul jos, Owen. Muzica nu e la *Foxchase Country Club*. Se duse agale spre glazvandul care dădea spre curtea interioară. Un gard viu, tuns cu măiestrie, ascundea parțial priveliștea piscinei ce scânteia în soare, plante cu cupe uriașe se revărsau din urne de beton, bănci discrete punctau peluza, iar în stânga, un gard înalt de plasă de sârmă marca terenul de tenis. Casa lui Owen era mult mai impozantă decât *Foxchase*. Își lipi fruntea de geamul rece al ușii și închise ochii. Muzica era în capul meu.

— Dacă era în capul tău, cum ai pierdut-o?

— Tare aș vrea să știu.

Nadia oftă. Se întoarse și ridică din umeri. În ultimele zile nimic nu mersese bine. IRS evadase de două ori din țarc, perspectivele a două slujbe grozave pentru tatăl ei și unchiul Rupa se spulberaseră, iar în dimineața asta mama ei îi spusese că Mikol nu mai fusese văzut de două zile. Singurul lucru pe care îl realizase în aceste cinci zile fusese traducerea câtorva cântece care erau deja scrise. Era un proces lent și dificil să traduci cuvintele, astfel încât să se potrivească aceleași melodii în șase limbi diferite, dar era hotărâtă nu doar să respecte contractul, ci să rezolve și clauza opțională. Banii în plus ar fi scurtat mult timpul necesar cumpărării unui tractor la mâna a doua pentru fermă și pentru achiziționarea a două iepe tinere pentru împerecherea lui IRS. Mai lipsea doar un ultim cântec. Trebuia să-și recapete muzica până în octombrie când ar fi

trebuit să înceapă înregistrările.

— Cum îți închipui că eu sunt cel care te-a făcut s-o pierzi?

— Știu asta pentru că era acolo până să mă săruți.

Trecu o clipă înainte ca un zâmbet până la urechi să lumineze fața lui Owen și ochii să-i scânteieze de încântare.

— Spui că sărutul meu ți-a scos muzica din cap?

Ea se încruntă în fața licăririi din ochii lui. Nu trebuia să arate atât de al naibii de încântat. Își înălță bărbia și se propti bine pe picioare când Owen se ridică.

— Tot ce spun este că exista înainte de a mă săruta tu.

Owen încercă să-și tempereze zâmbetul, dar eșuă pe loc.

— N-am mai fost acuzat până acum că am făcut să dispară cu un sărut muzica cuiva.

— N-a fost doar *muzica*, Owen! A fost existența mea... și singurul mijloc de a-mi întreține întreaga familie!

Zâmbetul lui larg dispăru într-o clipă. Nadia nu glumea. Indiferent ce proces creator era implicat în compunerea cântecelor ei, acesta încetase. Viitorul ei de cântăreață de muzică pentru copii era în pericol. Făcu doi pași spre ea și îi luă mâna.

— Îmi pare rău, Nadia, n-am vrut să iau în râs situația, dar mi-e greu să fac legătura între sărutul meu și muzica pierdută din capul tău.

— Dacă tu crezi că ți-e greu, imaginează-ți cum mi-e mie. O simplă cină, asta-i tot ce trebuia să fie. O simplă invitație la cină. Fără dans, fără cinematografe întunecoase, fără nimic altceva decât mâncare și o conversație de două ore. Se uită în jos la degetele lor împletite și se încruntă. Mâna ei părea atât de mică și neajutorată în comparație cu a lui! Se întrebă cum ar fi dacă i-ar da voie s-o susțină. Își eliberă mâna și făcu un pas înapoi ca să înlătune ispita. M-am întrebat cu ce-ar fi dăunat o simplă întâlnire. Ridică din

umeri și se chinui să râdă de propria-i prostie.

Owen se rezemă de birou și încercă să gândească logic.

— S-ar putea ca tot ceea ce ai tu să fie un „blocaj al scriitorului”.

— Eu nu sunt scriitoare, Owen. Sunt compozitoare. Eu aud muzică. Gesticulă aprig arătând în jur. În mod normal, aş fi putut auzi în camera asta muzica pe care o cântă ea pentru mine.

— Camerele cântă pentru tine?

Nadia se uită prin biroul spațios și gemu.

— Vezi lemnul ăsta frumos, închis la culoare? Arată cu mâna lambriurile și biblioteca ce ajungea până-n tavan. Lemnul ăsta îmi fredonează o melodie. Își mută mâna spre glazvand. Lumina blândă a soarelui care se revarsă în încăpere scoate un sunet ușor, aerian. Biroul la care stai ți-ar fi emanat prezența, iar hârtiile și pliantele de pe el ar fi compus o partitură despre ceea ce faci, despre faptul că tu crezi și construiești. Mâinile îi căzură neajutorate. Totul din camera asta mi-ar cânta, mi-ar fredona sau mi-ar face o serenadă.

— N-ar fi greu să separi toate sunetele astea diferite?

— Nu. Se relaxă ușor. Cel puțin nu râdea de ea. Este exact ca atunci când decorezi o cameră. Pereții, cărțile, biroul, chiar și perdelele – toate conlucrează și creează o cameră, o singură cameră. Când ascult, aud o singură melodie compusă de toate lucrurile laolaltă.

Owen se uită uimit în jur. Niciodată nu se gândise în felul ăsta la muzică. Întrebă curios:

— Acum, ce auzi?

Nadia îi urmări privirea și se concentră. Își împreună palmele și închise ochii ce începeau să se umple de lacrimi.

— Nu aud decât glasul tău. Deschise încet ochii și își stăpâni lacrimile.

Owen nu putu suporta expresia de totală neputință de

pe chipul ei. Încălcându-și hotărârea de a nu o presa cu insistențele lui, o trase blând în brațe și o ținu strâns.

— Nu fi îngrijorată... îți vom găsi muzica.

Nadia își permise luxul de a se baza pe tăria lui fie și pentru o clipă. Era obosită, speriată și la capătul puterilor. Închise ochii și își îngropă fața în umărul lui solid. Îi simți cămașa lipită de obrazul ei, nările i se umplură cu parfumul amețitor al apei de colonie pe care o folosea el, amestecat cu mirosul fin de lămâie al cămășii. Mâini calde îi mângâiau ușor spatele, conferindu-i o clipă de siguranță. Poate că, ajutată de Owen, își va găsi muzica.

Owen era într-adevăr un om aparte și impresionant. El înțelesese cum era cu muzica. Își îngropă mai adânc fața și oftă.

Oftatul ei plin de jale îi înduioșă inima. Fusese atât de curajoasă venind la el și poruncindu-i să-i înapoieze muzica! I-ar fi dat-o bucuros, dacă ar fi știut cum. Îi apucă tandru bărbia și îi ridică fața. Ochii lui se afundară în eleșteele de lacrimi din ochii ei. Îi veni o idee și în colțul gurii îi înflori un zâmbet poznaș.

— Ești ferm convinsă că sărutul meu ți-a izgonit muzica?

— Ferm convinsă? Nu chiar, dar e singurul lucru pe care l-am putut găsi. Se desprinsese de la pieptul lui Owen și își șterse ochii cu mâna. De ce?

Zâmbetul lui deveni și mai ștrengăresc.

— Să presupunem că te sărut din nou. Crezi că muzica se va întoarce?

Ea își propti mâinile de pieptul lui.

— De unde să știu? N-am știut nici măcar că un sărut ar putea-o fura.

— Am putea încerca din nou.

Nadia se uită disperată în jur.

— Ce să încercăm din nou?

— Un sărut. Cu o mână o ținea de talie, iar cu cealaltă

îi prinse blând bărbia. Un simplu sărut, Nadia, atâta tot. Degetul lui îi mângâie buza cărnoasă de jos. Ce rău ar putea face?

Era oare nebun? Primul lui sărut îi furase muzica; acesta ar putea să-i fure sufletul.

— Știi și eu, Owen... Poate fi periculos.

Ochii enormi, întunecați, priveau în sus și îl implorau să înțeleagă.

— Periculos? Se poate. Știa precis că un al doilea sărut putea fi periculos pentru sănătatea lui mintală. Amintirea gustului buzelor Nadiei îl torturase în pustietatea patului lui cinci nopți la rând. Dar dacă un sărut poate fura muzica, tot așa ți-ar putea aduce-o înapoi. Ochii i se opriră pe gura ei. Nu-i așa?

Nadia își trecu vârful limbii peste buzele dintr-o dată uscate. Poate că avea dreptate. Se uită lung la gura cărnoasă și senzuală a lui Owen și se întreabă dacă într-adevăr era atât de răscolitoare pe cât își amintea. Întredeschise ușor buzele și suflă:

— Poate.

Owen luă cuvântul abia șoptit drept permisiunea și își coborî capul. Nu mări strânsoarea îmbrățișării când îi astupă blând gura cu a lui. Sărutul fu ușor și dulce ca o briză de vară, și tot așa de efemer.

— Auzi ceva?

Nadia îi înlănțui gâtul cu brațele și își ridică gura spre a lui.

— Nu așa m-ai sărutat în noaptea aia. Îi trase capul mai jos până ajunse la buzele lui. Mai încearcă.

Owen nu avu nevoie să fie rugat de două ori.

Gura lui puse stăpânire pe a ei cu toată foamea nebună și frustrarea ultimelor zile. Brațele lui se strânsură ca niște chingi de oțel, strivind-o de pieptul lui. În capul lui explodă o dorință cum nu mai cunoscuse până acum. Sprijinit de birou, se lăsă și mai mult pe spate și își desfăcu

ușor picioarele, instalând-o bine între coapsele lui, acolo unde dorința lui era cum nu se poate mai evidentă.

Limba lui se plimba ușor în lungul conturului cărnos al buzei ei inferioare, cerșind voie să intre. Când ea oftă încet și își întredeschise buzele, el gemu adânc și își înfipse limba în dulceața gurii ei. Excitanta ripostă a limbii ei însufleți și mai mult sărutul. Nu era doar sărutul *lui*. Era sărutul *lor*. Fiecare se înfrupta din nesațul și dorința celuilalt.

El îi simți ușorul tremur al degetelor care îi mângâiau maxilarul și o simți lipindu-se mai tare de el. Se îneca în dorință și în dumnezeiescul parfum al Nadiei. Mirosea a aer curat de munte, a soare și a flori de câmp. Degetele unei mâini își făcuseră loc în buclele ei negre și mătăsoase, în timp ce mâna cealaltă se bolti pe șoldul ei și o lipi de umflătura lui rigidă. Crezu că o să moară când mâna ei alunecă de la maxilar până la genunchi ca apoi să urce iar încet spre partea de sus a coapsei lui.

Întrerupse sărutul, îi afundă capul sub bărbia lui și icni din cauza lipsei de aer.

— Dacă vrei să rămână doar un sărut, nu-ți mișca mâna niciun milimetru în plus.

Își înalță privirea în tavan și imploră cerul să-i dea tărie. Îi simți ușorul tremurat al degetelor, dar mâna ei nu urcă.

Își slăbi strânsoarea brațelor și se consolă spunându-și că Nadia răspunsese sărutului lui precum benzina focului. Își coborî privirea în creștetul ei și întrebă moale:

— Acum auzi ceva?

El personal auzea focuri de artificii, vulcani erupând, vâjâit de comete învârttejindu-se prin preajmă și ciocnirea plăcilor tectonice. La ora asta ea ar fi trebuit să audă corul din Templul mormonilor.

Nadia își luă încet mâna și se desprinse de Owen. Ochii ei rămaseră ațintiți pe pieptul lui. Îi mai auzea încă bubuitul inimii, ciripitul îndepărtat al unei păsări undeva,

afară, și valul de sânge care îi năvălea în cap la fiecare bătaie a inimii. Dar muzică, deloc. Sărutul nu avusese efect. Închise ochii și clătină din cap.

— Nimic.

Inima lui Owen se strânse. Întinse mâinile și o trase din nou în brațele lui. O ținu strâns și șopti:

— Vreau să mai încercăm. La dracu', sunt gata să încercăm toată noaptea, dacă e nevoie.

Sacrificiul îi fu recompensat de un cot în abdomen și de râsul dulce al Nadiei.

— Ești parșiv. Își înlătură de pe ochi o buclă rebelă și râse. Și eu care credeam că ești un gentleman!

El ridică ambele mâini a capitulare.

— *Sunt* un gentleman. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe mătușa mea. Ea o să-ți spună că nu mint.

Nadia își făcu de lucru vârandu-și în șort tricoul în dungii albe și roșii care, nu se știe cum, îi ieșise din betelie. Cum de lăsase lucrurile să-i scape chiar atât de mult din mână? Trebuia să fi fost din cauza sărutului.

— Mătușa ta probabil că are prejudecăți. Își netezi o cută de pe șort. Sânge și apă, și alte chestii de genul ăsta.

Owen râse:

— Zicala spune că „Sângele apă nu se face”. Înălță o sprânceană și îi făcu cu ochiul. Dar am fost crescut să fiu un adevărat gentleman și ai fi uimită de câte aș fi în stare să fac pentru o femeie aflată la ananghie, indiferent de preț.

Privirea Nadiei fulgeră partea din față a blugilor lui gata să plesnească. Putea să vadă câte era gata să facă pentru ea, și vedea și prețul. Un preț impresionant la vedere. Obrajii îi luară foc când, ridicând privirea, văzu dorința arzătoare din ochii lui. Își feri repede privirea.

— Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună.

Owen clătină ușor din cap.

— A fost o idee excelentă. Se rupse din loc și trecu în

spatele biroului. Cred că s-ar putea să fim pe calea cea bună.

Ea înălță dintr-o sprânceană și își puse mâinile în solduri.

— Iar eu cred că ți s-a scurs tot sângele din creier.

Râsul lui puternic umplu încăperea.

— Nu cred, Nadia. Se uită la partea din față a blugilor și zâmbi parșiv. Știu.

— Parcă spuneai că ești un gentleman.

— Nu eu sunt cel care a stârnit *asta*.

Nadia roși vinovată și își feri privirea.

— Îmi pare rău. N-am avut intenția să las lucrurile să ajungă atât de departe.

Owen își mușcă buza ca să nu râdă din nou.

— Mă refeream la *a stârni* conversația, Nadia. Se așează și caută să pară relaxat. Ce voiam eu să spun e că, din moment ce am fost prezent când muzica a încetat, n-ar fi logic să trebuiască să fiu prezent și când muzica pornește din nou?

— Nimic din treaba asta nu e logic, Owen. Se duse spre glazvand și se uită la gazonul perfect tuns. Câte femei din viața ta te-au acuzat că le-ai alungat muzica din cap?

— Trebuie să recunosc că tu ești prima, Nadia. Se lăsă pe speteaza scaunului și își împreună mâinile la ceafă.

— Câte compozitoare ai sărutat? Poate că era vorba de un impuls electric sau naiba mai știa ce.

— Cred că tu ești prima. Se uită în tavan. Nu, așteaptă. Am sărutat-o pe Susie Reynold în clasa șaptea și ea cânta la pian pe atunci.

— A mai cântat după ce ai sărutat-o?

— Mă tem că da. Își propti talpa de marginea biroului, uitându-se la Nadia cum stătea scăldată în lumina soarelui ce se revărsa prin glazvand. Când anume ai observat că muzica a dispărut?

— Când am intrat în casă și am închis ușa.

— Când ai auzit ultima dată muzica?

— Când stăteam pe verandă. Își aminti cadența tumultuoasă care-i trepida în cap când îi spusese lui Owen că nu putea să-l vadă din nou. Emoțiile ei și bunul ei simț se luaseră la întrecere ca să vadă care putea să ștepe mai tare.

— Asta dovedește exact teoria mea.

— Care teorie? Se întoarse iar spre Owen.

— Eu sunt factorul care lipsește. Își coborî piciorul și se ridică. Cumva, sunt implicat în dispariția muzicii tale.

— Dar sărutul n-a avut efect.

— Poate n-am făcut-o cum trebuie. Zâmbi în fața iubirii care se așternu pe chipul ei. Vreau să spun că poate ar trebui să ne sărutăm iar pe verandă. Sau poate că ar trebui să o facem la aceeași oră sau cu stomacul plin.

— Sau poate că n-a fost deloc vina sărutului, spuse moale Nadia. Se întoarse înainte ca el să poată să-i vadă ochii umplându-i-se de lacrimi. Fusese o greșeală să vină aici.

Owen veni în spatele ei și îi atinse blând brațul.

— Poate că ai dreptate. Poate că nu sărutul a fost de vină, dar trebuie să existe un motiv pe undeva. Sunt gata să te ajut să-ți găsești muzica, Nadia.

— Cum?

— Nu știu cum. Asta-i ceva la care trebuie să lucrăm împreună. Îi mângâie tandru fruntea. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să te odihnești mai mult. E limpede că ești supărată și te înțeleg, dar ai nevoie de somn.

— Mai mult am nevoie de muzică. Nu avea nevoie să i se spună că arăta ca dracu'. Avea și ea oglindă acasă. Știa exact cum arăta.

— Nu, trebuie să te relaxezi. Poate că muzica încearcă să se întoarcă și tu ești prea epuizată ca să remarci. Mâinile lui îi dădură blând părul la o parte și îi masară mușchii încordați ai gâtului. Ai fost vreodată la Hidden Valley?

Nadia întinse gâtul și oftă încet, în timp ce degetele

lui făceau, minuni alungând încordarea din ceafa și umerii ei.

— Ca sosul de salată?

— Nu. Owen râse. Hidden Valley este o vale singuratică aflată la vreo zece mile de oraș. Nu mulți știu de ea, iar cei care știu nu spun nimănui. E un colțișor de paradis, cu izvoare șoptitoare, o cascadă mică și pogoane întregi de cer senin și iarbă verde.

— Sună minunat.

— Grozav. Mă duc să pregătesc un coș pentru picnic și pe urmă pornim.

— Stai puțin. Nadia se răsucii repede și se încruntă. N-am spus că merg. Nu-i plăcea privirea hotărâtă din ochii lui Owen. Am treburi la fermă.

— Treburile asta sunt mai importante decât să-ți recapeți muzica?

Nadia își mușcă buza de jos.

— Cine-mi spune că, dacă merg cu tine la Hidden Valley asta, muzica se va întoarce?

— Cine spune că nu?

Ea era nehotărâtă. Exista oare posibilitatea ca, mergând cu Owen în acel paradis ascuns, muzica ei să se întoarcă? Își putea permite să nu se ducă? Se străduia din răspuțeri să stea departe de el. Era prea talentat, dar acum, când muzica dispăruse, putea să riște să nu-l mai vadă? Ce s-ar fi întâmplat dacă el avea dreptate și muzica s-ar fi întors numai cu ajutorul lui? Cu siguranță avea destulă tărie să-și țină o după-amiază inima sub control păstrând relația lor la nivelul unei prietenii.

— Dacă merg, o fac din prietenie, nimic mai mult.

Owen dădu din cap și zâmbi. Pricepuse mesajul.

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Ce întrebare?

— Preferi pui prăjit sau sandvișuri?

Nadia își aruncă privirea spre celelalte două mașini trase la marginea drumului și luă pătura întinsă de Owen.

— Parcă spuneai că doar puțini știu de locul ăsta.

Owen ridică din portbagaj coșul de picnic greu și trânti capota. Se uită la cele două mașini.

— Nu-ți face griji, probabil nici n-o să dăm ochii cu ei. Sunt peste o sută de pogoane de pădure și pajiști.

— Eu la fermă am mai mult de atât și de fiecare dată când mă uit în jur întotdeauna dau de câte cineva.

El râse și porni pe o potecă neîngrijită dintre doi pini uriași.

— Îmi imaginez.

Nadia se aplecă și trecu pe lângă o creangă joasă, uitându-se după indicatoare cu *Trecerea Oprită*. Nu era niciunul.

— Cine stăpânește tot locul ăsta?

— Noi.

— Noi?

— Ești contribuabil, nu-i așa?

— Uneori mai mult decât țin să fiu. Se uită în jur cu interes. Pădurea era deasă și mirosea dulce a mușchi. Poteca pe care pornise Owen nu mai exista, iar aerul era mult mai răcoros și încă umed de la ploaia torențială din noaptea precedentă. Toate astea sunt ale guvernului?

— L-au recumpărat prin anii '70 și au făcut din el parc național; asta pentru că am avut noroc că n-am avut destule fonduri ca să taie jumătate din copaci, să toarne asfalt și să răspândească peste tot mese pentru picnic. Cu alte cuvinte, a rămas tot natura cum a fost.

Nadia păși în poiană și se uită uluită la frumusețea din jur. Sub ei se întindea valea, iar deasupra lor, munții. Ajunseseră direct în paradis.

— Ce crezi? Te poți relaxa aici?.

Niciodată nu-i lipsise muzica mai mult ca în clipa aceasta. Melodia pe care i-ar fi inspirat-o valea asta ar fi putut rivaliza în mod cert cu orice compuseseră vreodată Brahms sau Liszt.

— Frumusețea nu are nevoie să i se facă dreptate.

El îi luă mâna și i-o strânse ușor.

— Exact asta simt și eu. Începu s-o tragă după el prin iarba înaltă spre un alt pâlc de copaci. Vino. Cel mai bun loc de picnic este de cealaltă parte a văii.

*

Nadia se rostogoli pe spate și gemu.

— Nu-mi vine să cred câtă mâncare ai putut lua. Cine te așteptai s-o mănânce, niște paznici care practică sumo?

— Nu te-am auzit plângându-te acum cinci minute când am scos cele două felii de tort de ciocolată, zise Owen râzând în timp ce strângea restul mâncării, dând coșul la o parte. Nadia arăta foarte relaxată, așa cum stătea cu fața la soare și cu degetele goale de la picioare jucându-se cu iarba de la capătul păturii. Ideea cu picnicul fusese o scânteie de geniu din partea lui. Nu doar că avea ocazia să fie un timp alături de Nadia, dar umbrele care o bântuiseră în biroul lui dispăruseră. Nu era sigur că voia ca muzica să se întoarcă... se temea că Nadia ar putea începe din nou să-i spună că nu erau potriviți unul pentru altul.

Nu afirma că Nadia era cea care urma s-o facă extrem de fericită pe mătușa Verna, determinând-o să scoată *Biblia* familiei ca să mai adauge un nume la membrii familiei. Dar nici nu putea să nu ia în seamă posibilitatea. Avea treizeci și trei de ani și recunoștea un lucru bun când îl vedea. Atracția fizică dintre el și Nadia ar fi fost de-a dreptul înspăimântătoare dacă n-ar fi fost atât de formidabilă. Era inteligentă, sufletistă, iubitoare și incredibil de sexy. Era dator față de el, ca și față de ea, să împingă relația asta cât

mai departe putea ea merge. Așa cum spunea mereu mătușa Verna, nu mai era foarte tânăr. Dacă voia să aibă cei șase copii la care visa, ar fi fost bine să înceapă să se gândească la însurătoare.

Își întoarse capul și se uită la Nadia. Ea stătea pe-o parte, cu mâna îndoită sub cap. Ochii ei erau pe jumătate închiși, iar pe buze îi juca un zâmbet toropit. Îl studia. Owen băgă mâna în buzunar și puse pe pătură, între ei, o monedă.

— Un penny pentru gândurile tale.

Ea zâmbi.

— Doar atât valorează?

— Depinde despre ce sunt. Își zornăi în joacă monedele din buzunar.

— Mă gândeam la tine. Își puse mâna la gură și încercă să-și ascundă un căscat. Soarele o moleșise.

— Ah! Mai puse o monedă lângă prima. Acum ajunge?

Ea râse.

— Cât de cât. Închise ochii topită și mulțumită. Mă întrebam de ce n-a pus nicio femeie mâna pe tine până acum.

— Să pună mâna pe mine?

— Știi tu... să te ducă în fața altarului, urmați de doi-trei copii, un câine și așa mai departe.

— Crezi, așadar, că aș fi o captură grozavă?

— Păstrăvii sunt o captură grozavă. Tu ai fi un soț grozav. Își înăbuși încă un căscat. Deci, de ce nu te-ai însurat?

Se uită la ea. Arăta pe jumătate adormită.

— Niciodată n-a încercat să pună mâna pe mine femeia potrivită.

— Hmmm... închise ochii și îngână: Atunci, poate că ar fi trebuit să te prindă cu arcanul, să nu pună mâna pe tine.

Owen se încruntă. Iată-i discutând subiectul principal

de conversație din Crow's Head, starea lui civilă, iar Nadia adormise! Chiar nu-i păsa că el era cel mai vânat burlac din partea de est a statului? La dracu', poate chiar din tot statul, din câte știa, iar singura femeie la ale cărei întrebări n-ar fi avut nimic împotriva să răspundă, nu i le punea!

Întinse mâna și îi înlătură o buclă de pe față, dându-i-o după ureche. Arăta ca un înger, dulce toată și dumnezeiesc de frumoasă. Genele lungi și dese îi umbreau obrazul ca un evantai, iar buzele îi erau ușor întredeschise. În colțul gurii îi juca un zâmbet abia perceptibil și el se întrebă la ce oare se gândea.

Întinzându-se lângă ea, urmări vrăjit jocul razelor de soare pe fața ei. Se întrebă cum ar fi să se trezească lângă femeia asta zi de zi, an de an. Nadia își încreți nasul și își trecu mâna peste față. Ceva îi deranja somnul și o supăra. Când enervanta insectă îi gâdilă din nou nasul, își împinse înainte buza de jos și suflă. Deschise brusc ochii auzind lângă urechea ei un râs înfundat. Ochi grozavi, de culoarea ciocolatei, îi susțineau privirea. Ochiul lui Owen, l-ar fi recunoscut oriunde.

Își înăbuși un căscat și se uită în jur. Soarele traversase jumătate din cer.

— Oh, vai de mine! De ce nu m-ai trezit? Se ridică repede în șezut și se uită la bărbatul întins pe pătură. Arăta de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Știi că vorbești în somn?

— Ba nu vorbesc! Își trecu mâna prin păr și își aranjă tricoul. Fruntea i se încruntă în timp ce studia expresia relaxată a feței lui. Chiar vorbesc?

— Uh-hmmm... Se juca absent cu firul de iarbă cu care îi gâdilase nasul.

— Ce am spus? Arăta de parcă știa un secret sau i se părea ei.

— În cea mai mare parte, n-am înțeles. Buzele lui schițară un zâmbet amuzant.

— Mormăiam? Încercă să-și amintească ce visase, dar nu reuși.

— Nu, nu mormăiai. Un rânjel diavolesc îi luminează fața. Vorbeai în nu știu ce limbă străină.

— Rusește? El clătină din cap. Nemțește?

— Nu.

— Poloneză? Cehă? Slovacă?

Owen se uită uluit la ea.

— Câte limbi vorbești?

— Fluent?

— Fluent, mâncați-aș.

— Ce să-mi mănânci?

El clătină și își înghiți răspunsul. Nadia părea să nu fie pregătită să audă ce i-ar plăcea lui să-i mănânce.

— E o expresie, nu înseamnă nimic.

Ea se încruntă o clipă. Engleza era cea mai grea limbă pe care o învățase vreodată și încă mai avea îndoieli că o s-o vorbească perfect cândva.

— Punând la socoteală și engleza, vorbesc opt limbi.

Owen fluieră încet.

— Ce universitate ai urmat?

El făcuse patru ani de spaniolă în liceu și colegiu, și le uitase imediat. Crow's Head, Carolina de Nord, nu era un centru de diversitate culturală.

— N-am urmat nicio universitate. Nu-i plăcea licărul de admirație din ochii lui. Educația ei nu avea nimic aparte sau remarcabil. Mi-am luat diploma de absolvire a liceului acum doi ani la New York și n-am avut timp să mă înscriu încă la vreun colegiu.

Owen căscă gura de uimire.

— Atunci unde ai învățat atâtea limbi?

— Când trăiești în Rusia, vorbești rusește.

— Ai trăit în Rusia? Nu mai cunoscuse până acum pe nimeni care trăise în Rusia.

— Și în Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Austria,

Germania, Iugoslavia, Bulgaria... doar ca să enumăr câteva.

— Câteva!

— Familia mea consideră că e bine să fii umblat. Ridică din umeri. Când mă întreabă cineva unde am crescut, răspund pur și simplu: „În Europa”. E mai simplu decât să numeri atâtea țări.

— Dar unde era casa ta?

— *Vardo* a fost casa mea - o luam cu noi oriunde mergeam. Întinse mâna și luă un trifoi. Azi nu era ziua ei norocoasă; firicelul avea doar trei frunzulițe. Noi suntem de neam romany - țigani, Owen, nu o familie obișnuită de americani.

— Și ce te-a făcut să părăsești Europa și să vii în America?

— Luptele. Se uită în depărtare la piscurile pașnice ale munților și la norișorii albi și pufoși ce punctau seninul cerului. Eram sătulă de război. Oriunde ne duceam găseam același lucru. Popoare care voiau să-și răstoarne guvernele, oameni omorându-se între ei în numele religiei și țări fărâmițându-se în țărișoare și numind acest lucru democrație. Un fior îi străbătu trupul zvelt și se strânse în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Devenise un loc periculos pentru o familie care nu era de partea nimănui. Își închipuiau că dacă nu ești de partea lor, ești împotriva lor. Noi nu voiam decât să fim lăsați în pace.

Owen se ridică și veni mai aproape de ea. Doamne, prin câte trebuie să fi trecut și văzut în tânăra ei viață! O luă cu un braț pe după umeri și o trase blând spre el.

— Aici ești în siguranță.

Ea se lăsă în voia căldurii lui și închise ochii pentru a alunga amintirea și teama. Amintirea celor douăzeci și trei de ani trăiți în Europa și teama simțită timp de patru ani și jumătate când își făcea griji în legătură cu familia ei rămasă încă acolo. Atât îi luase ca să-i scoată pe toți ai ei din țara unde erau. Refuzaseră să vină în America, dacă nu veneau

toți. Deci, mai mult de patru ani de griji, în majoritatea timpului neștiind măcar în ce țară erau.

Apelurile telefonice erau mult prea sporadice, iar CNN devenise mai mult un blestem, decât un ajutor, cu reportajele lui din puncte fierbinți și știrile la minut. Europa avusese în ultimii patru ani atâtea puncte fierbinți, încât ar fi trebuit să fie numită pur și simplu Infern și distrusă.

— De ce ai ales America și nu altă țară, precum Canada sau chiar Scoția?

— Pentru că e un loc în care poți simți în jur dorul de casă. Își întoarse capul și se uită la el. Când aveam opt ani, am mers șase luni la o școală din Germania de Vest. Învățătoarea era o americană măritată cu un ofițer din trupele staționate acolo. Ne povestea niște lucruri atât de minunate despre Toledo, Ohio, încât știam că îi era dor de America. Cred că atunci m-am hotărât să plec într-o bună zi în Statele Unite.

Palma lui fierbinte îi cuprinse obrazul și zâmbetul lui se lăți.

— Ar trebui să fiu recunoscător că nu era din Paris sau din Londra. Privirea lui flămândă se aținti pe gura ei.

O ușoară roșeață îi coloră fața și buza de jos îi tremură.

— Ar fi fost mai ieftin dacă era de acolo. Se îndreptau iar spre un teren periculos, lucru pe care era hotărâtă să-l evite. Se desprinsе de corpul lui fierbinte și ispititor, și se uită la frumusețea răpitoare din jurul lor. Owen avusese dreptate. Nu zăriră nici urmă de ocupanți ai celor două mașini. Unde e cascada aceea de care mi-ai vorbit? Își aminti că trecuse pe un pod improvizat din doi bușteni, dar nu văzuse nicio cascadă.

— Dacă te ții de curelele, trecem pe acolo în drum spre mașină. Se uită la picioarele ei frumoase, catifelte. Picioare cărora le-ar fi stat mai bine în jurul coapselor lui, decât să hoinărească printre copaci.

— Cum adică „dacă mă țin curelele”?

— Trebuie să urcăm coama muntelui ăla. Arată din cap spre est.

Nadia păru jignită că el se îndoia că ea nu era în stare.

— Acela este un deal, dragă *prietene*, nu un munte.

— Face parte din *Smoky Mountains*, așa că e munte.

Ea pufni într-un mod impropriu unei doamne și întinse mâna după pantofii sport. Nu erau cei mai practici pantofi pentru umblat prin pădure, dar dimineață, când pornise spre casa lui Owen, nici prin cap nu-i trecuse că o să meargă la picnic cu el.

— După ce ai văzut Alpii, pe ăsta nu-l poți clasifica nici măcar ca deal, zise ea cu o mișcare smucită a capului în direcția muntelui.

*

O oră mai târziu, Nadia își revizuiuse afirmația. Fie acesta chiar era un munte, fie ea nu era câtuși de puțin în formă. Partea din spate a gambelor protesta la fiecare pas făcut, iar hainele i se lipiseră de piele din cauza transpirației. Dar mai degrabă și-ar fi înghițit limba decât să întrebe cât mai era de mers.

Owen se uită în urmă și clătină din cap de admirație.

Ori Nadia era cea mai încăpățânată femeie pe care o cunoscuse în viața lui, ori sub acel înveliș delicat și feminin bătea o inimă de țăp de munte. El urcase de zeci de ori drumul ăsta și de fiecare dată își zisese că îi va fi mai ușor. Nu-i era.

— Nu mai e mult.

Ea își dădu de pe față o buclă umedă și se sili să înainteze. Dacă se oprea acum, toți mușchii i-ar fi înțepenit și n-ar mai fi ajuns în vecii vecilor la blestemata aia de cascadă. Se sili să zâmbească.

Owen își mută coșul de răchită în mâna cealaltă și

continuă să-și croiască drum peste copacii căzuți, pe după tufe și peste câte o rădăcină ieșită din pământ. Poate n-ar fi trebuit să fie atât de cavaler și s-o fi lăsat-o pe Nadia să care pătura, în loc s-o împăturească și s-o îndese în coș. Ea părea să se țină mai bine ca el. Se opri o clipă și ascultă.

— O aud.

— Ce auzi? Singurul sunet pe care îl auzea ea era bubuitul rapid al inimii ei și, din când în când, un ciripit de pasăre.

— Cascada. O apucă de mână și o trase repede. N-o auzi?

Nadia era convinsă că n-ar fi auzit nici Niagara chiar dacă ar fi stat sub ea.

— Nu o aud... îl urmă pe Owen, aplecându-se pe sub o creangă joasă. Stai! O aud. Zgomotul vioi al apei căzătoare îi reînnoi energia. Reușiseră! Râse întretăiat și iuți pasul.

Owen se molipsi de la energia revitalizată a Nadiei și își croi drum printr-o tufă deasă de laur de munte. Se opri imediat ce ieși dintre frunze și zâmbi cu gura până la urechi în fața priveliștii de dinaintea lor.

Cascada Hidden Valley era uluitoare când o văzuse ultima dată. Tone de apă se prăbușeau de la cincisprezece metri în bazinul sclipitor de dedesubt. Arbori masivi și arbuști se țineau agățați de stânci, iar bolovanii de pe ambele părți ale cascadei luceau din cauza apei pulverizate. Un capăt al bazinului era încețoșat și spumegat în locul în care cascada se prăvălea în el, dar în rest era neted ca mătasea, rece, îmbietor. De multe ori, după ce urcase până aici, se dezbrăcase până la slip și se aruncase în apa care îl invita.

— Cât e de adânc?

El se întoarce și se uită la Nadia. Stătea pe malul bazinului, privind în el.

— Cam un metru și douăzeci la margine, și la mijloc ajunge la vreo trei metri și jumătate.

— Stânci?

— Vreo două sub cascadă, dar în rest fundul e neted. Se duse lângă ea. Nu mai adusese până acum vreo femeie aici, dar se așteptase ca ea să se minuneze de frumusețea locului, nu să întrebe de stânci.

— Pe fund sunt pietre și stânci netede, și s-ar putea să existe și pești. Se încruntă când o văzu scotocind prin buzunarele șortului și întinzându-i un pachet de gumă de mestecat.

— Vrei să mi-l ții o clipă, te rog?

Owen se uită la pachetul verde din palma lui.

— De ce?

Când se uită din nou la Nadia, ea tocmai plonja în bazin. Pe mal zăceau pantofii ei sport. Nici nu observase când și-i scosese. Uitându-se iar în bazin, se încruntă. Unde era? Până acum ar fi trebuit să iasă la suprafață. Doamne, nici măcar nu o întrebase dacă știa să înoate! Se uită la suprafața bazinului și lăsa să-i cadă coșul și pachetul de gumă. Doar pentru că putea executa un plonjon perfect, nu însemna că știa să înoate. Dacă de când înotase el aici ultima oară, un bolovan se prăvălise pe fund? Poate că se lovise la cap și stătea să se înece chiar în clipa asta.

Își scotea pantofii când capul ei despică suprafața apei pe partea cealaltă a bazinului. Zâmbetul ei larg avea toată strălucirea unui diamant.

— Ai uitat să-mi spui cât de rece e! strigă ea prin vacarmul cascadei.

— Să-ți fie învățătură de minte! Își aruncă pantofii sport lângă ai ei. Nu trebuia să te arunci așa.

— De ce?

— Pentru că putea fi periculos.

Ea râse și își dădu de pe față părul ud.

— Doar tu mi-ai spus că nu e nicio stâncă. Se desprinsese de fundul bazinului și pluti pe spate. Îmi pare rău, Owen, pur și simplu n-am mai avut răbdare. Sunt ani de

când n-am mai înotat în mijlocul naturii. Mă gândesc că poate aş putea lărgi o zonă a pâraului care trece pe domeniul fermei şi să fac acolo un bazin de înot.

— N-ar fi mai simplu să-ţi cumperi o piscină? Se uită la bluza ei care i se lipise de sâni şi înghiţi în sec. Era complet îmbrăcată şi totuşi prezenta cea mai exotică privelişte pe care o văzuse vreodată.

— De ce aş înota într-o apă plină cu chimicale? Clorul îmi usucă pielea şi ochii mă ustură.

— Preferi să înoţi cu peştii? Întotdeauna avusese senzaţia că Nadia era diferită de toate femeile cu care se întâlnise; acum era sigur.

— Oricând. Se arcui şi intră din nou sub apă. În clipa următoare ieşi la suprafaţă, ţinând în mână o pietricică. Îşi dădu la o parte părul de pe ochi şi studie piatra. Era de un verde intens, cu vinişoare negre. Înotă până la Owen şi îi dădu pietricica.

— Pune, te rog, asta lângă guma mea.

— Suvenir?

— Nu. Unul dintre verii mei colecţionează pietre. Se încruntă la părul lui ud de sudoare. Tu nu intri?

— Poate tu eşti în stare să înoţi în tricou şi şort, dar mă tem că blugii mei nu sunt făcuţi pentru aşa ceva.

Nadia ridică din umeri şi înotă înapoi spre mijlocul bazinului.

— Scoateţi-i!

Owen se simţea tot atât de încălzit precum se simţise şi ea când urcase muntele, îşi zise ea. Era total nedrept ca ea să se răcorească, în timp ce el, din pudoare, se scălda în propria-i transpiraţie.

Cine era ea ca să-l împiedice să înoate? Putea rezista să-l vadă bălăcindu-se în chiloţi cu vreo cincisprezece metri de apă rece între ei, şi gândindu-se la alte lucruri, ca de pildă la gheţari.

Owen îşi pierduse respiraţia. Vorbise serios?

— Nu te-ar deranja să înot prin preajmă gol-puşcă? Poate interpretase greşit noţiunea de *prietenie* rostită de ea.

Nadia se opri din înot şi călcă apa o clipă. Cu ochii îngustaţi, îşi plimbă agale privirea pe corpul lui. Ar fi pus pariu pe ipoteca fermei ei că avea chiloţi pe sub blugi. Niciun gentleman sudist care se respectă n-ar fi fost prins nici mort fără chiloţi. Zâmbi cu nonşalanţă.

— Sunt sigură că n-ai nimic ce nu am mai văzut. În faţa sprâncenei lui ridicate la comentariul ei, zâmbetul i se lărgi. Întâmplător am patru fraţi.

— Deci, nu te deranjează? Niciodată nu înota aici gol-puşcă, dar pentru toate există un început. Se uită în apa adâncă a bazinului şi se întrebă oare ce mai înota în ea în afară de Nadia. Dacă bijuteriile de familie aveau să fie expuse, măcar să ştie ce pericol le păştea. Nu avea chef ca vreo broască ţestoasă înfometată să ia o îmbucătură din viitoarea generaţie a familiei Prescott.

— Cătuşi de puţin. Dar peştii s-ar putea să nu fie atât de generoşi. Îi zâmbi răutăcios. Nici prin cap nu-ţi trece ce ronţăie ei când sunt flămânzi.

Degetele lui Owen înţepeniră pe fermoarul blugilor. Îi ghicea gândurile.

— În Rusia există vrăjitoare?

— Vrăjitoare? Dacă te iei după basmele din popor, da, există multe vrăjitoare în Rusia. Nadia râse moale.

Owen îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă lângă pantofi.

— Cred că s-au împuţinat cu una în ziua când ai sosit tu în America.

Nadia nu mai rezistă curiozităţii şi îşi coborî privirea pe pieptul lui. Umerii lui păreau să nu se mai termine, pieptul lui se bomba viguros, parcă cerând să fie mângâiat, iar abdomenul lui arăta tare ca piatra. Blugii îi erau coborâţi pe coapse, incitându-i privirea să urmeze contrastul dintre

materialul de un albastru-închis și bronzul pielii mătăsoase. Privirea ei zvâcni în sus când el își duse din nou mâna la fermoar.

— În Europa nu este un compliment să-i spui cuiva că e vrăjitoare. Își aminti de unii săteni care, în copilărie, strigau după ea și surorile ei niște cuvinte pline de ură, scârboase. „Vrăjitoare” era întotdeauna unul dintre acele cuvinte, alături de „hoată” și „cerșetoare”. Dacă era o zi bună, bețele și pietrele nu însoțeau insultele aruncate.

— În America totul depinde de cum te referi la asta. Își scoase blugii și își trase șosetele din picioare.

— Cum te referi la asta? Privirea ei era ațintită pe fața lui. Nu îndrăznea să se uite dacă, într-adevăr, rămăsese în chiloți.

— Mi-ai citit gândurile chiar acum un minut. Își împături cu grijă șosetele și le puse peste blugi.

— Mulți au acuzat-o pe mătușa Sașa că ghicește gândurile, dar ea jură că vede doar ce arată ochii lor și ce spun trupurile lor. Își coborî privirea în josul corpului lui Owen, întrebându-se ce avea el să-i spună. Chiloții largi, de boxer, în dungi bleumarin și alb îi spusese că el chiar îi respecta pudoarea. Până acum nimeni nu m-a acuzat că i-am citit gândurile.

— Poate că nu-mi poți citi gândurile. Poate că amândoi gândim pe aceeași lungime de undă. Cu un plonjon grațios intră în bazin și ieși la suprafață la jumătate de metru în fața ei. Dar ești totuși o vrăjitoare..

— De ce?

Nu-i plăcea cuvântul. Era un cuvânt urâcios care îi provoca prea multe amintiri neplăcute.

El întinse mâna și urmări tandru o picătură de apă ce se rostogolea pe obrazul ei.

— Cred că ai aruncat o vrajă asupra mea. Degetul lui mângâie conturul plin al buzei ei de jos. Se apropie mai mult și piciorul i se lovi de al ei. Respirația lui întârzie pe

gura ei tremurândă. M-ai fermecat. Cuvintele se sfârșiră cu un sărut.

Nadia se topi sub atacul lui tandru și uită să mai calce apa. Amândoi se duseră la fund cu buzele lipite și reveniră la suprafață dând bezmetic din picioare și avizi de aer. Ochii ei scânteiau de râs în timp ce se desprinseseră de lângă Owen și îl stropi în joacă.

— Ești periculos! Puteam să ne înecăm.

Owen zâmbi și își șterse apa de pe față.

— Ești delicioasă!

— Parcă eram vrăjitoare.

— Ești o vrăjitoare delicioasă. O lăsa să se îndepărteze. Nu era nici momentul, nici locul să-i dovedească Nadiei ce grozav ar duce-o împreună. Ea venise aici în calitate de prietenă, or, ce voia el să facă nu intra în categoria prieteniei. Nu doar că erau într-un loc public unde oricând putea să apară cineva, dar era imposibil din punct de vedere fizic să faci dragoste cu o femeie într-un bazin de trei metri și jumătate adâncime. Nu că n-ar fi dorit să încerce. Asta se afla pe un loc mai sus pe lista lui de moduri de a-și găsi nașul decât spânzurătoarea și totuși nu era preferința numărul unu.

Se uită spre Nadia și arătă cu mâna un bolovan uriaș înfipt în celălalt mal al bazinului.

— Cine ajunge ultimul la piatra aia, cară coșul până la mașină.

Nadia se uită peste umăr la bolovan și apoi la Owen.

— Pe locuri, fiți gata, start! Se aruncă și începu să înoate cu mișcări grațioase. Avea trei lungimi de braț avans până ca uluitul Owen să încerce măcar să se lanseze în tentativa fără speranță de a o prinde din urmă.

*

Nadia se uita prin parbriz, în timp ce mașina lui Owen

Își croia încet drum prin hârtoapele care duceau la casa ei.

În drum spre Hidden Valley trecuseră pe aici și își lăsase mașina ei ca să nu meargă cu două mașini. Își amintea clar că o parcase lângă casă. Cineva o mutase lângă șură și aprinsese lumina pe verandă. Spera ca acela care îi împrumutase mașina să fi fost tatăl sau unul dintre unchii ei. Frații ei colecționau amenzi așa cum micul Damek colecționa pietre. Toată ziua și o bună parte din seară și le petrecuse cu Owen. Cine știe în ce bucluc mai intrase familia ei.

În drum spre casă de la Hidden Valley, refuzase să intre într-un restaurant purtând niște haine care arătau de parcă dormise în ele. Owen o ținuse pe a lui și o făcuse până la urmă să se așeze la una dintre mesele retrase ale unui bufet de la marginea șoselei, unde se înfruptaseră din niște hamburgeri grași și suculenți, și cartofi prăjiți atât de crocanți, cum nu mai mâncase niciodată.

Timp de două ore mâncaseră, se luptaseră cu țânțarii și râseseră.

Se distrase de minune ascultându-l pe Owen povestind despre copilăria lui. Nu numai că fusese singurul copil al celei mai influente și înstărite familii din oraș, dar avusese o minte năbădăioasă și intrase în mai multe buclucuri decât toți frații ei la un loc.

Noaptea coborâse blând, învăluindu-i în întunecimea ei seducătoare. Îi venise greu să părăsească acel rai de intimitate, dar știa că nu putea dura. Minunata zi alături de Owen trebuia să ia sfârșit. O chemau realitatea și casa. Se uită la casă. Doar lumina de pe verandă radia un cald bun-venit, dar acesta se oprea la ușa din față. Casa în sine era întunecată și singuratică. De când o deranja să se întoarcă într-o casă pustie?

Owen parcă mașina și se uită în jur.

— Probabil că sunt la șatră. De ce tu ești singura care locuiești într-o casă?

— Ceilalți preferă șatra și vechiul stil de viață. Sări din mașină și porni spre casă. Owen urcă după ea cele două trepte ale verandei.

— Ție nu-ți place vechiul stil?

— N-am nimic împotriva vieții simple. Se duse spre balustradă și se uită spre dealurile unde era instalată șatra. Dar tot așa n-am nimic împotriva unei camere de baie pe hol, a apei curente și a electricității.

— Familia ta are toate astea. Se rezemă de un stâlp și îi studie curba dulce a obrazului, bogăția buclelor rebele și plinătatea provocatoare a buzei ei inferioare. Ai putea locui într-o casă mobilă la șatră.

— De ce să nu locuiesc într-o casă perfect de bună pe care am luat-o odată cu ferma?

— Nu ești cu familia ta. Din ceea ce știa despre Nadia, pentru ea familia era foarte importantă. La fel de importantă ca muzica.

— Familia mea e doar la un sfert de kilometru de aici, peste dealul ăla.

— Și de ce nu ești cu ea?

— Sunt foarte mulțumită să locuiesc singură aici.

— Dar ești fericită?

Ea își încrucișă brațele la piept și se răsti:

— Asta ce vrea să însemne?

Owen sesiză încordarea din glasul ei și se hotărî să dea înapoi, deocamdată. Din anumite motive, Nadia se ținea puțin diferită de familia ei, strâns unită de altfel.

— Uneori, când mă uit în ochii tăi, văd o mare tristețe. *Și secrete pe care încerci să le ascunzi tuturor.*

Nadia își mușcă buza de jos.

— Probabil că te înșeli. Am tot ce mi-am dorit vreodată. Familia mea e bine, e aproape, și trăiește într-o țară fără războaie. Eu stăpânesc sau voi stăpâni în douăzeci de ani una dintre cele mai mari crescătorii de cai din Carolina de Nord. Încep o carieră formidabilă și, posibil,

extrem de profitabilă. Singurul lucru care îmi lipsește este muzica și imediat ce mi-o capăt, viața mea va fi împlinită.

El făcu un pas spre ea.

— Dar cu tine cum rămâne, Nadia?

— Ce-i cu mine? Ea se dădu un pas înapoi și ajunse cu spatele lipit de stâlp.

— Ești fericită? Se apropie și mai mult, și îi cuprinse gingaș obrazul.

— De ce n-aș fi? Glasul ei tremura, dar își ținu bărbia sus și își păstră firea.

Privirea lui flămândă se pironi pe buza ei. Se aplecă și își coborî capul.

— Tu să-mi spui, Nadia. Răsuflarea lui îi mângâie colțul gurii în timp ce cu limba îi urmărea ușor conturul buzei de jos, umflate de pasiune. Spune-mi ce te-ar face fericită? Suspină în gura ei făcând-o să-și întredeschidă buzele și să cedeze blândului lui atac.

Owen simți cum brațele ei îi încercuiesc gâtul și sânii i se strivesc de pieptul lui. Își înfipse limba în gura ei și se îmbătă de dulceața ei. Toate gândurile de a o face fericită îi dispărură din minte. O voia fierbinte, sălbatică și tot atât de flămândă de el cum era și el de ea. Voia s-o ducă în brațe prin căsuța ei pustie, sus la etaj, s-o așeze pe pat și să facă nebunește dragoste cu ea până când junghiul din el avea să dispară. Mâna lui îi urmărea curba șoldului și îi mângâie rotunjimea fundului. O trase mai aproape și îi lipi abdomenul de bărbăția lui care se întărea tot mai mult.

— Nadia! îi rosti numele gemând de dorință. Își slabi strânsoarea și îi acoperi cu sărutări fața, gâtul, plimbându-și gura spre ceafa ei. Dinții i se înfipseră ușor în locul în care pulsul ei bătea nebunește, înainte de a-i captura lobul gingaș. Spune-mi ce te-ar face fericită.

Nadia închise ochii și zise în gând o rugăciune pe rusește. Una care să-i confere curaj, înțelepciune și tărie de a rezista în fața a ceea ce cerșea trupul ei - descătușare.

Să-l ia pe Owen în casă și în patul ei, ar fi însemnat să-l primească în inimă și să riște cea mai mare durere din viața ei. Fusesse atât de tare pentru alții, încât nu știa dacă îi mai rămăsese ceva și pentru ea. Viața ei era concentrată asupra familiei ei și asupra muzicii. Nu-i mai rămânea nici timp, nici energie pentru altceva. Poate că atunci când albumul avea să fie terminat, o să poată ieși mai mult în oraș și poate chiar să înceapă să aibă întâlniri cu bărbații. Owen nu era bărbatul potrivit pentru ea, indiferent ce-i spunea trupul ei.

Oftând adânc, se rezemă de stâlp și îi dădu singurul răspuns pe care i-l putea da.

— Recăpătarea muzicii m-ar face fericită. Owen stătea în umbra șurei și urmărea cu uimire cum Nadia își țesea magia. Avusese dreptate mai devreme; chiar era o vrăjitoare. Glasul ei dulce, blând, era jos și venea din adâncurile gâtlejului, iar degetele ei se mișcau cu grația vântului pe corzile chitarei. Habar n-avea în ce limbă cânta, nici ce spuneau cuvintele, dar cântul ei răscolea iadul din el. Partea uimitoare era că ea nici măcar nu știa că o făcea. Nu-l observase când intrase în șură în urmă cu zece minute. La început, el crezuse că își recăpătase muzica, dar acum își dădea seama că ea repeta iar și iar, același cântec, deși în limbi diferite, și se uita pe partitura pusă în fața ei, pe fân. Se uită la IRS care stătea nemișcat în boxa lui, cu ochii la Nadia. Se întrebă dacă era cu puțință ca un cal să simtă nostalgie sau doar închipuirea lui îl făcea să interpreteze greșit privirea din ochii umezi ai calului? Indiferent ce era, Owen înțelegea perfect ce simțea IRS. Nadia era o apariție de vis, așa cum stătea în fânul dulce mirositor, doar într-un șort foarte scurt și o bluză fără mâneci, alb cu roșu. Își legase în jurul capului o basma roșie ca să-i țină buclele rebele să nu-i vină pe față. O văzu oprindu-se o clipă, mușcându-și buza, apoi scriind repede ceva pe foaia din fața ei. Când ea își relua cântecul, Owen închise ochii și se

lăsă pătruns de muzică. Știa că lucra la un album pentru copii, dar cuvintele străine aveau un efect provocator. Înjură în gând și își schimbă poziția când simți că blugii îi deveniseră un pic prea strâmți. Indiferent ce făcea, Nadia părea să aibă acest efect asupra lui. Noaptea trecută, când ea îi spusese că numai întoarcerea muzicii ar face-o fericită, simțise că îi ascunde ceva și secretele din ochii ei sporiseră. Îl dorea tot atât cât o dorea și el. O simțise în felul în care se topise în brațele lui, din felul în care înflorise sub buzele lui, dar mai ales o auzise din oftatul rupt din inimă care-i scăpase când el pusese capăt sărutului.

Dintr-un anume motiv, Nadia se ascundea în spatele muzicii. O lăsase pe verandă, promițându-i că avea să o ajute să-și recapete muzica și rugându-se în gând să-i câștige inima între timp. Nu-l surprinsese prea tare când, în drum spre casă, își dăduse seama că Nadia ajunsese să însemne pentru el mai mult decât doar o femeie frumoasă cu un trup incredibil. Voia să fie cheia fericirii ei. Era îndrăgostit. Voia să fie cavalerul ei în armură strălucitoare redându-i muzica, apoi s-o ia pe sus și s-o ducă în patul lui. Era al dracului de rău să fii un gentleman sudist romantic cu hormonii răzvrățiți. Inspiră adânc, se rugă ca starea lui fizică să nu fie prea evidentă și ieși din umbră.

Nadia prinse mișcarea cu coada ochiului și întoarse capul. Degetele ei înțepeniră pe strune și glasul i se stinse când îl văzu ieșind la lumină.

— Owen?

— M-am dus mai întâi la casă, dar nu era nimeni.

— Lui IRS îi place să mă asculte cântând. Adună foile împrăștiate și le puse într-o mapă albastră. M-am gândit că o schimbare de decor ar putea să mă inspire.

— Te-a inspirat?

Nadia clătină cu tristețe din cap și șopti:

— Nu.

Owen se așeză în fân lângă ea. Singurul ei cuvânt îi

spusese enorm. Era dezamăgită și nu mai știa ce să facă.

— Cântecul pe care îl cântai face parte din album?

— Da. Făceam doar ultimele retușuri.

— Câte cântece ai compus?

— Douăzeci și trei.

Owen o privi mirat.

— Sigur sunt suficiente ca să termini albumul.

— Nu, îmi mai trebuie unul. Ciupi o coardă trimițând către cer un acord trist. Albumele pentru copii diferă de cele pentru adulți. Unele dintre cântecele mele sunt scurte și simple, astfel încât copiii să le poată învăța repede și să le cânte odată cu discul. Altele sunt mai complexe; spun o poveste și nu mai există un refren pe care copiii să-l memoreze. Cântecul care îmi lipsește face parte din cele complexe.

— Cât îți ia să compui un cântec?

— Lucrez la album de peste doi ani. Se uită la mapă și la toate traducerile lui *Benny cel fără de frică*, un cântec despre un struț pe nume Benny care refuza să-și ascundă capul în nisip. Când am semnat contractul făcusem deja jumătate din album și de atunci lucrez întruna la el.

— Și îți mai trebuie un cântec? Lui nu-i părea total imposibil. Cât de greu era să compui un cântec pentru copii după ce compusesesi deja douăzeci și trei?

— Nu fi atât de încrezător. Nu e chiar atât de ușor pe cât pare.

— Poți să-l compui. Sunt absolut sigur că poți. Am toată încrederea în tine.

— Îți mulțumesc, dar se pare că ai uitat că îmi lipsește principalul ingredient al oricărui cântec – muzica.

— Improvizează. Îi culese din pâr un pai și îi gâdilă nasul.

Ea chicoti și clătină din cap.

— Ar fi ca și cum ai încerca să construiești o casă fără pic de lemn. Apropo de munca ta, de ce nu ești acolo?

— Eu sunt șeful și am hotărât că merit să mă odihnesc într-o după-amiază frumoasă ca asta. Singurul motiv pentru care plecase devreme de la lucru era că nu făcea nimic acolo. Toată dimineața nu făcuse decât să se gândească la Nadia și la faptul că era îndrăgostit. Trebuia pur și simplu să o vadă.

Ea îi luă paiul din mână.

— Și ce ai făcut atât de grozav?

— N-am spus că am făcut ceva grozav; am de gând să fac ceva grozav. Veni mai aproape și își aținti privirea flămândă pe gura ei.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă ea cu glas întretăiat.

— Am de gând să te sărut.

El îi studie fascinat gura.

— O să fie grozav?

El se aplecă peste ea și își coborî capul până ce gura lui ajunse la o fracțiune de milimetru de a ei. Privind-o adânc în ochi, șopti:

— Tu să-mi spui.

Ea își trecu brațele pe după gâtul lui și zâmbi.

— Niciodată nu-mi dau verdictul dinainte.

— Nici chiar dacă ai mai trecut prin așa ceva?

— Ei bine, există săruturi - își trase ușor limba peste buza lui de jos, cărnosă și seducătoare - și săruturi.

Ca răzbunare, el îi ronțăi buza de sus.

— S-ar putea să ai dreptate. Gura lui se abătu flămândă asupra ei.

Nadia capitulă în fața dorințelor care se luptau cu autocontrolul ei. De ce s-ar fi împotrivit lui Owen? El era tot ce căutase la un bărbat, ba chiar mai mult. Dacă el n-o lua în serios când ea îi spunea că nu se potrivesc, ei bine, era treaba lui, nu a ei. Treaba ei era să-și apere inima. Owen avea capacitatea să se furișeze în inima ei și fără să i-o distrugă.

Bărbați ca Owen nu voiau să trăiască până la

bătrânețe, fericiți, lângă o fată ca ea. Își arsese toate punțile în New York, iar acum trebuia să plătească.

Cu un geamăt pătimăș își strânse mai tare brațele în jurul gâtului lui și îi răspunse cu mai multă ardoare la sărut. Simțea tremurul violent al trupului lui Owen lipit de al ei, afundând-o și mai mult în patul moale de fân. Limba lui îi cotrobăia fără astâmpăr toate cotloanele gurii. Se deschise spre el ca o floare după soare.

Owen savură capitularea ei și îi cuprinse gingaș obrazul. Netezimea catifelată a pielii ei îi încălzi palma și inima. Își coborî mâna cu o încetineală înnebunitoare până ajunse la curbele dulci ale sinilor ei. Degetele îi tremurau când se opriră pe nasturele de sus al bluzei ei.

Nadia nu mai putu suporta să mai aștepte. Îi mângâie spatele și îi scoase în grabă cămașa din blugi. Gura ei depunea rapid mici sărutări pe gâtul lui, în timp ce mâinile îi mângâiau fără astâmpăr spatele sub cămașă. O ardeau degetele în timp ce explora mușchii aceia care o intrigaseră ieri când înotaseră. Era mai minunat la pipăit decât își imaginase. Era fierbinte, solid și incredibil de sexy.

Cu graba frustrării, începu să-i desfacă nasturii de la cămașă. Voia să-și treacă degetele prin părul negru care îi acoperea pieptul. Voia să-și plimbe gura pe pielea lui înnebunitoare.

Owen încetă să se mai joace cu nasturii bluzei ei și o ajută, scoțându-și dintr-o mișcare cămașa și aruncând-o. Perspectiva de a simți mâinile Nadiei pe tot corpul lui îi spulberase și bruma de control care îi mai rămăsese.

Nadia se întinse și desenă cu limba un mic cerc puțin mai jos de urechea lui. Îi simți tremurul corpului sub gura ei și știa că Owen era pe cale să izbucnească în flăcări și că ea ținea chibritul. Gura ei coborî pe pieptul lui, îi captură unul din sfârcurile tari și întunecate, și îl ronțai în joacă. Dogoarea emanată de trupul lui se intensifică.

Mâinile ei îi mângâiau umerii, iar buzele ei lacome

gustau fiecare milimetru al pieptului lui. Sângele îi cânta o sarabandă în timp ce i se învârteja prin corp, trezindu-i fiecare nerv, fiecare celulă. Era cântecul dimineții, iar el îi deșteptă părți ale corpului care zăceau adormite de foarte mult timp. De prea mult timp. Sânii ei se răsculară împotriva dantelei sutienului. Își simțea sfârcurile întărindu-se și înverșunându-se împotriva țesăturii. Dar cea mai rea era pustietatea arzândă din ea. Voia să-l simtă pe Owen adânc înăuntrul ei, să-i satisfacă această foame cumplită pe care i-o provocase. Degetele ei se întinseră după capsă de la blugi.

Inima lui se opri în loc când auzi voci și zgomotul unui camion care trăgea în fața șurei. Respiră gâfâit și gemu.

— Te rog, spune-mi că nu-i adevărat... că nu aud glasuri.

Nadia închise ochii și oftă.

— Sunt frații mei și unchiul Rupa.

Owen se rostogoli de lângă ea și se întinse grăbit după cămașă.

— Vin înăuntru?

Ea se ridică în șezut și își scutură patele de pe bluză și de pe șort.

— Așa aș zice. Se uită la Owen și se minună de felul în care își aranja cămașa și îi încheia nasturii. Cum putea să gândească normal după ceea ce făcuseră? Ea nici măcar nu auzise camionul. Doar dacă nu crezi că o să ducă în casa mea calul ăla.

— Care cal? El își îndesa cămașa în blugi când auzi nechezatul unui cal venit de afară. Se uită la IRS care răspundea nechezatului.

— Bună întrebare. Nadia se ridică și se scutură de paie, apoi se îndreptă spre ușile deschise ale șurei.

Owen își trecu rapid degetele prin păr, își mai verifică o dată înfățișarea și se grăbi după ea. Nu-i plăcuse expresia feței ei; era aceeași ca atunci când îl învinuise că din cauza

lui își pierduse muzica. Cineva avea să dea de necaz, dar pentru prima dată nu el era acela.

Nadia ieși în lumina soarelui, în timp ce oblonul unui camion de transportat cai se închidea cu zgomot. Urmări cum un bărbat înalt și deșirat se urcă în cabină și camionul o luă din loc. După viteza cu care mergea prin hârtoape, ar fi spus că șoferul nu era în toane bune. Ei bine, nici ea.

Se întoarse și se uită lung la iapa frumoasă din țarc, care inspecta curioasă împrejurimile. Părea sănătoasă, bine îngrijită și scumpă. Nadia își fulgeră cu privirea unchiul și cei doi frați care rezemau mândri gardul și admirau iapa felicitându-se între ei.

— Acum aducem și chiriași?

Rupa râse și își bătu pe spate cei doi nepoți.

— Nu-i așa că-i frumoasă? O cheamă Victoria Rose.

Nadia îl auzi pe Owen icnind și văzu cum culoarea îi dispăru în mare parte din obraji. Inima i se opri. Familia ei i-o făcuse din nou. Necazul urmărea într-adevăr casa Kandratavicilor, iar de data asta venea cu patru picioare. Se uită cu o sprânceană ridicată la iapa care era cu adevărat o frumusețe.

— Ce caută Victoria Rose în țarcul lui IRS?

— E casa ei acum. Rupa întinse iepei un cub de zahăr.

— Cum a ajuns aici? Se încruntă văzând cum calul ia cubul. Își putea imagina cu ochii minții lungul șir de campioni care dăduseră naștere acestei mici doamne.

— Tocmai ne-a livrat-o Wyatt Marshall.

— Nu mă refeream la cum a sosit aici. Înălță ochii spre cer și se rugă pentru răbdare sau vreo minune. Vreau să știu *de ce* e aici?

— Oh, asta-i simplu, spuse Stevo, fratele ei în vârstă de douăzeci și trei de ani. Eu am câștigat-o.

— Ai câștigat-o? strigă Nadia. Cum ai câștigat-o?

— Oricând așii lângă decari bat reginele lângă pătrari.

Owen se înecă, iar Nadia strigă:

— Poker! Ai câștigat-o la poker? Știa că ar fi trebuit să-i țină mai bine sub ochi pe frații ei. Intrau în mod constant în belea.

— Simplu și cinstit, Nadia. N-am făcut nimic rău. Wyatt a împărțit cărțile, nu eu.

— Ei bine, du-o înapoi!

— Nu o duc, e a mea. Stevo își bătu cu palma buzunarul de la spate al blugilor și zâmbi. Și am și acte care o dovedesc.

Nadia se uită disperată în jur și puse prima întrebare care îi veni în minte:

— De unde ai avut bani ca să joci poker? La privirea vinovată a lui Stevo, se uită la camioneta goală a lui Rupa și inima i se strânse mai tare. Unde sunt furajele după care v-am trimis azi-dimineață?

— Aveam nevoie de bani ca să intru în joc.

— Ai folosit banii pe care ți i-am dat ca să cumperi furaje pentru IRS ca să-i joci la cărți?

— Cineva trebuia să mă susțină, Nadia. Și văzând că ești cu trup și suflet pentru familie, mi-am închipuit că ai să fii încântată să mă ajuți.

— Ți-ai închipuit prost. Își întoarse privirea spre Rupa și spre fratele ei, Gibbie. Voi doi ce făceați, în timp ce el îmi juca banii la cărți?

Ambii bărbați se foiră și se uitară în pământ.

— Nu fi furioasă pe ei, surioară, spuse Stevo. A fost ideea mea.

Rupa își drese zgomotos glasul:

— Noi l-am ajutat, Nadia.

— Culoarea din obraji ei păli.

— Cum l-ați ajutat? Nu e nevoie decât de un om ca să țină cărțile în mână.

— Noi doar am stat în colțul prăvăliei de fierărie, explică Gibbie.

— Făcând ce?

— Au stat patruzeci și cinci de minute în fața aparatului pentru sifon, încercând să înțeleagă cum funcționează. Stevo se uită la fratele lui mai mare și la unchiul lui și zâmbi. S-au prefăcut că nu mai văzuseră unul până atunci.

Nadia îl fulgeră cu privirea pe Owen când acesta izbucni în râs. Nu era nimic amuzant în asta. Se uită neajutorată la Victoria Rose. Oare ce trebuia să facă acum?

— Așadar, îmi spuneți că acum avem doi cai de hrănit fără mâncare nici măcar pentru unul?

— Nu chiar. Stevo se uită la fratele lui și zâmbi.

Ne-am oprit la depozitul de furaje exact cum ne-ai spus.

— Și unde-s furajele?

— Vor sosi pe la sfârșitul după-amiezei.

— Depozitul ne va livra câțiva saci de ovăz tocmai aici.

— Am comandat mai mulți, nu doar câțiva. Victoria Rose e calul meu și am să am mare grijă de ea.

— Ei bine, sper că ai câștigat și furaje la partidele tale de poker, pentru că eu n-am bani să plătesc mai mult de câțiva saci.

— Am câștigat ceva mai mult decât hrana unui cal, surioară.

— Ce?

— Bani. Băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote. Dolari verzi, englezești, surioară. O grămadă de dolari verzi, englezești. Îi întinse Nadiei banii. Am plătit deja furajele, iar restul este pentru împrejmuirea pășunii din sud. Se bătu cu pumnul în piept. Mi-am spus că asta e și ferma mea, Nadia. Vreau să contribui și eu la ea.

Degetele Nadiei tremurară când luă teancul de bani.

— Știu că vrei să ajuți, Stevo. Dar trebuie s-o faci cinstit. Nu poți să tot umbli plătind din câștigurile de la poker.

— Au fost câștigați cinstit. Grozavul de Wyatt Marshall crezuse că fraierise un puști imigrant cu caș la gură și mai mulți bani decât creier să fie al cincilea la partida lor săptămânală de poker din camera din spate a prăvăliei de fierărie. Drace, m-a lăsat chiar să câștig primele două mâini! N-a fost vina mea că n-am fost chiar atât de fraier.

Nadia se uită la Owen pentru ajutor. El părea puțin amețit și uluit de Stevo, dar poate că ar fi putut explica riscurile pokerului.

— Tu ce crezi, Owen?

Owen îl studie pe fratele mai mic al Nadiei. De fapt, chiar arăta ca un puștan. Wyatt avea reputația că îi trăgea pe sfoară pe cei inocenți. Poate că era timpul să se întoarcă roata. Se uită la Victoria Rose și se încruntă; iapa fusese mândria și bucuria lui Wyatt. Stevo era fie cel mai norocos om la cărți, fie cel mai dibaci. Indiferent care era adevărul, Wyatt îl luase pe Stevo drept o pradă sigură.

— Wyatt joacă, într-adevăr, săptămânal cărți în camera din spate a prăvăliei cu articole de fierărie.

— Nu mă îndoiesc că joacă. Vreau să știu dacă treaba asta e legală. Îi arată lui Owen teancul de bani. Asta-i mai trebuia, ca poliția să-l bage pe Stevo la răcoare. Cu norocul ei, restul familiei ar încerca să-l ajute să evadeze!

— Sigur, nu văd de ce nu. Ei i-ar fi luat banii fratelui tău fără să stea pe gânduri.

— Erau banii mei, nu ai lui Stevo, se rățoi Nadia. Dar calul?

— Dacă Stevo are acte legale, semnate și în regulă, după cum afirmă, nu văd nicio problemă. Se uită atent la iapa scumpă și clătină din cap. Victoria Rose este acum regina fermei Kandratavici.

Stevo, Gibbie și Rupa îl bătură pe spate pe Owen și intrară în șură să verifice boxa goală de lângă cea a lui IRS.

Nadia se uita când la Owen, când la banii din mâna ei. Nu erau chiar atât de mulți pe cât se temuse că erau când

Stevo îi dăduse teancul, însă oricum, erau o grămadă de bani.

— Așadar, eu ce fac acum?

Owen se uită la gura ei. Era încă roșie și umflată din cauza sărutărilor.

— Verifici pășunea din sud și vezi ce-i trebuie, cred. Se duse spre țarc și o urmări pe Victoria Rose tropotind în spatele gardului. În clipa asta Wyatt Marshall trebuie să fie furios, dacă nu gata de crimă. Mica iapă era favorita lui și aproape garantat valora greutatea ei în aur. Era destul de bătrână ca să prăsească primăvara viitoare și deja începuseră speculațiile cu privire la cine avea să fie primul armăsar norocos. Se părea că IRS câștigase acest privilegiu.

Nadia se rezemă de gardul cojit și îl studie pe Owen, nu iapa.

— Ce este? Întrebă ea.

— Wyatt Marshall nu e recunoscut pentru cumsecădenia lui.

— Ar trebui să mă aștept la necazuri?

— Din punct de vedere legal nu prea poate face ceva.

Întinse mâna și îi culese din păr un pai.

— Crezi că va încerca ceva ilegal?

— În afară de a fura iapa, nu poate face nimic. Cum fratele tău are acte pe ea, n-are nicio șansă. Legea e de partea voastră.

Nadiei nu-i plăcea îngrijorarea din ochii lui Owen.

— Ce crezi că va face? Nu-l cunoscuse pe Marshall, dar cunoscuse o mulțime de oameni de teapa lui.

— Impresia mea e că va încerca să vă facă necazuri fie și familiei tale în oraș.

— Ce fel de necazuri? *Necazuri*, părea să fie numele mijlociu al familiei. Îi urmărise pe drumurile din Europa, peste Atlantic, iar acum în Crow's Head, Carolina de Nord.

— Probabil că va răspândi niște povești despre familia

ta. Îi luă mâna. Cunoști genul. Orice probleme apar în Crow's Head vor fi din vina familiei tale. Va încerca să provoace scandaluri din nimic și poate chiar va încerca să angajeze pe cineva pentru asta.

Nadia râse.

— Asta-i tot?

— Nu-i destul?

— Owen, de pe ce lume vii? Noi suntem țigani. Se întinse și îi sărută gura uimită. Întotdeauna toți vin la noi mai întâi când se ivește vreo problemă. Dacă locuința cuiva e spartă, vin la șatra noastră să vadă dacă am ascuns televizorul furat. Dacă fiica cuiva fuge de acasă, vin la șatra noastră să vadă dacă n-au răpit-o bărbații noștri. Chiar și atunci când câinele cuiva se îmbolnăvește și moare, ne acuză pe noi că i-am făcut farmece bietului animal.

— Asta e discriminare!

— Asta e viața, Owen. Se juca cu părul fin care îi acoperea brațul. Nu ți-ai dat seama că acum zece minute erai pe cale să faci dragoste cu o paria?

Un zâmbet parșiv îi luminează fața în timp ce o înghesuia în gard.

— Pentru o paria săruți ca un înger.

— Nu încercam să fiu un înger. Buza ei de jos se bosumflă.

El i-o prinse între dinți și i-o mușcă ușor.

— Ce încercai să fii, Nadia? Îi cuprinse în palmă obrazul și îi mângâie pielea fină. Te-am văzut în diverse ipostaze: compozitoare talentată, călăreață superbă, flică respectuoasă, mătușă caldă și iubitoare și soră severă dar grijulie. Cine era femeia pe care am ținut-o în brațe?

— Era o femeie, Owen. Doar o femeie.

Nadia se uită prin glazvandul biroului lui Owen și clătină cu tristețe din cap în fața dezordinii ce domnea pe peluza lui. Toate membrele familiei ei erau îmbrăcate în cele mai colorate haine ale lor țigănești și alergau de colo-colo. Trei corturi colorate fuseseră instalate lângă terenul de tenis și o masă lungă pentru bufet aglomera curtea interioară. Fuseseră închiriate și răspândite prin tot locul zeci de măsuțe cu umbrele colorate. Semăna mai degrabă a carnaval, decât a petrecere anuală în aer liber. Ce naiba o apucase să-i spună familiei ei să se ocupe de afacerea asta?

— Știu și eu, Owen... Poate că n-a fost o idee grozavă.

— Liniștește-te. Veni în spatele ei și îi încercui talia cu brațele. A fost ideea mea, așa că dacă ceva merge prost, eu îmi voi asuma vina.

— Ești sigur că va veni cineva?

— Mătușa Verna spune că dacă vin chiar și numai jumătate din cei care au spus că or să vină, n-o să ai pe unde călca. Îi sărută blând fruntea îngândurată. Acum e în bucătărie gustând din tot ce e la vedere.

Nadia se rezemă de corpul lui cald.

— A fost extrem de drăguț din partea mătușii tale că i-a angajat pe ai mei să se ocupe de treaba asta, dar mă tem că s-ar putea să și-o fi căutat cu lumânarea aducând ghicitoare.

— Prostii! Verna dă pe afară de bucurie. În sfârșit, i-a luat-o înainte îngâmfatei Violet Dubois. Imaginează-ți cum ar fi fost să aibă toată chestia asta pusă la punct de țigani și să nu aibă tocmai muzica și ghicitoarele.

— Deja i-a plătit mamei și mătușilor mele o mică avere pentru mâncare. Și chiar că nu era deloc nevoie să-i angajeze pe doi veri de-ai mei să ajute la parcare mașinilor, pe cumnatul meu să cânte la vioară sau pe Yelena să danseze. Și cum e cu ghicitul viitorului?

— Ce-i cu el? Cum crezi că ar surclasa-o Verna pe aroganta domnișoară Violet doar cu niște mâncare și fără niciun fel de distracție?

— Ce-a făcut Violet anul trecut? A angajat orchestra filarmonică?

— Ceva mult mai rău. A angajat Highland Marching Band, fanfara, care practic a asurzit întreaga adunare bubuind toată după-amiaza cu tromboanele lor. Sărmana Vera s-a întors acasă cu o durere de cap care a ținut-o două zile.

Nadia chicoti.

— Ei bine, îți garantez că vioara lui Gustavo nu va provoca dureri de cap, dar trebuie să te avertizez, Owen, unora nu le place să li se ghicească viitorul.

— Fii pe pace! O sărută repede. Mama ta și Verna au aranjat totul. Ghicitoarele nu fac parte din program. Dacă cineva vrea să i se ghicească, ele îi stau la dispoziție, dar ele trebuie să plătească o taxă pentru ghicit. În felul ăsta nimeni nu o va putea învinui pe Verna pentru o prezicere rea.

— Și dacă prezicerea e de bine?

De două săptămâni, de la incidentul din șură, Owen locuia practic la fermă. Se împrietenise cu familia ei și era mereu gata să dea o mână de ajutor. Îi ajutase pe Stevo și Rupa să sape gropi pentru stâlpi și îl angajaseră pe unchiul Yurik la compania lui de construcții. Norocul Kandratavicilor începea să se schimbe în bine și asta datorită lui Owen. Muzica ei nu se întorsese încă, dar avea să se întoarcă. Era convinsă.

— Sunt sigur că Verna va profita din plin de orice prezicere bună. Deschise ușa și o trase cu blândețe pe Nadia în curte. În definitiv, asta e petrecerea ei. Se uită la cele trei corturi instalate lângă terenul de tenis. Până acum nimeni nu mi-a ghicit viitorul. Ce-mi recomanzi – ghicitul în palmă, în frunze de ceai sau în cărți de tarod?

Nadia se uită nervoasă în jur, căutând ceva de făcut.

— Sunt convinsă că ai să fii prea ocupat pentru prostiile astea. Nu avea nevoie ca vreo rudă bine intenționată de-a ei să facă pe pețitoarea. Oamenii erau foarte susceptibili față de ceea ce o țigancă cu ochi negri putea să ghicească despre viitorul lor. Dacă ea spunea să se păzească de un accident de mașină în viitorul apropiat, persoana respectivă avea să fie atât de nervoasă ori de câte ori era la volan, încât probabil avea să *producă* accidentul. Dacă cineva ar fi făcut aluzie că Owen avea să se îndrăgostească de o țigancă cu ochi negri, să se însoare și să aibă mulți copii, Owen putea să cadă pradă sugestiei. În momentul de față nu-i trebuia și alte complicații. Habar n-avea încotro se îndrepta relația ei cu Owen, dar o trecere printr-un interval presărat cu petale de trandafiri ieșea din discuție. Nu conta că sărutările lui îi înmuiau genunchii făcându-i ca de vată și că în fiecare seară îi era tot mai greu să nu-l invite să rămână. Prima ei grijă trebuia să fie familia. Ei erau cei care aveau nevoie de ea. Nu contau nevoile ei. Chiar acum trebuia să aibă grijă ca ziua să se încheie fără cine știe ce catastrofă majoră. Și apoi mai erau muzica ei și albumul de care trebuia să-și facă griji. Owen n-avea decât să-și ia un număr și să aștepte la rând.

— De ce nu vrei să mi se citească viitorul?

— Oh, uite-o pe Yelena! Nadia arată din cap spre sora ei care se lupta cu o masă pentru jocul de cărți și două scaune pliante. Trebuie să mă duc s-o ajut. Ne mai vedem, Owen. Fără să aștepte răspunsul, se grăbi să-și ajute sora.

Owen se uită încruntat după ea. Arăta încântător de exotica și sexy în hainele ei tradiționale. Fusta înflorată i se învoldura în jurul gleznelor, iar bluza albă, țărănească, era trasă de pe umeri, oferindu-i priveliștea pielii ei catifelată care parcă cerea să fie sărutată. N-o mai văzuse niciodată purtând atâtea bijuterii de aur. Pe fiecare deget fulgerau inele, toarte mari îi atârnavă de lobul urechilor, iar o salbă

de bani de aur, valorând probabil o avere, îi înconjura gâtul.

Când își făcuse apariția, împreună cu restul familiei, trebuise să facă apel la toată puterea lui de stăpânire să nu se repeadă la ea, s-o ducă în dormitorul lui și să facă pătimaș dragoste cu ea toată ziua. Observase cum își mușcase buza când el îi pomenise că ar vrea să i se ghicească viitorul. De ce oare se neliniștise? Era vorba de viitorul lui, nu de-al ei.

— Scuzați-mă, domnule. Sebastian se apropia de el cu calmul lui obișnuit. Sunteți chemat în bucătărie.

— E vreo problemă, Sebastian?

— Milly amenință că își dă demisia, domnule.

— De ce ar face asta? Milly era de peste treizeci de ani bucătăreasa lor și niciodată nu pomenise de plecare.

— Se pare că este cam deranjată de familia domnișoarei Kandratavici și de felul lor de a găti.

— Ce are felul lor de a găti? Porni spre casă, cu Sebastian pe urmele lui.

— Două membre ale familiei domnișoarei Nadia și mătușa dumneavoastră sunt în grădină culegând niște ingrediente pentru salata lor.

— Doar nu s-o fi supărat Milly că iau câteva din legumele ei?.

— Nu sunt în grădina de legume, domnule. Sunt în grădina de *flori*.

*

— Oh, Ida! Trebuie neapărat să-ți ghicești în palmă. Maybelle Lanston întinse mâna. Vezi linia de aici? Scumpa aia de țigăncușă mi-a spus că voi avea în viață cinci mari iubiri.

Owen se apropie mai mult de cele două femei mai vârstnice și își examinează palma. Cum putea cineva să-ți spună câte iubiri ai să ai doar uitându-se la palma ta? Poate

că ar trebui să-i facă o vizită Yelenei, sora Nadiei, chiromanta cea mai bună.

— Ei bine, asta nu face decât să dovedească faptul că ai irosit cinci dolari, bombăni Ida. Doar ai fost măritată de patru ori și, din câte știu eu, *de fiecare dată* dintr-o mare iubire. Dumnezeu știe că te-ai măritat cu toți bărbații care s-au uitat la tine! Patru! Ida se servi cu o lingură din ceea ce părea a fi un fel de salată de cartofi și o puse în farfurie. O mirosi delicat, gustă puțin, apoi continuă să-și umple farfuria.

Maybelle pufni ușor.

— Eu i-am spus doar că am avut patru bărbați și știi ce mi-a spus ea? Ida își ridică ochii spre cer, apoi trecu la felul următor. Mi-a spus că atât cât trăiesc trebuie să sper.

Owen începu să se înăbușe. Luă repede un pahar cu apă.

— Ai optzeci și unu de ani; cine, întreg la minte, te-ar mai vrea? Întrebă Ida.

— Ești geloasă, asta e!

— De ce?

— Ești geloasă că tu ai avut numai doi bărbați și Neville Walker îmi arunca mie ocheade duminică la biserică. Maybelle trecu razant pe lângă Ida și se duse la o masă la care stăteau deja alte două doamne.

Owen nu se mai putu abține să nu izbucnească în râs când Ida bombăni:

— Maybelle asta e oarbă ca un liliac bătrân. Neville Walker îmi face ochi dulci în fiecare duminică, de când reverendul Howland a ținut predica aia despre păcatele cărnii. Termină de umplut farfuria și o luă încet după Maybelle.

Owen clătină amuzat din cap și se uită prin curte. Toți care spusese că vor veni veniseră și după câte se vedea își aduseseră și un prieten. Ar fi fost o minune ca Violet să poată surclasa anul viitor petrecerea asta.

O zărise doar de două ori pe Nadia de când oaspeții începuseră să sosească și în ambele dăți era tot într-o fugă între bucătărie și masa cu bufetul. Îi simțea lipsa. Cu o licărire drăcească în ochi, porni spre intrarea laterală care ducea la bucătărie. Poate era timpul să verifice cum se descurcau ajutoarele angajate.

Intră în bucătărie și se opri. Nadia stătea lângă plită, agitând în aer o lingură de lemn și strigând ceva într-o limbă străină uneia dintre mătușile ei. Mama ei și cealaltă mătușă își fluturau lingurile de lemn și răcneau și ele la ea. Habar n-avea de ce se certau, dar era fericit că setul de cuțite al lui Lilly era în celălalt capăt al încăperii. Făcu vreo câțiva pași spre Nadia.

— Salut, ai nevoie de ajutor?

Nadia lăsa lingura și își fulgeră cu privirea rudele.

— Ce zici de un arbitru? glumi Owen.

Mama Nadiei începu să-i spună ceva lui Owen într-o limbă străină.

— Englezește, Olenka. Nu înțeleg rusa, spuse Owen și zâmbi ezitant.

— Vorbeam în poloneză, iartă-mă. Își fulgeră fiica și își încrucișă brațele peste pieptul voluminos. Owen va fi judecătorul nostru.

— Ce să judec? Nu-i plăcea cum suna asta.

Nadia dădu din cap și îi înmână lui Owen lingura de lemn. Ridică capacul unei oale uriașe, care clocotea pe plită.

— Spune-ne dacă ți se pare că mai trebuie sare.

— Sare? Se uită derutat la oală. Toată gălceava asta e din pricina sării?

— Gustă! se rățoi Nadia.

Owen se uită la oală și iar la Nadia.

— Îi mai trebuie sare? Nu avea nicio idee care era punctul ei de vedere în problema respectivă, dar știa destul ca să nu critice felul în care gătea femeia pe care o iubea.

Căci o iubea. Se înșelase că începea să se îndrăgostească de Nadia. Se îndrăgostise deja, și încă tare.

— *Nyet, nyet!* răcni Olenka. Nadia, să nu îndrăznești să-i spui ce crezi tu. Trebuie să judece cu gustul lui, nu cu sertze⁵.

Nadia se uită mânioasă la mama ei și se întoarse spre Owen.

— La și gustă, te rog.

Owen gustă. Se uită la toate cele trei femei și gustă din nou. Nu prinse niciun semnal din partea Nadiei, așa că lăsă lingura în jos și zâmbi.

— E delicioasă!

— Dar nu-i mai trebuie sare? întrebă Olenka.

Owen îi înmână lingura Nadiei.

— Nu, cred că e perfectă așa cum e. Își țin respirația și așteptă.

Nadia se uită la mama ei și îi spuse ceva care semăna suspect cu „Ți-am spus eu”, și se aruncă, în brațele lui Owen. Îi umplu gâtul cu sărutări.

El o ținu strâns și zâmbi cu gura până la urechi. Era pentru prima dată când ea îi arătase cât de cât afecțiune în fața alor ei. Aștepta acest semn de peste două săptămâni. Poate că, în sfârșit, Nadia începuse să se deschidă spre el. Poate că acum îi putea descoperi secretele din ochi. Chicoti moale și depuse un sărut cast pe fruntea ei.

— Ce ai fi făcut dacă spuneam că mai trebuie sare?

Ea continua să zâmbească și i se desprinsese din brațe ca să umple un platou gol adus de sora ei, Sonia.

— Mai adăugam sare.

Owen se uită la Sonia și se încruntă. Femeia abia se mai ținea pe picioare. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fie acolo, ci într-o sală de naștere cu un medic lângă ea care să urle: „împinge! împinge!” Sonia era gravidă, *foarte gravidă*. Când femeia întinse mâna după platoul plin, Owen înaintă

55 sertze = inimă (lb. Rusă)

și îl luă el.

— Îl duc eu, zise el zâmbindu-i Nadiei și adăugă în șoaptă: Ne vedem mai târziu.

După plecarea lui, Nadia rămase mult timp în prag privind în gol.

*

Sofia se uită mult timp în ceașca de ceai înainte să-și ridice capul și să se uite la Owen.

— Vrei să-ți spun ce vrei să auzi sau vrei să-ți spun adevărul?

— Știu deja ce vreau să aud, așa că spune-mi adevărul.

— Ești constructor. Puse la loc ceașca pe masă, în fața lui.

Owen căută să-și ascundă dezamăgirea. Se așteptase la mai mult de la Sofia. Toată lumea știa că este arhitect și că are o companie de construcții. Îi luase o jumătate de zi ca să se hotărască ce formă de ghicit ar prefera. Trăsese cu nerușinare cu urechea oriunde se ghicea, încercând să-și dea seama care metodă era cea mai bună. În cele din urmă, prin eliminare, o alesese pe Sofia. Yelena, la cei nouăsprezece ani ai ei, părea prea dulce și prea inocentă pentru a-i răspunde la întrebările pe care avea de gând să le pună. Volga Yonkovici, sora însărcinatei Sonia, ghicea în cărți de tarod. Nu-i surâdea deloc să aibă vreo legătură cu cărți intitulate „Spânzuratul” sau „Moartea”. Așa că mai rămăsese Sofia.

— Ești constructor de visuri.

Owen continuă să se încrunte. Bineînțeles că putea fi numit constructor de visuri. Fiecare casă sau clădire pe care o construia era visul cuiva.

— Nu mă crezi? întrebă Sofia.

Dezamăgit, spuse:

— Ba da, te cred, Sofia.

Jumătate de zi de frământări pentru nimic! Nadia nu încerca să-l apere de vreun viitor necunoscut când refuzase să vorbească despre darul de a ghici al familiei ei. Încercase să ascundă faptul că familia ei nu avea niciun dar de a ghici. Realitatea era că nici el nu se așteptase ca Sofia să se uite în frunzele de ceai și să-i spună că toate visurile lui aveau să se împlinească, dar ar fi fost drăguț să-l amețească baremi un pic.

Sofia se lăsă pe spătarul scaunului și studie fața tânărului care devenise atât de important pentru nepoata ei.

— Nu vorbesc despre case sau clădiri cu birouri.

— Nu? Atunci despre ce vorbești?

— Despre tine. N-ai venit aici să afli despre afacerile tale, nu-i așa?

— Știu deja cum stau cu afacerile.

— Sunt foarte prospere, spuse Sofia. Zâmbi recunoscătoare și dădu din cap. Și vor prospera și mai mult de-a lungul anilor, pentru că ai să ai mulți copii care or să te ajute.

Owen se holbă uimit în ceașcă.

— Îmi poți spune toate astea după câteva frunze de ceai?

— Nu. Îmi folosesc darul înțelepciunii ca să știu că afacerile tale vor prospera și darul văzului ca să știu cât de mult iubești copiii. Ești foarte bun cu toți micuții de la fermă.

— Și atunci ce îți spun frunzele de ceai?

— Îmi spun că acum făurești un alt vis. Unul care privește fericirea.

— Se va împlini visul ăsta?

— Nu-mi dau seama. Se uită la Owen și adăugă: Pot să-ți spun că e un vis foarte puternic. Unul care e clădit din inimă.

Owen se ridică fără grabă.

— Mulțumesc, Sofia.

— Te-am dezamăgit, nu-i așa? Te așteptai probabil să-ți prezic călătorii, aventuri grozave sau întâlniri norocoase. Iartă-mă, uitasem că ești *gagiu* și ți-am spus din greșeală adevărul în loc să inventez.

El oftă și își trecu degetele prin păr. Cum putea el oare să-i explice Sofiei ce căutase.

— Tu ar trebui să mă ierți. Am venit să caut un răspuns sau cel puțin un indiciu că sunt pe drumul cel bun.

Sofia zâmbi.

— Inima ta îți va spune dacă ești pe drumul cel bun. Cât despre visul tău, nu pot spune ce sfârșit va avea. Își îndulci vorbele cu un zâmbet. Numai tu ai putea să-ți modelezi visurile.

Owen se înclină ușor.

— Mulțumesc, Sofia. Se întoarse spre deschizătura cortului. Era timpul să dea altcuiva ocazia să-și afle viitorul.

— Owen? îl strigă moale Sofia.

— Da.

— Noroc la visul tău. Zâmbi cunoscătoare, în timp ce el se aplecă și ieși din cort.

*

— Cum adică Sonia naște? întrebă strigând Owen. Nimeni nu părea să dea zor să plece undeva. Unde erau geamantanul, soțul înnebunit și bunicii îngrijorați? Se uită la Nadia care ajuta la descărcatul mâncării rămase de la petrecere. Acasă la el totul fusese strâns și pus la locul lui în urmă cu câteva ore. Unde e?

— În pat, unde-i e locul, spuse Nadia. Luă o pungă de hârtie plină cu pateuri și porni spre una din casele mobile.

— Locul ei e la spital! strigă Owen. În cinci minute mă duc acasă la tine să-mi iau mașina și o duc eu.

Nadia se încruntă la Owen și puse cu blândețe o mână pe umărul uneia dintre micile verișoare.

— Coboară glasul, Owen. Îi speri pe copii.

Owen se uită la fetița cu ochi negri și se încruntă. Chiar că arăta speriat de moarte, dar din cauză că strigase el? Îi văzuse pe ai Nadiei certându-se între ei, iar a spune că strigau ar fi fost un eufemism.

— De ce să se sperie?

— Nu mai pomeni de *spital*, îi șopti Nadia. Îi zâmbi încurajator fetiței și îi dădu punga de hârtie s-o ducă. Așteptă până ce fetița se îndepărtă.

— Știu că în America toată lumea se duce la spital din te miri ce. Dar acolo de unde venim noi nu te duci la spital pentru o tăietură sau luxație.

Owen se uită la casa mobilă în care știa că se afla Sonia. Începea să simtă un gol în stomac.

— Voi nici când nașteți nu vă duceți la spital?

— Nu. Pentru majoritatea familiei mele, spitalul este ultima soluție. De regulă, înseamnă că nu mai există nicio altă speranță.

— Cine va moși copilul?

— Aceleași femei care i-au moșit și pe ceilalți doi copii, mama și Sașa.

— Mama ta își moșește propriii nepoți?

— Poți găsi o persoană mai grijulie?

— E foarte bine să fii grijuliu, dar cum rămâne cu experiența, cu calificarea și cu diploma banală de medic atârnată pe perete? Ochii lui îngroziți rămăseseră pironiți pe casa mobilă. În întunericul care se lăsa, cineva aprinse lumina în dormitorul din fund. În spatele acelor pereți, Sonia năștea.

— Ce treabă are o bucată de hârtie atârnată pe perete cu moșirea unui copil? Mama și Sașa trebuie să fi moșit peste două sute de prunci.

— Sunt moașe?

— Pentru neamul nostru, da, sunt moașe. Se uită la el și zâmbi. Liniștește-te, Owen. N-o să mai dureze mult.

Owen pâli și mai tare.

— A muncit toată ziua cărând de colo-colo platouri grele cu mâncare. N-au apucat-o durerile nașterii din cauza asta, nu-i așa?

— Nu, dădea semne de naștere mai devreme de asta, Owen. Toți știau, așa că am stat cu ochii pe ea. N-am lăsat-o să care ce era cu adevărat greu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mama naibii ați lăsat-o să muncească?

— Pentru că așa a vrut ea, se rățoi Nadia. Nici mie nu mi-a surâs ideea de a-mi urmări sora servind la masă pentru bufet în timp ce stătea să nască, Owen. Închise ochii și oftă. Trăgând adânc aer în piept, se așeză pe platforma camionetei unchiului său. Voia să câștige și ea niște bani. Luna trecută a văzut un pat de copil într-o prăvălie cu lucruri la mâna a doua. Are leagănul în care au crescut ceilalți copii ai ei, dar i-a rămas inima la asta. M-am oferit să-i cumpăr eu pătuțul, dar a refuzat. Consideră că și așa fac prea multe pentru ei. Sonia are partea ei din încăpățânarea Kandratavicilor.

Owen se așeză lângă ea.

— Și-acum ce facem?

— Așteptăm, spuse zâmbind Nadia și îi luă mâna. Nu fi îngrijorat, aducerea pe lume a unui copil este un lucru foarte firesc pentru o femeie.

— Dar dacă... Glasul i se stinse în timp ce țișetele unui nou-născut răzbătură până la ei. Mâna Nadiei își mări strânsoarea și toată lumea păru să se oprească din ce făcea și să se uite la casa mobilă.

O clipă mai târziu, Gustavo, mândrul tată, ieși în ușă ținând în brațe un mic ghemotoc învelit într-o pătură moale.

— E fată! Așteptă ca țișetele de bucurie să se domolească. Mama și fiica sunt amândouă bine și

frumoase. Ridică pruncul și anunță: în cinstea fiicei noastre care este prima Kandratavici care e născută în America, îi punem numele Liberty. Dispăru iar în casă în uralele celor prezenți.

Owen se întoarse spre Nadia și îi șterse cele două lacrimi care i se rostogoleau pe obraji. Îi era teamă că și el afișa aceeași ușurare și fericire. Glasul îi tremura ușor și trebui să și-l dreagă înainte de a întreba:

— Ei bine, mătușă Nadia, și noi ce facem acum?

Ea își plimbă privirea prin șatră și zâmbi. Tatăl și unchii ei deja scoteau vinul, iar Celka și Sofia încărcau mesele cu mâncare. Cineva luase o vioară și începu să cânte o melodie antrenantă.

— Acum, Owen, trebuie să luăm parte la o mare tradiție țigănească. Îi luă mâna și îl trase către mese.

— Adică?

— Sărbătorim!

8

Owen stătea în întuneric și se mistuia. Fiecare legănare seducătoare a șoldurilor Nadiei îi săgeta testiculele. Incitanta fulgerare a unei gambe goale, armonia seducătoare a brațelor ei când chema un iubit imaginar îi trimitea prin vene un alt val de fierbințeală. Părul ei negru flutura ca un steag mândru în timp ce se învârtea și dansa în jurul focului. Cu cât cânta mai repede muzica, cu atât mai repede zburau prin iarbă picioarele goale ale Nadiei.

De două ori îl atinsese în treacăt, amețindu-l și mai mult cu zâmbetul ei visător și cu fulgerarea dorinței ce ardea în ochii ei. Se ruga ca trupul ei să îndeplinească promisiunile care îi luminaseră ochii toată noaptea.

Cândva, în cursul zilei de azi, relația lor se schimbuse.

Era mai deschisă, permițându-i să se apropie mai mult de ea. Micile sărutări din bucătărie fuseseră numai începutul.

Toată noaptea fusese lângă el, ținându-l de mână, atingându-i umărul sau doar zâmbind.

La început crezuse că era prinsă în vârtoarea petrecerii, dar apoi începuse să observe diferențele dintre ea și familia ei. Vinul curgea în valuri, dar o văzuse bând un singur pahar, la fel ca el. Poveștile trecuseră de la îndoielnic la exagerat, dar ea nu spusese niciuna, deși le savurase pe toate în aparență. Răsese acolo unde fusese cazul, dar nu trebuia să fii medium ca să știi că mintea ei nu era la povești. Și după privirile arzătoare pe care i le aruncase toată seara, el avea sentimentul că știa la ce se gândea. La același lucru la care se gândise și el tot timpul: la sărutările fierbinți, fără sfârșit care durau toată noaptea intrând în dimineață. Nu voia să plece acasă și să petreacă încă o noapte de nesomn într-un pat care devenise brusc prea mare pentru o singură persoană.

Nadia se învârtea și mai repede în ritmul muzicii care se îndrepta spre apogeu. Avea ochii închiși și brațele ridicate atingeau întunericul. Strălucirea focului se răsfrângea în culorile fustei ei, iar părul reflecta flăcările care dansau. Sâni se izbeau de bluza adânc decoltată vrând să se elibereze, iar clinchetul blând al bijuteriilor ei îi ațâța simțurile. Nu fusese deloc pregătit s-o urmărească pe Nadia dansând. Era primitivă, sălbatică. Se contopea cu muzica. Pasiunea, dorința vibrau în jurul ei în timp ce își chema iubitul imaginar. Îl chema pe el.

Într-o finală frenezie, muzica și Nadia se opriră brusc. Gustavo își coborî încet vioara, iar Nadia își plecă fruntea și inspiră adânc. Owen își ținu respirația și rămase în așteptare, în timp ce ai ei aplaudau.

Nadia își ridică încet capul și se uită peste foc, întâlnind privirea flămândă a lui Owen. Ochii ei se întunecară, devenind două lacuri de dorință, iar respirația

întretăiată i se înăspri și mai mult. Își ignoră familia și strigătele care cereau să se mai aducă vin. Cu pași neauziți, traversă iarba și se opri în fața lui Owen.

— Am dansat pentru tine.

El se simți înecându-se în sinceritatea din ochii ei.

— Nicio femeie n-a mai dansat până acum pentru mine.

Întinse mâna și îi mângâie gingaș obrazul încins. Sub degetele lui, pielea ei era fierbinte și umedă, ca a unei femei care tocmai făcuse dragoste.

— Mulțumesc. Voi păstra veșnic, ca pe o comoară, amintirea asta.

— Înțelegi ce înseamnă când o femeie dansează pentru un anumit bărbat?

Owen își luă privirea de la ochii ei arzători și se uită spre foc. Familia Nadiei era ocupată cu altă sticlă de vin, iar Yurik era în mijlocul unei noi povești. Păreau că uitaseră de Nadia și de Owen, și își continuau petrecerea. Se retrase și mai mult în întuneric, luând-o pe Nadia cu el.

— Înseamnă că ești atrasă de mine?

Ea veni mai aproape. Briza răcoroasă a nopții îi încolăci fusta în jurul pantalonilor lui, parcă legându-i.

— Înseamnă că te vreau. Își lipi palmele de pieptul lui și își aținti privirea pe chipul lui frumos, întunericul era prea dens pentru a-i putea vedea reacția. Am nevoie de tine, Owen. Glasul îi vibra de dorință. Am nevoie de tine mai mult decât de aer. Mâinile îi tremurau și genunchii îi erau ca de gelatină. Am nevoie de tine mai mult decât de muzica mea.

*

Owen închise ușa după el și o depuse încetișor pe Nadia pe podeaua bucătăriei. O cărase în brațe tot acel sfert de kilometru, de la șatră până la casă din cauză că era

în picioarele goale, or, el nu voia să mai irosească niciun minut prețios căutându-i sandalele. Odată cu închiderea zăvorului, ferma Kandravici și familia ei rămâneau în partea cealaltă. Acum erau doar el și Nadia; nimic din ce se afla dincolo de ușă nu conta. În noaptea asta nu avea să-i mai întrerupă nimeni.

Nadia își culcă obrazul pe pieptul lui și îi ascultă bătăile inimii.

— Ți-am spus că sunt prea grea ca să mă cari atâta drum în brațe.

— Am reușit, nu-i așa? Degetele lui se jucau cu decolteul elastic al bluzei ei.

— Am avut îndoieli când am urcat ultimul deal. Își lipi buzele de vena de pe gâtul lui care pulsa puternic.

Trupul lui fu scuturat de un tremur ușor.

— A fost vina ta, nu a mea. Îi alungă o șuviță de păr și îi mângâie tandru curba obrazului. Niciodată să nu te joci cu urechea unui bărbat în timp ce te cară pe un *munte*.

Ochii ei scăpărară de râs când se uită la urechea pe care o ronțăise.

— Nu m-am putut abține. Își plimbă un deget peste lob și zâmbi. Să fiu cărată pe dealul ăla *itsy-bitsy* a fost cel mai romantic lucru care mi s-a întâmplat. Se înălță și îl mușcă în joacă de ureche.

— N-ar mai fi fost atât de romantic, dacă te scăpam. Se cutremură când dinții ei îi atinseră lobul.

Nadia chicoti și suflă peste pielea umedă.

— Sunt sigură că găseam noi ceva de făcut în timp ce zăceam pe pământ.

Owen o ridică din nou în brațe și stinse lumina din bucătărie. Lumina slabă a lunii căzută la picioarele scării, îl călăuzi prin încăpere.

— Vei considera că e romantic dacă te car în sus pe scara asta?

— Știi și tu, Owen... Ne-am putea rupe gâtul dacă nu

reușești. Își lipi din nou buzele de gâtul lui.

— Dacă nu încetezi – îmi schimbă poziția ca să-și ferească gâtul de gura ei – nu o să reușim niciodată să urcăm treptele astea. Începu să urce scara.

Nadia râse și își lăsă capul pe umărul lui.

— Aud icnete și pufăituri.

— Consideri astea icnete și pufăituri? Se uită la fața ei zâmbitoare și își încreți sprâncenele. Așteaptă cinci minute și am să-ți arăt eu icnete și pufăituri. Păși pe palier și se opri.

Nadia îi arătă din cap una din uși. După ce el o trecu peste prag, sări în picioare și bâjbâi după comutator. Lumina inundă camera. Simți sub tălpi răcoarea gresiei albe și se uită în jur încercând să vadă încăperea prin ochii lui Owen. Oare ce părere va avea el despre simțul ei ciudat cu care o decorase. Poate că n-ar fi trebuit să caute să fie atât de americană.

Owen clipi din cauza luminii bruște, apoi clipi din nou din cauza camerei. Nadia nu-l adusese în dormitorul ei. Se aflau în mijlocul băii. O baie care era decorată cu un singur motiv: Mickey Mouse. Nadia însuflețise pereții simpli, albi, cu șoarecele favorit al Americii. Perdeaua de la duș era transparentă, cu excepția a nenumărați Mickey tălpoși, presărați peste tot. Prosoape alb cu roșu drapau suporturile de prosoape, două carpete roșii punctau albul pardoselii, perdele alb cu roșu atârnav la fereastră, iar o cutie de metal pentru gunoi, pictată și ea cu un Mickey, stătea lângă chiuvetă.

Pe pereți atârnav două postere înrămate. Unul cu Mickey și Minnie sărutându-se pe un fundal presărat cu duzini de inimi, iar altul cu imaginea lui Mickey în rolul Ucenicului Vrăjitor din filmul *Fantezie*.

Camera îi spunea ceva foarte important despre cea care o decorase. Sub toate grijile Nadiei, mocnea un încântător simț al umorului. Ea își făcea neîncetat griji

pentru familia ei, pentru muzica ei, pentru bani. Dar îți trebuia o doză zdravănă de ghidușie ca să faci o baie la Disney.

Se mai uită o dată în jur, apoi îi zâmbi femeii din fața lui.

— Complimentele mele decoratoarei.

— Sunt sigură că Walt ar fi apreciat asta.

Nadia închise încet ușa, își scoase centura și o lăsă să cadă pe pardoseală. Începu să-și desfacă bijuteriile și le așează piesă cu piesă în vasul de ceramică de lângă chiuvetă.

— Chestiile astea arată grozav cu costumul – își scoase toartele groase din urechi – dar cântăresc o tonă.

Owen se rezemă de ușă și o urmări cum îl seducea din nou cu fiecare bijuterie pe care și-o scotea. Când ridică piciorul și își desprinse ușor o brățară de la gleznă, el era deja pe punctul de a-și pierde mințile. Mâinile îl săgetau de dorința de a o ajuta, dar degetele îi tremurau atât de tare, încât știa că n-ar fi fost în stare să desfacă în veci capsele alea miciute.

Nadia se îndepărtă de chiuvetă, cântărind mai puțin cu două kilograme. Îi susținu privirea lui Owen în timp ce își trase bluza peste cap și o aruncă în direcția unui coșuleț roșu.

— Am muncit toată ziua în bucătărie. Degetele ei desfăcură nasturele de la spate al fustei și materialul înflorat căzu la picioarele ei. Îl împinse cu piciorul într-o parte. Miros ca un gulaș cu *kapustă*⁶⁶.

Owen uită să respire. Stătea în fața lui doar într-un sutien alb fără bretele care abia dacă îi acoperea sfârcurile întunecate și o fâșioară de mătase roșie care îi ascundea feminitatea.

Nadia întinse mâna la spate și desfăcu sutienul. Două globuri pale zvâcniră ușor. Sfârcurile întunecate împungeau

⁶⁶ kapusti = varză (lb. Rusă)

semețe aerul prin rotunjimea lor. Cu o mișcare grațioasă își scoase chiloții, făcându-i să alunece în jurul picioarelor și, agățându-i cu un deget, îi trimise în zbor peste mormanul de haine de pe podea. Continuă să se uite întrebătoare la Owen.

El părea fie amețit, fie complet uluit. Poate că era prea agresiv insinuantă. Oare judecase chiar atât de greșit femeile americane? Din experiența ei din acești patru ani, femeile americane nu erau doar insinuante, erau directe, îndrăznețe și uneori de-a dreptul agresive. Poate că Owen prefera o femeie ceva mai puțin agresivă. Poate că trebuia să aștepte s-o dezbrace el, dar se săturase de așteptat.

De două săptămâni aștepta ca el să facă prima mișcare, iar el n-o făcea. La naiba cu gentlemanii sudiști, ea nu mai voia să aștepte! Fusesse absolut sinceră cu el mai devreme; avea nevoie de el mai mult decât avea nevoie de muzică.

Îi zâmbi timid, ezitant, înainte să intre în cadă.

— Aș putea ruga pe cineva să mă frece pe spate. Trase perdeaua și dădu drumul la apă.

Owen își ieși din amețeală cu o bufnitură. Ea tocmai îi propusese cea mai bună ofertă din viața lui, iar el nu făcea decât să stea pironit într-un loc, cu gura căscată. Era mai mult decât frumoasă, era răpitoare. Se uită lung la trupul ei incitant de după perdea. Folia grea de plastic îi distorsiona trupul exotic, iar veselii, rânjiții Mickey păreau pictați în cele mai înnebunitoare locuri. Își aruncă pantalonii și își smulse nasturii de la cămașă. În dosul acelei perdele caraghioase se afla un spate fantastic care striga să-i dea atenție. Restul hainelor lui nici măcar nu atinseseră podeaua când el împinse perdeaua într-o parte și intră în cadă lângă ea. Nadia își dădu de pe ochi părul și roind de apă și se uită peste umăr la Owen. Imaginația ei nu-l nedreptățise. Era superb clădit, de la umerii largi, la coapsele musculoase și la gamba groasă. Apa improșcată

de duș îi umezea părul negru împrăștiat pe corp. Privirea ei coborî de pe pieptul lui în jos, peste abdomenul plat, și rămase pironită pe bărbăția lui atâțată țâșnind dintr-un cuib negru de cârlionți. Owen stătea în cada ei tare și mândru. Trupul ei fremătă de excitare. Își ridică iute privirea și schiță un zâmbet. Îi întinse un săpun, își dădu la o parte părul ud și se întoarse cu spatele la el.

Owen își săpuni palmele, puse săpunul jos și începu să spele spatele delicat al Nadiei. Palmele lui alunecau pe fiecare curbă, urmărindu-i șira spinării, netezimea umerilor și arcuirea soldurilor. Cu fiecare mângâiere a mâinilor lui, dorința se aprindea mai tare, până când a gândi deveni o imposibilitate. Nu mai putea decât să pipăie.

Nadia tremură când mâinile alunecoase ale lui Owen îi atinseră partea laterală a sânilor. Când trecură a doua oară, se lăsă mai mult pe spate și oftă când el îi cuprinse sânii în palme și le testă greutatea. Sfârcurile i se întăriră și mai mult, străpungând stratul de spumă și împungându-i podul palmelor. El le strânse cu gingășie, apoi mâinile lui își continuă treaba săpunindu-i abdomenul, soldurile și peticul cârlionțat dintre coapse. Ea se topi în brațele lui, în timp ce degetele lui pipăiau și frământau dorința adunată acolo. Degete îndemânaticе își croiau drum prin cârlionții deși mângâind dulce pielea umedă ce aștepta atingerea lor și apoi se retrăgeau iar în desişul negru.

Ea își lăsă capul pe umărul lui și șopti:

— *Pajalossta*⁷.

El chicoti și își făcu mâinile să alunece iar către sânii ei întăriți.

— Oricât îmi place să te aud vorbind în alte limbi, nu înțeleg un cuvânt din ce îmi spui. Îi strânse ușor globul sânilor și îi prinse între degete sfârcurile tari ca niște pietricele. Spune-mi în engleză ce vrei.

Nadia își mușcă buza în fața plăcerii care îi trecea prin

⁷ Pajalossta = Te rog (lb. Rusă)

corp în spirală.

— Pe tine, Owen, te vreau pe tine.

Gura lui urmări curba lină a umărului ei, în timp ce bărbăția lui îi împungea blând dosul bombat.

— Ești gata să ieși din cadă? Era tare ca piatra, dar nu avea de gând să facă prima dată dragoste cu ea într-o cadă alunecoasă. Voia ca totul să fie perfect. Voia s-o facă pe îndelete, și dulce, și s-o satisfacă total, astfel încât ea să-și amintească veșnic de prima lor noapte de dragoste.

Sânii ei zvâcniră în mâinile lui, iar dosul ei se contractă.

— Nu mi-am spălat încă părul.

— Părul tău e perfect.

— E deja ud. Nu-mi ia decât un minut ca să-l spăl. Se uită peste umăr la el, făcând botic. Refuz să fac dragoste cu tine cu părul mirosind a varză.

Owen se întinse după flaconul de șampon de pe marginea căzii și își turnă în palmă o cantitate generoasă.

— Asta miroseam eu? O trase de sub jetul dușului și începu să-i șamponeze părul bogat. Îmi pare rău că trebuie să te informez, dar mirosul de varză poate fi foarte exotic.

Nadia închise ochii și se lăsă în voia degetelor pricepute ale lui Owen care îi masau pielea capului.

— Dacă crezi că *kapusti* e erotic, abia aștept să văd ce ai să spui despre borș.

El îi spală părul. Parfumul incitant de mere umplu spațiul îngust.

— Pe tine probabil că miroase delicios. Intră sub jet, trăgând-o după el. O cascadă de balonașe albe se revărsă din părul ei învăluindu-i tot trupul până la tălpi. El își trecu degetele prin coama mătăsoasă, eliberând-o de ultimele balonașe. Gata, nu mai miroși a varză.

— Bine. Nadia se întinse după săpun și începu să-i săpunească blând pieptul. E rândul meu să te torturez. Mâinile ei alunecară mai jos. Râse când degetele ei

întinseră spuma peste părul aspru care îi înconjura membrul semeț.

— Nu cred că e o idee prea bună, Nadia. Întinse mâinile să i le apuce pe ale ei.

Nadia și le feri. Cu o mână îl încercui, în timp ce degetele celeilalte se înfășurară în jurul arogantului trofeu.

Zâmbi victorioasă când el își aruncă pe spate capul și se înfipse mai adânc în mâna ei. Buzele ei presăreau pe pieptul lui mici sărutări.

— Ce spunea?

Owen încercă să respire când un cutremur violent îi zgudui trupul: Degetul ei mic începu să se miște și îl înnebunea.

— Am spus că ești o vrăjitoare.

Nadia lăsa să-i scape din dinți sfârcul mic și tare și își ridică privirea. Un zâmbet minunat îi lumină fața.

— Cred că începe chiar să-mi placă acest cuvânt.

Zâmbetul ei îl dădu gata. Nu mai putu rezista nicio clipă dulcii torturi. O cuprinse fulgerător în brațe, opri apa și ieși din cadă. O așeză în picioare pe una din carpetele roșii și îi aruncă un prosop.

— Ai exact un minut ca să te ștergi.

Ea zâmbi și făcu din prosop un turban în jurul părului.

— Nu-mi pot usca părul într-un minut. Întinse mâna după alt prosop și începu să-și șteargă fața și brațele.

Owen termină de frecat corpul care îl săgetă și aruncă prosopul ud pe stativ.

— Ți-au rămas zece secunde.

Nadia își ștergea degetele de la picioare când Owen o luă din nou pe sus și deschise ușa băii.

— Timpul s-a scurs!

Nadia se agăță de trupul lui cald și uscat.

— De ce atâta grabă? Îi arată peste umăr ușa dormitorului ei.

— Pentru că nu mai suportam mai mult de șaiszeci de

secunde să te urmăresc ștergându-te. O secundă dacă mai dura, am fi fost pe podea terminând ce ai început în cadă. Intră în cameră și întrezări în întuneric forma patului. Din doi pași traversă podeaua și începu s-o lase ușurel pe pat.

— Eu! Simți sub spatele gol moliciunea plăcută a pledului și căldura trupului lui Owen acoperind-o încet.

— Da, - gura lui se închise pe unul din sfârcurile ei, sugându-l blând - tu, mică vrăjitoare!

Nadia îi mângâie spatele, apoi îi cuprinse în palme mușchii încordați al feselor. Coapsele ei se desfăcură blând pentru degetele lui cercetătoare.

— Acum sunt sigură că-mi place cuvântul. Își arcui spatele și își ridică șoldurile, în timp ce degetele lui îi găseau bobocul umed. Cârliionții care îi păzeau floarea pasiunii erau încă umezi de la duș, dar umezeala pe care o întâlneau degetele lui nu avea nicio legătură cu apa, ci doar cu el. Coapsele ei se deschiseră și mai mult când degetele lui se strecurară înăuntrul ei pipăind-o, frământând-o. Owen, *pajalossta!* Capul ei se mișcă dintr-o parte în alta pe pernă, desfăcând prosopul și aruncându-și părul în toate direcțiile. Șoldurile ei zvâcniră în sus când el își scoase degetele, lăsând-o pustie și înfometată. Te rog, Owen!

El își mută corpul, sprijinindu-și greutatea în brațe. Bărbăția lui impuse deschizătura umedă.

— Ești gata să mă primești, Nadia? Nu vreau să te doară. Ea se agăță de șoldurile lui și îl trase.

— Acum mă doare, Owen, își încolăci picioarele în jurul coapselor lui. Pune capăt durerii din mine.

— Va fi o plăcere pentru mine. O sărută și o străpunse încetișor. Moliciunea ei catifelată se strânse în jurul membrului lui ca o sută de degete lacome. Spatele lui se arcui de plăcere când o penetră complet. Oh, Nadia, gemu el. Ce plăcere minunată! Îi simțea pereții fierbinți, alunecoși strângându-se în jurul lui și plonjă mai adânc. Iar și iar. Nu se putea sătura de ea. Dulcea ei dogoare și micile gemete

pe care le scotea îi luau mințile. Voia totul. Avea nevoie de tot.

Pulpele ei se strânseseră și degetele i se înfipseră în spatele lui pe măsură ce ritmul sporea. Îi întâmpină fiecare penetrare și cerea lacomă altele. Presiunea crescuse până când în ea nu mai rămase niciun locșor. Erupse într-o explozie care îi zgudui corpul. Climaxul începu din străfundurile ei și se reverberă pretutindeni. Îi făcea vârfurile degetelor să tremure, coapsele care îl învăluiau pe Owen să se cutremure.

El simți micile contracții strângându-l mai tare, o străpunse o ultimă dată și se destinse împreună cu ea.

Zăcea în întregime acoperită de trupul lui, ascultându-i respirația. Degetele ei îi mângâiară spatele umed, tremurând. Și el simțise explozia. Tot ce citise, ce auzise și ce aflase despre sex de-a lungul anilor se spulberase. Nimic nu o pregătise pentru Owen. Îi rosti numele cu uimire:

— Owen.

El se rezemă în coate și îi înlătură părul umed de pe față.

— Hmmm... La lumina palidă a lunii nu-i putea vedea bine fața, dar probabil că o zdrobea cu greutatea lui. Încercă să se ridice.

— Nu! spuse Nadia sporindu-și strânsoarea. Îi plăcea să-i simtă trupul acoperind-o, îi plăcea la nebunie să-l simtă în ea.

— Sunt prea greu.

— Nu ești. Ești perfect.

El râse și încercă să-și recapete respirația.

— Nici gând să-ți dau drumul, așa că ține-te. Cu o mișcare grațioasă se rostogoli pe spate, luând-o cu el.

Nadia își desfăcu pulpele, își ridică genunchii și îi încăleacă soldurile. Încă îi mai simțea în ea bărbăția odihnindu-se. Își lăsă capul pe umărul lui și o mână pe pieptul lui. Îi simțea cu vârful degetelor fiecare bătaie a

inimii.

— Ești o pernă minunată. Se ghemui mai aproape de pieptul lui, căscă și închise ochii. A fost o zi lungă. Glasul i se stinse, înăbușit de un alt căscat.

Brațele lui Owen se încolăciră în jurul trupului ei cald. Înjură în gând în timp ce corpul lui reacționa la dulceața umedă ce încă îi mai înconjura bărbăția.

*

Nadia efectiv dormea pe el. Își merita somnul. Era sculată din zori, trebăluise toată ziua acasă la el, nu stătuse o clipă și ca să pună capac la toate, îi venise pe lume încă o nepoată, iar petrecerea tradițională a Kandratavicilor care urmasa ar fi dat gata și cea mai rezistentă persoană. Trebuia să dea Cezarului ce era al Cezarului – Kandratavicii știa să sărbătorească sosirea pe lume a unui prunc. O revăzu pe Nadia dansând în jurul focului, seducându-l cu ochii și cu trupul.

Brațele lui se strânsă în jurul femeii ghemuite pe pieptul lui, în timp ce tot sângele i se adună în testicule.

Nadia se ondula ușor, în timp ce el creștea în ea, dilatându-i pereții feminității cu dulci pulsații. Își undui încetișor șoldurile și zâmbi visătoare când el îi apucă pulpele și își înfipse adânc în ea membrul tare ca piatra. Respirația ei îi mângâie gâtul când se întinse și îi luă între dinți lobul urechii.

Owen gemu.

— Nadia... îi spuse corpului său să fie cuminte, dar șoldurile lui se arcuiră. Dormi?

— Dacă dorm, ăsta e cel mai minunat vis pe care l-am avut vreodată și nu vreau să mă trezesc. Își undui mai repede șoldurile și își arcui spatele.

Privirea lui se aținti pe sânii care jucau. Mâinile lui îi ghidau șoldurile într-un ritm sălbatic, în timp ce gura lui se

întinse după sfârcurile obraznice, rigide.

Nadia îi simți gura frământându-i sânii și ajunse la paroxism. Climaxul o făcu să se prăbușească, agățându-se de singurul lucru solid la îndemână: Owen.

El strigă răgușit: „Nadia”, zvâcni în sus și explodă *adânc* în ea. Un timp rămaseră amândoi inerți. Apoi, când respirația lui reveni cât de cât la normal, întrebă în glumă:

— Dormi și acum?

— Șșt... Tocmai am avut cel mai fantastic vis.

El chicoti și îi eliberă fața de părul de acum uscat.

— Tu, mica mea țigăncușă, ești clar o vrăjitoare. Îi sărută fruntea netedă. O vrăjitoare superbă, seducătoare și minunată la pat. Cât pe ce să-i spună că o iubea. Știa că orice cuvânt care angaja ar fi făcut-o să sară ca un iepure speriat.

Nadia se cuibări mai bine și zâmbi.

— Chiar îmi place la nebunie cuvântul ăsta. Închise ochii și căscă delicat.

Brațele lui Owen se strânseseră o clipă în jurul ei, ca apoi să cadă inerte în lături. Adormiră amândoi în fierbințeala nopții, încă împreunați.

Nadia deschise încet ochii și se strâmbă la lumina zilei care se revărsa pe fereastră.

Observă imediat două lucruri. Unul era cearceaful ușor care o acoperea, iar celălalt era perna moale care luase locul pieptului solid al lui Owen. Prefera pieptul lui.

Își încreți nasul și inspiră adânc. Undeva, în apropiere, era cafea! Întoarse capul și se ridică în așternut. Owen stătea în fața mesei ei de toaletă și se uita la fotografiile vechi, alb-negru, pe care ea le prinsese în rama oglinzii. Nu era îmbrăcat în blugii decolorați pe care îi purtase seara trecută, împinsese la o parte câteva lucruri de-ale ei ca să facă loc tăvii pe care se aflau două cești de cafea, un borcan cu dulceață de zmeură și un coșuleț cu chifle proaspete, renumitele chifle ale mătușii Sofia. Se încruntă o

clipă la chifle, apoi întrebă:

— Cafeaua e încă fierbinte?

Owen se răsuci rapid și zâmbi. Era tot atât de răpitor de frumoasă când o lăsase dormind cu jumătate de oră în urmă. Părul ei se uscaseră într-o masă de cârlioniți care i se revărsau pe umeri, gura îi mai era încă roșie de la sărutări, iar ochii întunecați și misterioși ca întotdeauna. Privirea lui alunecă fierbinte și admirativă spre sânii ei catifelați. Râse când ea își trase repede cearceaful până sub bărbie.

— Tocmai am făcut-o.

Ea își aruncă privirea la chifle.

— Ai făcut și chiflele?

— Nu. Luă tava și o duse spre pat. Nu mă pot lăuda cu ele. Îi puse tava în poală, înconjură patul, își scoase pantalonii și se strecură cu grijă sub cearceaf.

Nadia ținu tava când patul se mișcă sub greutatea lui.

— Pot să îndrăznesc să te întreb unde ai găsit coșulețul cu chifle?

— Poți să mă întrebi ce vrei. Luă o chiflă, o rupse în două și unse ambele jumătăți cu dulceață. Îi întinse una Nadiei și zâmbi. Mi le-a dat Sofia. Mușcă din chiflă și gemu de plăcere. Nadia se uită lung la jumătatea ei.

— Unde ai dat de Sofia?

— Jos, când m-am dus să fac cafea. Mușcă din nou din chiflă. N-am găsit decât cafea instant. Sper că e în regulă.

— N-am decât cafea instant. Se uită la Owen cum dădea gata și ce mai rămăsese din chiflă. Vrei să spui că Sofia era în bucătărie când ai coborât?

— Nu. Tăie altă chiflă. A bătut la ușă când eram deja jos.

— Și tu i-ai deschis! Grozav, n-am ce zice! Nu ți-a trecut prin cap cum trebuie să fi arătat treaba asta? Agită chifla prin fața lui răspândind pe cearceaf bobite de zmeură. Ai răspuns la ușa mea, pe jumătate îmbrăcat, dimineața la prima oră?

El se întinse netulburat după ceașca lui de cafea.

— Știa deja că sunt aici.

— De unde?

— Mașina mea a stat în fața ușii tale toată noaptea.

Sorbi o gură de cafea și o studie pe Nadia. Nu prea se speriasse când Sofia bătuse la ușă, dar avusese de ales: fie să ignore ciocăniturile și să creeze o situație jenantă pentru el, pentru Nadia și pentru Sofia, fie să înfrunte realitatea. Se hotărâse să înfrunte realitatea.

Nadia mușcă în sfârșit din chifla ei.

— Ce-a spus?

— A spus că-ți place dulceața de zmeură cu chifle și că bei cafea cu frișcă, nu cu zahăr. Nu se putu abține să nu zâmbească. O urmări vrăjit cum își termină chifla, apoi cum își linge încet degetele unse cu dulceață.

Privirea lui luă foc când se gândi ce altceva mai puteau face cu dulceața de zmeură.

— N-a mai spus nimic?

— A spus o grămadă de chestii. Veni mai aproape și îi pregăti o altă chiflă. Îi datora mii de mulțumiri Sofiei. Micul dejun în pat fusese ideea ei. Când ea bătuse la ușă, el era în bucătărie căutând cafeaua ca să-și facă o ceașcă pentru el. Avea de gând s-o lase pe Nadia să doarmă cât voia. Dar Sofia intrase în bucătărie ca o vijelie, înhățând o tavă, găsind borcanul cu cafea instant în fundul frigiderului și explicându-i cum bea Nadia cafeaua. Se părea că Sofia îi indicase drumul cel bun. Cărei femei nu-i plăcea să i se aducă micul dejun la pat?

— Ce chestii? Își termină chifla și restul de cafea.

— Nu știu. Luă tava și, aplecându-se peste trupul Nadiei, o puse pe podea. Își cufundă degetul în dulceață înainte să revină la poziția dinainte. Jumătate din ce spunea era într-o limbă străină.

Nadia urmări cum degetul lui plin de dulceață îi mângâie blând curba sânelui până la sfârc, lăsând în urmă

o dâră lipicioasă. El își trecu cealaltă parte a degetului peste sânul celălalt, oferindu-i același tratament. Privirea ei îi urmări degetul, în timp ce el și-l duse la gură și îl linse, lăsându-l curat.

— Owen, ce faci?

— Iau micul dejun în pat.

În colțul gurii ei înflori un zâmbet.

— L-am luat deja.

— Ba nu, nu l-am luat. El îi trase cearceaful mai jos ca să-și poată desfăta în voie privirea cu sânii ei. Ăla a fost aperitivul. Limba lui linse dâra lipicioasă de pe sânul ei, apoi gura lui culese o boabă de zmeură lipită pe sfârc, sugându-l. Privirea lui flămândă se înfipse în a ei. Țsta e micul dejun.

Nadia se topi sub atacul lui blând. Întinse brațele după el și șopti:

— Voi lua tot ce e în meniu.

9

Owen se uită la tatăl Nadiei care zăcea pe patul de spital și ridică puțin glasul:

— Ai să rămâi în patul ăsta până îți va spune doctorul că poți să te scoli. Dacă trebuie să te leg, am să te leg.

— Eu plec acum acasă, spuse Miloș.

— Nu în seara asta. Clătină cu tristețe din cap. Ai auzit ce a spus doctorul.

— Doctor, șmector ce știe el? E abia un puști. Owen trase lângă pat scaunul pe care stătuse mai devreme și se așează.

— Ascultă, Miloș, știu că ți-e greu să stai în spital, dar este spre binele tău.

— Mi-ar fi mai bine să plec acasă.

Owen râse.

— Ești un căpos, Miloș.

— Așa mi-a spus și doctorul, că sunt tare de cap când mi-a făcut pozele alea trăsnite. Miloș rânji și-și atinse capul în locul în care se formase un cucui imens. Mi-a spus că bara aia de oțel ar fi trebuit să mă omoare, nu doar să-mi ciobească nițel capul.

Owen se încruntă și, ridicându-se iute, se duse la fereastră. Nu voia ca Miloș să-l vadă copleșit de emoție. Tatăl femeii pe care o iubea fusese cât pe ce să fie omorât pe șantierul lui. De două săptămâni el și Nadia erau amanți, petrecându-și toate nopțile împreună. Aproximarea dintre ei creștea. Și acum trebuise să se întâmple asta! Când văzuse trupul lui Miloș prăbușit la pământ îi venise să moară. Cum să-i explice Nadiei că tatăl ei a murit lucrând pentru compania lui? Cel mai greu lucru din viața lui fusese s-o sune pe Nadia din Camera de Gardă și să-i spună despre accident. În cel mult zece minute ea și mama ei aveau să fie aici.

— Hei, șefule, mai povestește-mi o dată despre drumul cu ambulanța.

Owen își smulse gândurile de la Nadia și de la reacția ei la telefon. Îi explicase de zeci de ori că Miloș avea să se facă bine, dar rămăsese cu impresia că ea nu-l credea. Ce se întâmplase cu chestia aia numită încredere? Se înapoie și se așeză pe scaun.

— Stai să văd. Își frecă bărbia. Mai întâi, te-am prins cu curele de brancarda asta, apoi ți-am pus în jurul gâtului gulerul ăsta uriaș. Ți-au pus pe față o mască de oxigen și te-au împins în „duba de carne” ca pe un sac greu de cartofi.

Râsul bubuitor al lui Miloș umplu încăperea.

— Ce poveste va ieși din asta.

Owen zâmbi. Pentru Miloș și restul familiei totul era o poveste.

— Dacă promiți că ai să fii cuminte, am să-ți spun de ce țipa tipul care era lângă tine în Camera de Gardă.

— Cel de după perdeaua galbenă?

— Ăla. Vorbeam cu soția lui când ai fost dus să ți se facă pozele alea trăsnite.

Ochii lui Miloș se măriră și fața îi păli. Se uită în jur, temându-se să nu fie auzit.

— A murit?

— Nu. Owen zâmbi. L-au trimis deja acasă.

Miloș era pe punctul de a pune altă întrebare, când ușa se izbi de perete. Nadia și mama ei intrară în grabă, urmate de douăzeci și opt de membri ai familiei. Jurik rămăsese pe șantier ca să obțină unele răspunsuri despre accident. Owen o localizează pe Sonia legănând-o pe micuța Liberty și încercă să refacă numărătoarea. Renunță. Un lucru era cert – erau al dracului de mulți Kandratavici în camera mică de spital. Țâncii plângeau, copiii mai măricei arătau speriați de moarte, femeile jeleau toate și își făceau cruce, iar bărbații se certau între ei pe rusește, agitându-se de colo-colo. Owen clătină din cap și se întrebă cum reușiseră să treacă de ghișeul infirmierelor. Își croi drum către Nadia și mama ei.

Întinse mâna și o trase pe Nadia în brațele sale, apoi îi șterse lacrimile care îi șiroiau pe obraji.

— De ce plângi? Ți-am spus că o să se facă bine. Se uită la Miloș și îi făcu cu ochiul. Nu-i vine lui de hac o amărâtă de bară de oțel.

Nadia se uită la tatăl ei lângă care stătea nevasta lui, agățându-i-se de mâini și bocind pe rusește. Era puțin palid, dar altfel era bine.

— Dacă e bine, de ce nu vine acasă?

— Se cheamă că are o contuzie. Doctorul vrea să-l țină aici peste noapte, ca măsură de prevedere. Nu vreau să sune așa, dar de ce au venit *toți*? Era mirat că personalul nu chemase încă paza, cu toată hărmălaia pe care o

făceau.

— Au venit din respect pentru tatăl meu. Îi zâmbi bărbatului din pat care își consola nevasta.

— Știi că există o regulă cu privire la câți vizitatori au dreptul să intre în același timp la un pacient?

— De unde să știu? Nadia se uită în jur. Vaiețele se transformaseră în câteva suspine când femeile își dăduseră seama că Miloș nu era la poarta raiului. Cearța bărbaților se domolise și doar Liberty mai protesta împotriva faptului că-i fusese deranjat somnul de după-amiază. Am stat doar o singură dată în spital, și asta ca să-i aduc ultimul omagiu bunicului meu. Nadia se cutremură ușor și se lipi mai tare de Owen: A murit în noaptea aia în somn.

— Îmi pare rău, iubito. O îmbrățișă și o sărută pe creștet. Nu era de mirare că Miloș voia să plece acasă și că familia lui era atât de agitată. În tot cazul, un lucru era sigur. Miloș era angajatul lui și avusese nevoie de asistență medicală, iar singurul loc potrivit pentru asta era spitalul.

— Tatăl tău a fost reținut, Nadia, și am făcut ce am crezut că e mai bine pentru el.

— Știi, Owen. Se înălță și îl sărută pe obraz. Îți mulțumesc că ai avut atâta grijă de el.

Howe Cartland, șeful de șantier, băgă capul pe ușă, îl salută cu mâna pe Miloș și îi făcu semn lui Owen să iasă. Acesta dădu din cap și-și coborî privirea spre Nadia.

— Mă întorc imediat. O sărută repede și-și făcu loc să ajungă la ușă.

Nadia se încruntă. Ceva se petrecea. Se strecură printre mătușile ei și-și sărută tatăl.

— Vin repede, tată, să fii cuminte. Ieși repede după Owen.

Îi găsi pe hol pe Owen, pe Howe Cartland și pe unchiul ei, Yurik, care îl înhățase pe un tânăr de guler, la ceafă, ținându-l ca pe un pui. Bărbații o observară, dar își continuară discuția:

— Trebuia să pară că Miloș a prins de mântuială bara de oțel în lanțurile macaralei. Bara avea să alunece, să se îndoiaie, iar dumneavoastră l-ați fi concediat pe Miloș pentru incompetență, spuse Howe.

Owen se întoarse spre tânărul roșu la față care părea gata să-și dea duhul de spaimă.

— Vreau să aud și versiunea ta, Bill.

— Nu trebuia să fie nimeni rănit.

— Spune-i asta lui Miloș, se stropși la el Owen. Bara aia s-a desprins și se îndrepta direct spre Jimmie Lee. Dacă Miloș nu-l împingea pe Jimmie Lee într-o parte, ar fi fost strivit. Și așa Miloș are noroc că mai e în viață.

Bill părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar nu trebuia să fie nimeni rănit. El a spus că n-o să fie nimeni rănit.

— Care *el*?

— Wyatt Marshall mi-a spus cum să fac asta. Își șterse fața cu brațul, lăsând în urmă o dâră de unsoare și mizerie. Mi-a spus că n-o să fie nimeni rănit.

— Cu cât te-a plătit? se răsti Owen.

— Cu nimic. Mi-a anulat datoria. Îi datoram două sute de dolari de la partida de cărți de luna trecută. N-am putut să-i dau înapoi.

Privirile lui Owen și ale Nadiei se întâlneau. Amândoi știuseră că Marshall avea să încerce ceva, dar nu se așteptaseră la asta.

— Tatăl tău e un erou, spuse Owen.

Nadia ridică din umeri.

— Să ți se înfigă o bară de oțel în țeastă nu-mi sună a eroism, ci mai degrabă a prostie.

— Apropo de proști, spuse Yurik. Mă duc să-mi văd fratele. Îl împinse pe înspăimântatul Bill spre Howe Cartland.

Owen dădu mâna cu Yurik.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Yurik. Fără tine ne-ar fi

luat o grămadă de timp să lămurim incidentul.

Yurik își trosni încheieturile degetelor și rânji la semnul roșu de pe maxilarul lui Bill.

— Mi-a făcut o deosebită plăcere.

— Dacă tot intri acolo, spune-i lui Miloș ce s-a întâmplat, Yurik. Vin și eu în cinci minute ca să discut cu el cum să depună plângere. Owen se întoarse spre Howe. Păzește-l pe Bill cât mă duc eu în camera surorilor să dau telefon la poliție. O luă pe Nadia de mână și porni în lungul holului.

Nadia se uită pieziș la Owen.

— Trebuie neapărat să chemi poliția?

— Cascadoria asta era cât pe ce să coste viața a doi oameni, dintre care unul este tatăl tău. Se încruntă în fața agitației din camera surorilor. Trei surori, un doctor, două mătuși ale Nadiei și un unchi se aflau acolo certându-se. El și Nadia se furișară mai aproape și ascultară. Surorile voiau ca în rezerva lui Miloș să fie doar doi vizitatori. Doctorul voia ca pacientul său să se odihnească, iar mătușile și unchiul se prefăceau de minune că nu înțeleg o iotă de engleză.

Owen râse și o îmbrățișă mai strâns pe Nadia.

— E familia ta, vrei tu să te ocupi de asta sau trebuie s-o fac eu?

Nadia oftă, le zâmbi dulce surorilor și doctorului, și făcu să cadă tencuiala de pe pereți când se repezi în familia ei pe rusește.

Owen luă deoparte o soră și o întrebă dacă putea da un telefon la poliție. Sora se arătă foarte amabilă.

Douăzeci de minute mai târziu poliția îl ridicase pe Bill, iar Nadia reușise să-i dea afară pe toți din rezerva lui Miloș în afară de mama ei. Nadia se uită la salonul supraaglomerat și bombăni.

Familia ei se instalase ca la ea acasă printre pacienții care își părăsiseră saloanele ca să vadă ce era cu toată

zarva aia. Yelena stătea pe podea în fața unui cărucior de invalid ghicindu-i în palmă unui bătrân în pijama albastră.

Într-un colț, Volga ținea sfat cu trei doamne bătrâne, povestindu-le despre cum o vrăjitoare bătrână îi deochease toată familia.

Un grup de pacienți făcuseră cerc în jurul țăncilor, făcându-le giumbușlucuri și luând-o pe rând în brațe pe micuța Liberty. O soră arăta amețită și uluită, dar Nadia nu putea spune dacă din cauza aglomerației sau din cauză că Stevo se dădea la ea.

— Owen, nu pot s-o fac pe mama să plece. Nu vrea să vină cu noi acasă.

El o îmbrățișă îndelung.

— Mă ocup eu de asta. Se îndepărtă vioi, lăsând-o să se descurce cu ceilalți douăzeci și nouă de membri ai familiei.

Se întoarse după cinci minute.

— S-a aranjat.

— Vine?

— Nu, rămâne și ea.

— În spital? Nadia o puse pe micuța Tatiana, în vârstă de doi ani, în brațele mamei ei. Nu poate rămâne în spital... nu e bolnavă.

— Am aranjat să i se pună un pat pliant în rezerva tatălui tău. Poate să doarmă acolo la noapte.

— E permis?

— Cum el e într-o rezervă, iar ea are un efect liniștitor asupra lui, or să încalce regulamentul de data asta. O trase către rezerva tatălui ei. Le-am explicat că fără ea nu rămâne nici el.

Nadia se opri în fața ușii.

— Ești sigur că e în regulă?

El întinse mâna și îi mângâie tandru obrazul.

— Ai încredere în mine, Nadia?

Ea îl studie o clipă. Cum putea să nu aibă încredere în

bărbatul pe care îl iubea? Era tandru, dulce și incredibil de sexy. Își dorea să fie iubita lui mai mult decât orice pe lume. Îi câștigase încrederea și dragostea cu săptămâni în urmă, dar ea nu-i răspunse la fel. Cum putea să se aștepte ca Owen să aibă încredere în ea când ea tănuia secrete? Secrete menite să-i despartă. Da, avea încredere în Owen.

Îi luă mâna și o duse la gură. Buzele ei îi mângâiară palma aspră.

— Da, Owen, am încredere în tine.

*

— Încetează, mă gâdilă! spuse Nadia încercând să-i ia din mână firul de iarbă cu care îi gâdila tălpile. Mi-ai promis că de data asta ai să fii cuminte.

— Sunt cuminte. Owen îi trecu firul de iarbă peste gleznă și apoi peste gamba bronzată. N-am încă hainele pe mine?

— Uimitor, da. Atinse într-o doară cu vârfurile degetelor corzile chitarei.

— Asta dovedește că sunt cuminte. Băgă mâna în coșul de picnic de lângă el și scoase un măr.

Săptămâna trecută când te-am adus aici n-am fost cuminte și ne-am ales cu arsuri de la soare pe o parte foarte jenantă a anatomiei mele. Își frecă dosul cu mâna.

— Uite ce se întâmplă când adormi pe mine. Își încrucișă picioarele și se îndreptă de spate.

— Vrei să auzi *Răutăciosul Niki* în poloneză sau ce?

Owen zâmbi pasiv și o tachină:

— Aș alege „sau ce”.

Nadia simți că începe să se topească sub cheful lui de joacă. După toate aceste săptămâni, Owen mai avea încă puterea s-o răscolească doar cu un zâmbet, o privire fierbinte sau un cuvânt. Se uită în jur. IRS și Victoria Rose pășteau liniștiți iarba înaltă la umbra protectoare a unui

pâlc de copaci. Pârâul era la câțiva metri mai încolo, bolborosind când apa rece se rostogolea pe pietre în drumul ei spre aval. Flori sălbatice împeștrișau poienița, iar soarele îi încălzea pielea și sufletul. Era colțișorul lor de rai pe care îl găsiseră în cel mai îndepărtat capăt al fermei Kandratavici. Nimic nu-i putea ajunge aici. Nici Wyat Marshall și apropiata înfățișare la tribunal. Nici grija muzicii ei dispărute și a ultimului cântec. Și mai ales, secretele pe care i le tănuia lui Owen.

Degetele ei încremeniră pe strune. Nu se mai simțea în stare să mai exerseze astăzi. Voia să-l ia în brațe pe Owen și să-și făurească încă o amintire.

— Parcă spuneai că vrei să auzi câteva limbi străine.

Palma lui îi mângâie șoldul.

— Vreau. Degetul urmări linia unde se termina șortul pe coapsă. Zâmbi când ea se înfioră. Știi că rostești cuvinte într-o limbă străină când facem dragoste? Îi luă chitara din mână și o puse pe pătură, lângă el.

— Scuze. Obrajii ei se îmbujorară. Uneori mă ia valul și uit în ce limbă vorbesc. Era pe jumătate adevărat. Celălalt motiv pentru care vorbea în alte limbi era că voia să-și ascundă adevăratele sentimente. De două ori îi spusese că îl iubea; în ambele cazuri o spusese pe rusește și el nu înțelesese o iotă.

Degetele lui urcară pe șortul ei până la nasturii bluzei.

— Nu te scuza. O lăasă ușurel pe spate, pe pătură. Este al dracului de erotic să te aud șoptindu-mi la ureche toate cuvintele alea străine. Îi mângâie cu pulpa degetului buza cărnosă. Interpretiez în felul meu propriu înțelesul lor.

Ea își băgă mâna pe sub cămașa lui și îi mângâie spatele cald. Nu conta cum îi interpreta el cuvintele; habar n-avea el ce însemnau unele cuvinte pe care i le șoptea ea în întuneric.

— Am o poveste pentru tine, iubito. A fost odată o bufniță bătrână și înțeleaptă pe care o chema Owen...

— Cine?

— Taci și ascultă, Nadia. Îi opri a doua întrebare cu un sărut. A fost odată o bufniță bătrână și înțeleaptă pe care o chema Owen, care știa că prin răbdare și înțelegere avea să afle secretele tuturor cuvintelor din întreaga lume a sălbăticiunilor. O sărută din nou, de data asta mai încet, într-o zi, un trandafir sălbatic țigănesc i-a înmănat cheia secretelor, și știi ce a găsit?

Mâinile Nadiei rămaseră nemișcate.

— Nu, Owen. Ce a găsit?

— Fericirea, adevărata fericire. Îi captură gura într-un sărut lung. Într-o zi, Nadia, îmi vei spune înțelesul acelor cuvinte.

Ea îi trase capul în jos și îl sărută cu patimă. Nu voia ca el să-i vadă lacrimile care îi umpleau ochii. Deschizându-și puțin mai mult inima, lăsa magia să-i poarte spre acel dulce loc unde doar Owen putea să-i ducă.

*

Owen încetini viteza când trecu prin fața casei Nadiei, dar continuă să coboare drumul denivelat care ducea spre șatră. Cu puțin noroc, poate că nu avea să se aleagă cu o ciondăneală între Nadia și tatăl ei. Cum sfârșea el întotdeauna prin a-i ocoli familia era un total mister pentru el. Bănuia că treaba asta avea legătură cu inocența lor copilărească. Se uită la Miloș care stătea mândru pe scaunul de lângă el și se strâmbă la uriașa pungă de gheață pe care o ținea pe ochi.

— Ești sigur că nu vrei un doctor să arunce o privire la asta?

— *Nyet*, îmi place ca Olenka să - cum spuneți voi? - să se agațe în jurul meu.

— Să se *agite* în jurul tău. Să aibă grijă de tine.

— Da, da, să aibă grijă de mine. Îți mulțumesc încă o

dată, prietene, că ai venit să mă iei. Apucă mâna lui Owen de pe volan și i-o scutură viguros. Câți dolari îți datorez?

Owen abia reuși să evite o groapă.

— Mulți, prietene. Se uită în față la șatră și se încruntă când o văzu pe Nadia stând lângă mese cu unchii ei. Nu-i vorba de bani, Miloș, nu din pricina lor sunt eu îngrijorat, ci din pricina căpoasei tale fiice.

Miloș râse puternic.

— Da, da, cap de catâr, dar are inima ca o gogoasă.

Owen se încruntă o clipă, apoi zâmbi.

— Vrei să spui ca o prăjitură cu cremă, nu ca o gogoasă. Opri mașina și urmări cum Nadia și restul familiei porneau către ei. Era prea târziu ca să întoarcă. Acum era sigur că o să izbucnească tămbălăul. Și după privirea Nadiei, se temea că o să treacă neobservat în toiul băătăiei. În momentul de față nu arată deloc ca o prăjitură cu cremă, Miloș.

Miloș mârâi, își puse din nou pe ochi punga cu gheață și îi făcu cu ochiul lui Owen.

— Știu eu cum să mă descurc cu micuța mea Nadia. Deschise încet portiera și șopti: O fac de douăzeci și opt de ani, prietene; ascultă și învață. Cu un geamăt exagerat se îndreptă de spate și își înfruntă familia care se apropia.

Owen văzu cum expresia feței Nadiei se schimbă din furie în îngrijorare și clătină din cap. Bănuî că bătrânul știa exact ce făcea. Curios să vadă cum avea să iasă Miloș din treaba asta, deschise portiera și se alătură mulțimii.

— Unde ai fost, tată? întrebă Nadia. Îi aruncă o privire curioasă lui Owen.

— Ce-ai pățit la ochi? țipă Olenka, croindu-și drum printre ceilalți și înlăturând punga cu gheață.

— Am fost în iadul din America, fata mea, spuse Miloș. Îi zâmbi dragăstos nevestei lui, în timp ce ea se agita și se văita la ochiul lui multicolor.

Owen oftă în față privirii întrebătoare a Nadiei. Deci

așa avea de gând să se descurce Miloș cu ea – lăsându-l pe el să scoată castanele din foc.

— A fost la pușcărie.

Nadia se uită la tatăl ei și strigă:

— Te-au lovit la pușcărie?

— Nimeni nu l-a lovit odată ajuns la pușcărie, Nadia. Calmează-te. Asta-i mai lipsea – s-o vadă dând fuga la poliție și să se ia la harță cu șeriful. Owen îl fulgeră cu privirea pe încăpățânatul și liniștitul Miloș. Se pare că tatăl tău s-a dus la Wyatt Marshall și l-a luat la întrebări în legătură cu faptul că l-a pus pe Bill să umble la macara.

— Nu se poate, tată! Se puse în fața lui și își fulgeră unchii care se uitau la Miloș cu un respect crescând. Era vorba să lași tribunalul să se ocupe de asta.

— I-am spus lui Owen că nu depun plângere. Își arătă cu degetul pieptul masiv și declară: Eu sunt Miloș Kandratavici, și sunt un om liber. N-am să las ca nu știu ce bărbat în rochie neagră să-mi spună ce e drept și cum să-mi apăr familia.

Nadia se uită la Owen.

— Cum rămâne cu înfățișarea la proces de luna viitoare?

— Cum familia ta refuză să depună plângere, o va face compania mea. Wyatt Marshall trebuie să plătească pentru ce a făcut. Cineva putea fi omorât și nu vreau ca el să creadă că e liber să mai pună la cale ceva. Data viitoare s-ar putea ca cineva să nu mai fie atât de norocos.

— Grozav. Nadia oftă. Își fulgeră cu privirea tatăl. Bănuisem că Marshall ți-a înfrumusețat ochiul.

— M-a lovit doar o dată, se răsti Miloș, și asta din cauză că e un laș. M-a pocnit când nu mă uitam.

— Și de ce ai fost la pușcărie?

— Din cauză că l-am lovit și eu.

Nadia se uită din nou la Owen.

— În America oamenii ajung la pușcărie pentru că se

apără?

— Păi, nu, recunosc Owen. Tatăl tău are o condiție fizică excelentă, pe când Marshall... s-a ramolit, să zicem. Owen se uită la Miloș și încercă să-și ascundă respectul pe care îl simțea pentru bătrân. Se pare că tatăl tău l-a scos binișor din circulație.

— Și tu cum ai nimerit în chestia asta? întrebă Nadia. Să nu-mi spui că tu l-ai dus cu mașina la Marshall.

— Firește că nu. N-am știut nimic despre asta până când mi-a telefonat din pușcărie. Se pare că tatăl tău a considerat că eram cel mai bun candidat care să vină să-l scoată de acolo.

Nadia se întoarse agale spre tatăl ei, ridică un deget și îl împunse în piept.

— Cum ai putut...

Miloș îi dădu degetul la o parte, se desprinse de capota mașinii lui Owen, își pocni palmele de două ori și urlă:

— Familie, am de făcut un anunț! Peste mulțime se lăasă tăcerea. Cel mai bun prieten al meu din America ne-a făcut mie și familiei mele un mare serviciu venind să mă salveze și să mă susțină. Îi datorez recunoștință și în sfârșit am găsit cum să-l răsplătesc. Se uită în jur până când se convinse că toată lumea era atentă. Eu, Miloș Kandratavici, îți dau ție, Owen, una dintre cele mai mari comori ale mele, mâna fiicei mele, Nadia Katrinka.

Owen rămase cu gura căscată.

Nadia nu se uită la Owen, ci continuă să se holbeze la tatăl ei de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Un val de roșeață îi inundă fața în timp ce le spunea liniștită ceva pe rușese părinților. Cu fiecare propoziție glasul ei se ridica și cuvintele ieșeau mai repede. Își accentua cu brațele cuvintele, iar familia ei făcuse un pas înapoi pentru mai multă siguranță.

Miloș continua să rânjească, în timp ce vorbele ei

deveneau tot mai sonore și mai repezite. Nadia își termină admonestarea în furie, își puse ambele mâini în șolduri și se uită amenințătoare la tatăl ei.

Lui Owen nu-i plăceau zâmbetul de pe fața lui Miloș și roșeața periculoasă a obrazilor Nadiei. Majoritatea rudelor ei găsea că toată treaba era nemaipomenit de amuzantă. Oare de ce ea nu gusta gluma asta evidentă? Se hotărî să facă apel la simțul umorului Nadiei.

— Bănuiesc că asta a fost un nu.

Răspunsul ei, în rusește, veni repede și furios.

Bătu din picior și își agită pumnul micuț, și, fără să priceapă o vorbă, Owen înțelese că îl blestema să aibă parte de o moarte lentă și dureroasă.

Într-un vârtej de praf, Nadia plecă lăsându-și familia să se uite lung și uimită după ea.

Owen făcu o mișcare ca s-o urmeze, dar fu oprit de mâna lui Miloș.

— Dacă ții la viața ta, las-o mai întâi să se răcorească, tu, cel mai bun prieten al meu din America.

— Eu sunt singurul tău prieten din America, Miloș. Owen se eliberă de mâna lui și se uită la dealul pe care Nadia tocmai îl urcase. Nu se îndreptă spre casă. Se ducea spre pârâu. Vrei să-mi spui de ce Nadia a reacționat cu atâta furie la o glumă? Se uită la Miloș și se încruntă. Spune-mi că a *fost* o glumă.

— Da, da, a fost o glumă, spuse Miloș. I-am spus cu mult timp în urmă că poate să se mărite din dragoste. Se uită la nevasta lui și zâmbi blând. Noi vrem ca toți copiii noștri să aibă ce avem noi.

— Atunci ce a supărat-o?

— Își amintește de prea multe lucruri. Miloș clătină cu tristețe din cap. Își amintește de prietene care au fost obligate să se mărite cu bărbați pe care nu-i iubeau și uneori cu bărbați pe care nu-i cunoșteau. Practica aranjărilor căsătoriilor încă mai funcționează în multe triburi

de țigani.

Owen își trecu degetele prin păr.

— Atunci de ce dracu' glumești cu astfel de lucruri?

Miloș zâmbi cu mândrie.

— Ca s-o opresc să-mi țină o predică pentru că am ajuns la pușcărie.

Owen înjură în gând.

— Nu mai fi atât de dărâmat, prietene, spuse Miloș și îl bătu pe spate. Lucrurile sunt splendide.

— Cum poți să spui asta?

— N-ai observat cum mi-a atacat fiica mea planul?

— Putea oare să-mi scape? Era furioasă ca naiba.

— Da, da, asta e bine. Ar fi fost rău dacă ar fi râs. Asta ar fi arătat că nu simte nimic pentru tine. Dar cum e furioasă ca naiba, asta dovedește că are multe simțăminte pentru tine, prietenul meu american.

Owen își frecă o clipă bărbia.

— În momentul ăsta nu ți-aș da o para chioară pe sentimentele ei.

— Ce e aia o para chioară?

— E... nu contează, Miloș. Porni să traverseze șatra ca s-o urmeze pe Nadia. Miloș, cel mai bun prieten țigan al meu, vrei să-mi faci o imensă favoare?

— Spune și a ta va fi.

— Data viitoare când mai ajungi la pușcărie, nu mă mai chema.

10

Owen o găsi pe Nadia stând sub un copac și aruncând pietricele în pârau. Se apropie agale și se așează lângă ea.

— E mai sigur aici?

— E o țară liberă. Nu catadixi să se uite la el, ci

continuă să culeagă pietricele din fața ei și să le arunce în apa limpede.

— O fi o țară liberă, dar ferma e a ta.

— Poate că am două treimi din fermă, dar cealaltă treime e a *Companiei de Credit Ipotecar Prescott*. Cine spune că nu stai acum pe treimea *Prescott*?

— Pentru ultima dată, Nadia, n-am nicio legătură cu *Compania de Credit Ipotecar*.

— Îți poartă numele.

El oftă din greu, se rezemă în coate și își încrucișă picioarele.

— De ce îmi cauți motiv de ceartă? Din cauză că tatăl tău m-a chemat pe mine să-l scot din pușcărie și nu pe tine? Sau din cauză că tatăl tău a făcut o glumă nesărată? Ambele par să fie adevăratele motive pentru care îți verși nervii pe mine.

Nadia își înconjură genunchii cu brațele și își sprijini bărbia de ele.

— Îmi pare rău, Owen, nu pe tine sunt furioasă. Nici măcar pe tatăl meu. N-a făcut nimic la care să nu mă fi așteptat să facă. Îi datora lui Owen cel puțin o parte din adevăr. Sunt furioasă pe mine.

— De ce?

— Pentru că am ars podurile. O piatră ateriză în mijlocul pâ râului cu un pleoșc sonor.

Owen se uită lung la chipul ei serios.

— Ce poduri ai ars, Nadia?

— Nimic capital. Râse trist. Doar pe cele mai importante. *Pe cele care duceau la fericire și dragoste.*

— Vrei să-mi vorbești despre ele?

— Nu-i cine știe ce.

— Parcă spuneai că ai încredere în mine.

Nadia îi susținu privirea rănită.

— Chiar am încredere în tine, Owen.

— Dar nu destul ca să-mi împărtășești secretele tale?

— Încrederea n-are nicio legătură cu asta. Își luă privirea de la el în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Secretele mele sunt rușinea mea. Trebuie să le suport singură povara.

Owen îi cuprinse blând bărbia și o sili să-și întoarcă fața spre el. Zâmbetul lui era plin de tandrețe și dragoste.

— Unii spun că am umeri puternici.

Ea își aruncă privirea spre umerii lui largi.

— Ai dreptate, Owen. Umerii tăi sunt minunat clădiți. Își amintea cum se agăța de ei ca de singurul lucru solid de pe lume când nopți de nopți Owen o purta către stele.

— M-ai înțeles greșit, Nadia. Nu mă refeream la forma lor, ci la capacitatea lor. Când se spune despre cineva că are umeri puternici, asta înseamnă că este în stare să preia și problemele altora. Știu să ajute la căratul poverii.

— De ce să vrei să-mi suporti problemele? Eu mi le-am creat, nu tu.

Expresia relaxată de pe chipul lui dispăru.

— Când iubești pe cineva, Nadia, împărți cu el povara. Privirea lui îi parcurse milimetru cu milimetru fața. Te iubesc, Nadia. Buzele lui urmau același drum. Lasă-mă să împart povara cu tine. Gura lui prinse o lacrimă solitară care luneca pe obrazul ei palid.

— Mi-e frică.

— De ce?

Ea întinse mâna și îi mângâie ușor obrazul. Trecuseră ore de când nu se mai întâlnise cu aparatul de ras. În clipa asta ar fi trebuit să fie cea mai fericită femeie din America, dar nu era. Bărbatul pe care îl iubea tocmai rostise cele mai prețioase cuvinte pe care un bărbat i le putea spune unei femei, iar ea nu putea să i le întoarcă. Nu putea să-și declare dragostea și, în același timp, să aibă secrete față de el. Owen merita mai mult. Merita mai mult decât o femeie care era a dracului de egoistă ca să renunțe la el. Mi-e frică să nu te pierd.

El zâmbi și își frecă obrazul țepos de palma ei.

— N-ai să mă pierzi.

— De ce ești atât de sigur? Tu nu-mi cunoști trecutul.

— Există un soț de care nu știi?

— *Măritată!* Crezi că sunt măritată! N-ai o părere prea bună despre mine, nu-i așa?

El zâmbi și îi sărută degetele.

— Treaba e că am o părere foarte bună despre tine, iubito. Tu ești cea care ai probleme cu autoapărarea. Tocmai am menționat cel mai rău lucru la care mă puteam gândi. Mi-am imaginat că atâta timp cât nu ești măritată cu altcineva, orice altceva va fi floare la ureche. Îi ronțai vârful unul deget. Nu ești căutată de poliție sau mai știi eu ce?

— Nu fi caraghios!

Owen ținea prea aproape de casă. Poliția o interogase ore, zile, săptămâni întregi până să-i treacă prin cap că ea nu știa nimic. Ea fusese doar un paravan, foarte bine plătită pentru ignoranța ei.

— Mă rog, dacă nu ești măritată și nici căutată de poliție, nu văd care-i problema.

— Cum rămâne cu trecutul?

— Ce-i cu el?

Buzele lui își urmară drumul peste încheietura delicată a mâinii ei și pe pielea sensibilă din interiorul cotului.

— Nu-ți pasă de ce aș fi putut să fac?

Se înfioră când buzele lui urcară mai sus pe netezimea umărului ei pentru ca să se joace cu gulerul bluzei.

Owen își înălță capul.

— Am să fiu sincer cu tine, iubito. Firește că sunt curios ce te-a făcut să te simți atât de rău, dar, indiferent ce a fost, nu va schimba cu nimic ceea ce simt pentru tine. O împinse blând pe spate pe iarba plăcut mirositoare. Nu-mi pasă de trecutul tău, Nadia. Se aplecă peste ea și îi

înlătură cu gura o buclă neagră. Viitorul tău mă preocupă. Respirația lui îi mângâie buzele care așteptau. Viitorul nostru, Nadia, al tău și al meu împreună.

— Dar...

Îi puse un deget pe buze.

— În America *dar* înseamnă sfârșitul, așa că discuția asta s-a încheiat. Buzele lui luară locul degetului într-un sărut tandru. Dacă într-o bună zi ai să vrei să-mi povestești despre trecut, bine. Am să te ascult cu atenție, dar n-am să te judec, iubito. Trecutul nu e important.

Nadia se cutremură sub buzele lui dulci, seducătoare. El îi oferea încă o zi în paradis, așa că ea o înhăța cu ambele mâini. Owen se înșela. Trecutul conta. El o făcuse mai puternică, mai independentă, și îi fura inocența. El o făcuse ceea ce era azi, iar într-o zi Owen va vrea să știe ce avea ea de spus. În ziua aceea paradisul îi va fi luat.

Își încleștă mai mult brațele în jurul gâtului lui Owen. Îl simți răspunzându-i și se topi. O iubea! Sărutul ei deveni mai fierbinte, mai disperat. Trebuia să se țină de paradis cât de mult timp putea.

*

Nadia puse încet receptorul în furcă și se uită la Owen care stătea în bucătăria ei pe scaunul șubred, căutând cu disperare să se prefacă a nu fi tras cu urechea. Încercă să schițeze un zâmbet, eșuă lamentabil, se duse la ușa de plasă și se uită lung spre șură. Gardul fusese reparat în întregime și se lăfăia sub un strat proaspăt de vopsea albă. Ieri, unul dintre frații ei își petrecuse toată ziua cosind iarba și nivelând curtea, iar Rupa fixase ușa șurei ca să nu mai atârne într-o balama. Ferma Kandravici se îmbunătățea văzând cu ochii. Până și IRS și Victoria Rose tropăiau mândri prin țarc, de parcă ei ar fi făcut toată treaba. Ce aveau să se facă dacă ea nu putea plăti ipoteca pe fermă?

Puteau să piardă tot.

Owen veni în spatele ei și îi înlănțui talia cu un braț. Își propti bărbia pe creștetul ei și întrebă încet:

— Vrei să-mi vorbești despre asta?

— Era studioul de înregistrări. Se rezemă de el, lăsându-se înconjurată de căldura și tăria lui. Au devansat programul de înregistrări cu trei săptămâni. Închise ochii și se concentrează pe sunetul adierii ușoare de vară și pe bâzâitul unei albine ce se cățara pe marginea verandei. Auzea toate zgomotele zilei de vară, inclusiv răsuflarea lui Owen, dar nu putea detecta nici măcar o notă muzicală. Muzica ei nu se întorsese, iar timpul trecea în goană. Mi-a rămas mai puțin de o lună să termin de compus cântecele.

Brațele lui se strânseseră ușor și o sărută pe creștetul capului.

— Va veni, Nadia. Dă-i o șansă.

— L-am dat mai mult de o lună și tot nimic. Doar tăcere. Toate celelalte cântece sunt terminate. Sunt gata să le înregistrez de șase luni. Singurul lucru care mă oprește este ultimul cântec. Dădu cu palma în rama de metal a ușii de plasă. Sunt pedepsită, pentru că am fost lacomă, Owen!

El încercă să nu râdă și sfârși prin a se îneca. După ce putu să respire iar, întrebă uluit:

— Tu, lacomă? Era cea mai altruistă ființă pe care o întâlnise. Har fi dat și luna de pe cer dacă ea i-ar fi cerut-o. Nu avea mobilă în camera de zi, totuși își cheltuisese banii, primiți pentru munca ei, la petrecerea anuală a mătușii Verna pe un dulap pentru micuța Liberty.

— Am vrut totul.

Tot ce? Habar n-avea ce voia, dar avea să aibă grijă să capete.

— Am vrut să-mi iau familia din Europa. Am vrut un loc drăguț, unde să putem trăi cu toții în pace și libertate.

— Asta nu-i lăcomie, Nadia, e iubire. O răsucii în brațele sale ca s-o poată privi. Nu vezi? Ai toate astea.

— Am sacrificat toate lucrurile în care am crezut, doar ca să-i scot de acolo, Owen. Își luă ochii de la el. Nu e ceva cu care să mă mândresc, dar aș face-o din nou. Cât despre fermă... Ridică din umeri. M-am împrumutat pentru un vis. Unul care e acum pe cale să se destrame. Dacă albumul eșuează, pierd primul cămin adevărat pe care familia mea l-a avut vreodată.

— N-ai să pierzi ferma, iubito. Îi ridică bărbia și îi atinse buzele cu un sărut tandru. N-am să te las *eu* s-o pierzi.

— N-am să-ți accept ajutorul, Owen.

— De ce nu? Sunt pe deplin capabil să te ajut să ieși din situația asta. Poți să-mi dai banii înapoi când ți se întoarce muzica și îți poți înregistra albumul.

— *Bani! îmi oferi bani?* Se desprinsese din brațele lui. În decurs de o clipă el redusese totul la dolari și cenți. Se vânduse o dată și nu avea s-o facă din nou. Prefera să-și vadă familia trăind în *vardos* și rătăcind pe drumurile lăturalnice ale Americii decât să-i permită lui Owen să pună un preț pe dragostea lor.

— Îți ofer o șansă să-ți salvezi visul, Nadia.

— Nu, Owen. Te oferi să-l cumperi. Se îndepărtă și mai mult de el. Chiar vrei să faci ceva pentru mine?

— Știi bine că da.

— Atunci ajută-mă să-mi găsesc muzica.

— S-ar putea să nu fiu în stare să-ți găsesc muzica, Nadia. Un zâmbet ștrengar îi, înflori în colțul gurii. Dar pot să-ți arăt unde să găsești muzica altora.

*

Nadia se uită cu nespusă încântare prin magazinul aglomerat. Discuri, casete și CD-uri erau îngrămădite în fiecare centimetru disponibil de la podea la tavan.

Un cântec vechi al lui Glenn Miller se revărsa din două

difuzoare aflate de o parte și de alta a ușii. Munți de învelitori de discuri zăceau sub mesele supraîncărcate care gemeau sub greutatea casetelor și albumelor. Oriunde se uita, era muzică. Muzică de operă și clasică, muzică western și country, jazz, blues și rock. Totul era un talmeș-balmeș. Găsise raiul, și el se numea *Paul's Music Emporium*.

— Owen, cum naiba ai găsit locul ăsta?

— Am dat de el cam acum cinci săptămâni. Se uită la Nadia care se rotea de jur împrejur. Habar n-avea de unde să înceapă. ăsta era efectul magazinului *Paul's* asupra noilor clienți. Lui îi trebuiseră trei drumuri ca să-și dea seama că nu o să poată niciodată cerceta toată marfa, așa că de fiecare dată se oprea și o lua din altă zonă a magazinului, scoțând la lumină comori fără vârstă. Peste cinci ani și jumătate, bogata lui colecție de muzică provenise de la *Paul's*. Secretul să găsești ceva e să-ți alegi un loc și să începi să cauți prin el.

— Nu-i nicio ordine? își trecu degetele peste un teanc de albume. Alice Cooper era amestecată cu Mozart și Willie Nelson.

— Cred că a existat cândva, dar asta a fost cu mult timp înainte ca să intru eu pe ușă.

— Iarăși te vaiți, bogătașule? se stropși un bărbat masiv în spatele lui Owen.

Owen se răsuci și dădu mâna cu el.

— Paul, șarpe bătrân, văd că încă te mai furișezi pe la spatele oamenilor. Vreau să-ți fac cunoștință cu o doamnă foarte deosebită, Nadia Kandratavici. Se întoarse spre ea. Nadia, el este patronul, Paul.

Nadia se uită la patron și își ascunse mirarea. Se așteptase ca magazinul de muzică să fie al cuiva puțin diferit. Paul avea un metru nouăzeci și cinci, și un trup de hamal. Purta niște blugi uzați și un tricou negru *Harley-Davidson* întins la maximum. Un lanț gros, cromat, îi ținea

loc de curea, iar în picioare avea cizme negre de motociclist, care își trădau nu numai vârsta, ci și faptul că bușiseră câteva uși în tinerețea lor. Părul, aproape alb, îi atârna până la mijlocul spatelui într-o coadă de cal, iar barba deasă îi acoperea în întregime vulturul auriu pictat pe tricou. Întinse mâna și zâmbi la cele trei toarte de aur pe care la avea Paul în urechea dreaptă.

— Bună, Paul, îmi face plăcere să cunosc persoana care se ocupă de toate astea. Își flutură mâna, arătând în jur.

Paul îi luă mâna și îi sărută ușor degetele.

— Acum înțeleg de ce n-a mai trecut Owen pe la mine de două luni.

Nadia se uită la Owen și roși.

— Pot să te asigur că dacă aș fi știut mai devreme de locul acesta, am fi fost aici. Se mută spre alt teanc de albume și începu să caute prin el.

Owen clătină din cap când Paul râse.

— Poate ți se pare nostim acum, dar ce te faci peste șase ore când închizi și n-o s-o putem scoate de aici? Întrebă Owen.

Paul se rezemă de teighea și admiră înfățișarea Nadiei aplecată peste masă.

— Țin deschis până târziu, cred.

Owen veni mai aproape de Nadia ca să vadă ce album îi captase atenția.

— Atunci îți sugerez să-ți suni nevasta și cei cinci copii, și să le spui că întârzii la cină.

*

Două ore mai târziu, Owen o bătu pe umăr pe Nadia.

— Masa e gata.

— Masa?

— E trecut de ora unu, iubito. Arătă cu mâna spre

teighea, unde Paul muta într-o parte un teanc de discuri pentru a face loc prânzului lor. M-am gândit că, din moment ce s-ar părea că vom avea ore întregi de cotrobăit prin munții ăștia de discuri, n-ar fi rău să iau ceva de mâncare.

— Ai fost plecat?

Owen gemu și își duse mâna la piept.

— De ce nu-mi înfig un cuțit în inimă? Ar fi mai puțin dureros.

Nadia se înroși auzind râsul răsunător al lui Paul. Își șterse de blugi mâinile murdare.

— Ei bine, puteai măcar să-mi fi spus. Luă cu grijă câteva albume pe care le alesese.

— Ți-am spus, Nadia. Ți-am spus că dau o fugă alături să cumpăr niște sandvișuri și apă minerală, și tu ce mi-ai răspuns?

Nadia șterse de praf fiecare album, cu gesturi drăgăstoase. Nu-și putea permite să le cumpere, dar era gata să nu mănânce o săptămână ca să fie ale ei. Unele lucruri erau mai importante decât mâncarea.

— Dacă nu-mi amintesc că ai plecat, cum să știu ce ți-am răspuns?

— Mi-ai spus să conduc atent. Scoase dintr-o pungă de hârtie un morman de sandvișuri și o pungă mare cu cartofi prăjiți.

— Și? Se uită la mâinile ei murdare. Pot să mă spăl undeva pe mâini, Paul?

Paul îi făcu semn spre perdeaua de mărgele..

— În spate e un vestiar cu o chiuvetă.

— Mulțumesc. Puse cu grijă deoparte setul de albume. Nu lăsați pe nimeni să se atingă de astea, spuse ea și dispăru după perdea.

Paul clătină din cap și-i zâmbi prietenului său.

— E moartă după muzică, nu-i așa?

— Știi, e cântăreață.

— Serios? Cu cine cântă?

Paul liră un pumn de cartofi prăjiți.

— Cu nimeni, e singură. Luna viitoare înregistrează un album pentru copii în șase limbi.

Sprâncenele stufoase și albe ale lui Paul aproape să ajungă la rădăcina părului.

— Formidabil! Și înainte ce a făcut?

— A cântat în niște cluburi de noapte din New York. Foarte selecte, pentru lumea bună.

Paul o studie gânditor pe Nadia când ea reveni lângă ei.

— Owen mi-a spus că ai cântat în New York. În care club?

Nadia se concentrează asupra despachetării unui sandviș.

— Era un local mic... probabil n-ai auzit de el. Îi zâmbi lui Owen care îi întindea un pahar cu apă minerală. Ai fost vreodată la New York, Paul?

— Mă duc acolo de două ori pe an. Părinții mei locuiesc acolo și le place să le vină nepoții în vizită. Mușcă din sandviș și se uită la Nadia care ciugulea nervoasă din al ei. Îmi pari extraordinar de cunoscută. Ai apărut vreodată la televizor?

— Nu, *n-am cântat* niciodată la televizor. Faptul că reporterii îi băgaseră aparatele în față și microfoanele sub nas ca să sporească audiența știrilor de la ora șase, nu putea fi interpretat ca o apariție la televizor într-un show. Mușcă zdravăn din sandviș, fără să-i simtă gustul. Paul o recunoscuse! În orice clipă avea să-i alăture figura titlurilor de pe prima pagină a ziarelor care îi isterizaseră luni la rând pe locuitorii New York-ului. Nu conta că jumătate din ce se tipărise era neadevăr, iar cealaltă jumătate pure speculații. Ceea ce conta era că un mucos de reporter o botezase „Amanta din Manhattan” și îi atribuisese rolul principal într-o dramă de prima mână.

— Aș putea să jur că te-am mai văzut undeva,

murmură Paul.

Owen studie obrajii palizi ai Nadiei.

— Se spune că toată lumea are o dublură.

— Asta trebuie să fie, zise Paul. Se uită la Nadia și zâmbi. Ai fost vreodată în California?

— Tărâmul surferilor, al cutremurelor de pământ și al Hollywood-ului? Nadia clătină din cap. Mă tem că nu. Vrând să-l abată pe Paul de la subiect, întrebă: Ai fost vreodată la Budapesta?

— Nu. I-am dat călcâie prin Albuquerque odată când mi-a murit porcul.

Nadia se uită derutată la Owen. De ce vorbea Paul despre o fermă de animale?

Owen râse văzându-i fața mirată.

— Paul vrea să spună că a străbătut pe jos Albuquerque, un oraș din New Mexico, odată când i s-a stricat motocicleta.

Nadia îi întoarse lui Paul zâmbetul.

— N-am fost niciodată în New Mexico și nici n-am călărit un porc.

Strânseseră resturile și le aruncară la coș, apoi Nadia se întoarse în colțul în care cotrobăise prin albumele vechi. Stătea intenționat cu spatele la Paul, ferindu-și fața. Dacă ar fi insistat să plece acum, după ce toată dimineața stătuse grămadă pe albume, Owen și-ar fi dat seama că nu era ceva în regulă. Și așa era destul de rău că tot timpul cât mâncaseră o privise cam ciudat; nu-i trebuia și alte bănuieli. Cu puțin noroc și ferindu-se din calea lui, Paul poate că avea să uite să se mai întrebe unde o mai văzuse.

Paul stătea pe scaun, uitându-se gânditor la Nadia și trăgându-se de barbă. Owen stătea lângă o stivă de discuri și se uita când la Paul, când la Nadia. O cută adâncă îi brăzda fruntea.

Nadia se strecură printre două mese și se întinse după un teanc de albume acoperite de praf. Împrăștiind

praful în toate direcțiile, scoase un album al lui Pat Boone. Încercă să-i zâmbescă tânărului chipeș de pe copertă, dar dădu greș. Magia căutatului prin această încântătoare peșteră a comorilor dispăruse. Nu mai voia decât să plece înainte ca Paul să-și dea seama unde o mai văzuse.

*

— Știu și eu, Owen, poate că ar trebui să mergem acasă la mine, spuse Nadia. Se uită la casa impresionantă a lui Owen, în timp ce mașina intra pe alee. Nu se simțise niciodată în largul ei aici și inventase nenumărate pretexte ca să evite să-și petreacă noaptea în patul regesc al lui Owen, cu cearceafurile lui făcute pe comandă.

— Tu ai fost cea care a spus că vrea să asculte discurile astea la combina mea stereo.

Nadia se întinse după plasa cu duzina de albume pe care le cumpărase de la Paul. Durerea de cap pe care și-o inventase ca scuză pentru a pleca de la magazin devenise realitate. Deschise portiera și se încruntă la reședința impozantă.

— N-o s-o deranjăm pe mătușa ta?

— Mătușa Vera a plecat cu două prietene la Cape Hatteras pentru câteva zile. Înconjură mașina și o luă de braț. Așa că toată casa e numai a noastră.

— Dar Sebastian și Milly? Se uită la cele două urne de ceramică abundând de flori care străjuiau ușa de la intrare.

Toate florile arătau proaspete și se asortau perfect. Nicio petală nu se ofilise. Reprezentau perfecțiunea și stilul de viață al lui Owen. Avea o casă superbă, o mătușă minunată, o carieră ideală și o reputație solidă în societate. Totul era perfect în viața lui... în afară de ea.

Owen îi cuprinse obrazul în palmă.

— Ce ți-or fi făcut florile astea? O conduse în holul răcoros. Te mai doare capul? Îi luă punga din mână și o

puse pe masa de lângă ușă.

Nadia își frecă tâmpilele.

— Ai o aspirină?

— Aduc eu, domnule, rosti tărăgănat Sebastian.

Nadia se uită la valetul care intrase neauzit.

— Îmi iau eu singură, Sebastian, dacă-mi spui de unde. Se simțea ca o mare impotografie, avându-l pe Sebastian s-o servească.

Owen continuă să se uite la Nadia.

— E un flacon cu aspirine în toaleta biroului meu, Nadia.

— Mulțumesc. Îi zâmbi lui Sebastian înainte de a pomi spre biroul lui Owen.

Se întoarse după câteva minute și îl găsi pe Owen punând un disc. În fața canapelei, pe o mäsută, se afla o tavă cu răcoritoare și prăjiturile.

— Văd că Sebastian a avut de lucru.

— Eu le-am ales. Owen apăsă pe câteva butoane și primele acorduri ale unui concert de Mozart umplură camera. Le-am dat liber lui Sebastian și lui Milly în noaptea asta.

— De ce?

— Pentru că, din anumite motive, îți creează o stare nervoasă. Se așeză pe canapea și își luă paharul. Vrei să-mi spui de ce?

— Nu mă fac nervoasă, zău! Doar că nu sunt genul căreia să-i placă să fie servită.

— Să-ți aducă două aspirine nu prea e același lucru cu a-l avea pe Sebastian la cheremul tău.

— Pun pariu că dacă vărs paharul ăsta, într-o clipită ar fi aici curățând tot înainte ca aceste cuburi de gheață să ajungă să se topească pe covor.

— La noapte vom curăța singuri după noi. Deja a plecat. Își puse paharul la loc pe tavă și se ridică. Vino, vreau să-ți arăt ceva.

Nadia îi luă mâna întinsă și se ridică de pe canapea.

— Ai de gând să încerci să mă seduci?

El clătină din cap și o conduse în hol.

— Te mai doare capul?

— Nu prea tare.

— Bine. O trase ușor spre scara interioară masivă.

— Asta înseamnă că ai de gând să mă seduci?

— Anunță-mă când nu te mai doare deloc și vom discuta atunci despre asta. Începu să urce treptele de stejar. În momentul de față vreau să vezi pe cineva.

— Parcă spuneai că avem toată casa la dispoziția noastră.

— Așa și e. O conduse în sus pe scări, pe lângă portretele în rame aurite ale strămoșilor lui. Nu-i dădu răgaz să studieze tablourile, ci continuă să urce până ajunseră în holul de la etaj. Se opri în fața unui portret uriaș, luminat discret. Vreau s-o vezi pe stră-străbunica mea, Ochii Dimineții Prescott.

Nadia studie uluită tabloul. Nu semăna cu celelalte tablouri care împodobeau casa scării. Tânăra fecioară indiană, stând lângă un izvor, era fermecătoare și tot atât de grațioasă ca natura care o înconjură. Era îmbrăcată într-o rochie din piele de căprioară, cu franjuri și mărgelă colorate. Părul ei negru ca noaptea era împletit, iar pomeții îi erau înalți și mândri. Dar ceea ce îi reținu atenția Nadiei erau ochii ei. Erau albaștri precum cerul dimineața.

— Stră-străbunica ta a fost indiană?

— Pe jumătate indiană. Mama ei era o cherokee, dar tatăl ei necunoscut a fost alb. Când avea cinci ani, mama ei a murit, lăsând-o în grija unei fete bătrâne care era învățătoare și care a crescut-o ca pe fiica ei. Jeremiah Prescott s-a îndrăgostit de ea din prima clipă când a văzut-o. După trei săptămâni s-au căsătorit.

— E o poveste minunată! Ochii Dimineții trăise visul oricărei femei - să fie luată pe sus de bărbatul iubit.

— La început n-a fost chiar atât de minunat. Tot orașul s-a opus căsătoriei eroului din Războiul Civil, generalul Prescott, cu o „corcitură amărâtă”, cum se exprima Ochii Dimineții.

— Asta-i cumplit! strigă Nadia.

— De acord. Ochii Dimineții n-a avut de înfruntat doar snobismul întregului oraș, ci și o situație nouă – acum avea servitori la ordinele ei.

— Și ce-a făcut?

— Mai întâi, s-a rugat de Jeremiah să renunțe la jumătate din personal, dar el a refuzat.

— De ce? Mi se pare o cerere rezonabilă.

— Pentru că nu aveau unde să se ducă. Era chiar după război și toată lumea stătea prost cu banii. Nimeni nu i-ar fi angajat. Cel puțin aici aveau un acoperiș deasupra capului, masa asigurată și câțiva bănuți în buzunar.

— Și ce s-a întâmplat?

— Când Ochii Dimineții a născut al șaptelea copil, își dublase personalul. Râse și se uită la portret. Se pare că de-a lungul anilor i-a angajat pe toți vagabonzii care băteau la ușa din spate ca să ceară de lucru sau vreun ajutor. Au mai circulat zvonuri și că servitorii familiei Prescott erau cel mai bine plătiți din tot statul.

Nadia se uită la tablou și zâmbi.

— Stră-străbunica ta a fost o femeie deșteaptă.

— Așa e. Era bună la suflet și darnică. Întinse mâna și își plimbă degetele peste obrajii netezi ai Nadiei, apoi își înfășură mâna cu o șuviță din părul ei. Îmi amintești de ea.

— Eu? zise Nadia râzând.

— Bărbații din familia Prescott și-au făcut o tradiție din a-și alege cele mai grozave soții. Își eliberă mâna și îi cuprinse ceafa în palmă. Dacă îți promit că le măresc salariul lui Milly și lui Sebastian, te măriți cu mine, Nadia?

Privirea ei zbură spre fața lui. Era serios! Oh, Doamne, ce avea să se facă?

— Eu... eu... își înghiți nodul din gât și caută să găsească totuși ceva de spus. Eu...

Owen zâmbi.

— Te bâlbâi, iubito.

— Eu... își șterse palmele umede de blugi, în timp ce mintea i se învârtejea. Să-i spună nu... să-i spună da...? Să-i spună totul și să-i dea ocazia să-și retragă propunerea? Să-și țină gura și să se roage ca Owen să nu-i afle niciodată trecutul? În criză disperată de timp, se bâlbâi din nou:

— N... nu știu ce să spun.

— Spune da. O trase aproape și o sărută ușor. Ce-ți mai face durerea de cap?

Ea clipi derutată.

— Care durere de cap?

El râse și se pregăti s-o ia în brațe când, în acel moment, sună telefonul.

— Să nu te miști de aici. O luă în lungul holului spre cel mai apropiat telefon. Continuăm discuția când mă întorc. Mai făcu un pas și îi zâmbi peste umăr. Și să știi că aștept un răspuns.

Nadia îl urmări dispărând într-o cameră. Se întoarse cu fața la tabloul lui Ochii Dimineții și se uită lung la femeia care stătea atât de senină sub copacul de lângă pârau. *A fost oare dragostea ta și a lui Jeremiah destul de puternică pentru a învinge disprețul și diferențele dintre voi? Își aminti că Owen îi spusese că Ochii Dimineții născuse șapte copii. Prostească întrebare!*

Stătea în mijlocul holului și simțea ecourile fericirii care umpluse casa de-a lungul anilor. Copiii alergaseră pe scările astea, iar un băiat năzdrăvan sau doi, probabil că își făcuse vânt pe balustrada asta, spre spaima mamei sau poate spre încântarea ei.

Avea convingerea că Ochii Dimineții i-ar fi înțeles dilema. Să-l scutească pe Owen de o durere viitoare și să-i frângă inima acum spunându-i că nu se putea mărita cu el?

Sau să aibă tăria lui Ochii Dimineții și să admită faptul că uneori dragostea nu-ți lasă de ales?

Nadia își îndreptă umerii și se uită solemn la Ochii Dimineții. Avea să-i spună lui Owen adevărul despre trecutul ei, iar dacă el tot mai voia să se însoare cu ea, avea să se repeadă asupra ocaziei cu atâta grabă, încât o să pară indecent.

— Nadia?

Se răsuci repede și surâsul îi dispăru de pe față. Owen avea o privire foarte ciudată.

— Ce s-a întâmplat?

— La telefon era mama ta. S-ar părea că avem o mare problemă. O problemă cu adevărat serioasă.

— Ce e?

— Orașul e în mare fierbere și se cere sânge.

Nadia închise ochii și întrebă:

— Ce-au mai făcut ai mei de data asta?

— Fratele tău, Nikita, a fugit cu fiica primarului.

11

— Dar, domnule ofițer, v-am spus deja că Nikita nu-i aici! strigă Nadia. Hărmălaia din stradă era de nedescris și abia dacă se puteau auzi om cu persoană. Nu doar că șeriful sosise la fața locului cu două din ajutoarele lui, dar aduseseră cu ei și jumătate dintre oraș, printre care furiosul primar și soția lui. După toate informațiile, dulcea Anna Leigh, fiica dispărută, avea douăzeci și trei de ani. În mod sigur destul de mare ca să știe ce vrea. După cum reacționa primarul, ai fi zis că Nikita îi furase bebelușul. Chiar dacă el și Anne ar fi fost aici, tot n-ar fi avut ce face. Amândoi sunt adulți și au făcut-o de comun acord.

Owen gemu când soția primarului scoase un vaiet

menit să trezească și morții și să-l lase surd. Se dădu mai aproape de Nadia și șopti:

— Poate o faci pe mama ta să verifice dacă Nikita și-a luat ceva din lucrurile lui.

Nadia se uită la mama ei și spuse ceva pe rusește. Olenka dădu fuga spre casa mobilată unde își ținea Nikita majoritatea lucrurilor. Nadia clătină din cap în fața harababurii care domnea în șatră. Unii dintre bărbații din oraș încercau să-i interogheze pe ai ei, care recuseseră iarăși la trucul lor preferat. Se prefăceau că nu înțeleg un cuvânt în engleză.

— Treaba asta este caraghioasă, Owen. Este limpede că la ora asta sunt la zeci de kilometri de oraș.

— Știu, iubito. O trase în brațele sale și o ținu strâns. Nu chiar așa plănuisem să-mi petrec seara. Aveam în mine ceva mai puțină lume. Se jucă cu o buclă de pe umărul ei. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Nadia fu salvată de apariția mamei ei care vorbea într-o rusă rapidă și dădea sălbatic din mâini. Nadia află și se uită la șerif, care aștepta un răspuns.

— Mama spune că lucrurile lui Nikita au dispărut.

— Îi mulțumesc mamei tale că s-a uitat, spuse șeriful.

Primarul își înfipse un deget în pieptul șerifului și se răsti la el:

— Evan, fă ceva, și fă acum!

— Ce anume ai vrea să fac? Să închid toată familia ca s-o interoghez?

Soția primarului se văită și mai tare, iar primarul se făcu roșu ca focul.

— Nu-mi pasă ce faci, șerifule, dar vrem ca mica noastră Anna Leigh să apară în clipa asta!

— Privește realitatea în față, *primarule*, mica ta fiică, fiica ta trecută de vârsta majoratului, a plecat de bunăvoie spre un loc necunoscut cu Nikita Kandratavici și nu poți face nimic în privința asta.

— A răpit-o! strigă primarul. Ăsta-i un delict federal.

— Victimele răpite nu-și fac geamantanele și le lasă părinților lor bilete în care le spun să nu-și facă griji pentru ele pentru că și-au găsit dragostea și fericirea. Șeriful își încrucișă brațele și îl fulgeră cu privirea pe cheliosul primar. Am fost de acord să vin aici numai ca nu cumva să-ți treacă prin cap să-l linșezi pe bietul băiat dacă el și Anna Leigh erau aici.

— Vei plăti pentru asta! strigă primarul.

— Niciuna dintre nevestele voastre nu e în siguranță! țipă cineva din mulțime.

Owen o împinse blând pe Nadia într-o parte și făcu un pas înainte. În surdină spuse:

— Wyatt Marshall.

— Zăvorâți-vă ușile și ascundeți-vă nevestele! Sunt cu toții mincinoși și hoți! strigă Wyatt. Mai întâi, au trișat la cărți și mi-au luat iapa premiată, pe Victoria Rose. Apoi au încercat să dea vina pe mine pentru incompetența unui bătrân.

Cineva strigă:

— Să-i trimitem înapoi de unde au venit!

— Da, cine are nevoie de unii ca ei aici? strigă o altă voce mândră.

Owen ignoră vocile și mai făcu câțiva pași amenințători către colericul Wyatt care arăta de parcă ar fi băut o săptămână.

— Ține-ți gura, Wyatt! Pe nimeni nu interesează să audă ce are de spus whisky-ul din tine!

Wyatt făcu un pas împleticit spre Owen.

— Ia te uite! Domnul apărător al celor asupriți! Ai mai angajat niște hoți în ultimul timp?

Peste șatră se lăsă tăcerea.

— Te avertizez, Wyatt, rosti Owen.

— Mă mir că mai poți vorbi, Prescott. Îmi închipui că trebuie să-ți fie destul de greu cu nasul îngropat în fustele

târfei ăsteia...

Pumnul lui Owen pârâi când întâlnește maxilarul lui Wyatt. Omul dădu ochii peste cap și se prăvăli la pământ. Owen se uită în jos la mormanul de haine jechoase și la bărbatul din ele, și se cutremură. Își mută privirea pe pumnul care îi zvâcnea și mormăi pentru sine:

— L-am pocnit!

Miloș îl luă pe Owen pe după umeri și se uită lung la bărbatul inconștient de jos.

— Ai făcut bine, prietene. Fără să-i pese dacă îl auzea cineva, întreabă în englezește: Acum îl spânzurăm?

— Nu, Miloș. Lăsăm legea să rezolve asta. Se uită la șeriful care stătea lângă el. Evan, vrei te rog să-l închizi până se trezește?

Șeriful încercă să-și ascundă un zâmbet și le făcu semn ajutoarelor sale.

Owen se uită la Nadia și îi întinse mâna. Ea înainte și i-o luă cu gingășie. Owen își plimbă privirea peste mulțime. Primarul se uita tâmp la trupul ghemuit al lui Wyatt. Ochii, îi ieșiseră din cap și rămăsese cu gura căscată. Nevasta lui se opri, în sfârșit, din văitat. Cei câțiva bărbați din oraș păreau să fi înțeles în cele din urmă că Miloș vorbise într-o engleză fluentă și că înțelesese fiecare insultă a lui Wyatt. Owen oftă și o strânse de mână pe Nadia.

— Astăzi nu sunt mândru că sunt american, îi spuse el mulțimii. Ați venit cu toții aici plini prejudecăți și porniți împotriva unei rase despre care nu cunoașteți nimic. Fiecare are strămoși care au venit în această țară mare și au suferit de pe urma acelorași prejudecăți de care ați dat voi dovadă azi. N-am învățat nimic în ultimii trei sute de ani. Unde este marea ospitalitate sudistă de care vorbește mereu toată lumea? N-a ieșit deloc în evidență de când Kandratavicii au venit aici. Poate că fac lucrurile nițel mai altfel decât voi, dar cine sunteți voi ca să spuneți că felul în care le fac ei e greșit. Fiecare dintre voi a pierdut

bani jucând cu Wyatt și a trebuit să-i plătească. Dar când el a pierdut-o pe Victoria Rose la o partidă de cărți corectă, strigă că e furat. Owen se uită la Miloș. Toți îl cunoașteți pe Jimmie Lee, băiatul lui Eugene. Dacă nu era Miloș care să-și riște propria viață, Jimmie n-ar mai fi fost astăzi printre noi. Și cum răsplătim noi familia asta? Urmărindu-le copiii în magazinele noastre, de parcă ar fi niște hoți gata să ne lase rafturile goale. Refuzând să-i angajam pentru munci pe care probabil sunt mai mult decât calificați să le facă. Îl ținui cu privirea pe un bărbat înalt și slab. Al, de luni de zile dai anunțuri pentru un mecanic, dar când Zanko a venit la ușa ta i-ai spus că postul s-a ocupat. Chris, cum e cu postul cu jumătate de normă pe care îl ai liber la moară?

Owen le dădu un minut să digere faptele înainte de a se întoarce spre primar.

— Ellis, te știi de-o viață. N-ai venit aici să-ți cauți fiica; ai venit să-ți exerciți puterea asupra oamenilor. N-a fost nicio încălcare a legii. Fiica ta e destul de matură ca să ia decizii. Ți-a trecut o clipă prin cap că poate familia Kandratavici este îngrijorată pentru fiul ei? El e în țara asta numai de șase luni. Poate că ei se întreabă ce fel de fiică ai crescut de le-a ademenit băiatul să plece de lângă ei într-o lume despre care nu știe nimic. Owen clătină din cap cu tristețe. Poate că dacă ai fi venit aici ca tată și ai fi stat de vorbă cu ei ca niște părinți, poate ai fi aflat unde au dispărut tinerii îndrăgostiți. Dar așa, s-au irosit ore prețioase.

Începu s-o tragă pe Nadia departe de mulțimea tăcută.

— Oricât îți iubesc familia, nu mai vreau să mă ocup de problemele ei în seara asta.

Nadia se uită la ai ei, la șerif, la primar. Owen rezolvase superb ultima criză a Kandratavicilor.

— Cred că putem pleca liniștiți, spuse ea.

El îi deschise portiera.

— Ce șanse avem să fim deranjați din nou?

Ea se uită la mulțimea care se dispersa și îl văzu pe primar dând mâna cu tatăl ei. Ceilalți bărbați din oraș discutau cu unii membri ai familiei ei, iar ajutoarele șerifului îl puneau pe Wyatt pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Un zâmbet îi înflori în colțul gurii.

— Cred că șansele sunt de partea noastră.

— Grozav! Owen trânti portiera și se grăbi să-și ocupe locul de la volan. Ne întoarcem la mine, Owen? Trebuie să-ți arăt ceva foarte important.

El porni motorul.

— Să nu-mi spui că și tu ai portretele strămoșilor tăi.

— Nu, ceva mult mai relevant. Se uită la mâinile care îi tremurau. Vreau să-mi vezi trecutul.

*

Nadia desprinsese câteva cuburi de gheață din tăvița lor și le puse într-un prosop de vase curat. Se duse la Owen și îi așeză prosopul pe mâna dreaptă.

— Nu cred că s-a rupt ceva. E doar umflată.

El își îndoi degetele. Îl dureau puțin, dar putea să și le miște.

— Îmi pare rău, Nadia. N-am obiceiul să pocnesc lumea. Își flexă iar degetele. De fapt, este prima dată când am lovit pe cineva fără să fiu în autoapărare.

Ea începu să scoată din frigider preparatele pentru sandvișuri și le puse pe masă.

— A căutat-o cu lumânarea. Se uită la ceas. Era trecut de opt. Sper că n-ai nimic împotriva să mâncăm sandvișuri. E prea târziu să încep să gătesc ceva.

— Aveam de gând să te hrănesc la mine acasă.

Nadia zâmbi și întinse maioneză pe o felie de pâine.

— Ce am fi avut?

— Chifle, dulceață de zmeură și șampanie frapată.

Întinse mâna și luă o felie de șuncă. Aveam de gând să sărbătorim.

— Da, mă rog, în privința asta... Puse carnea pe pâine și cu un gest îndârjit tăie sandvișul în două.

Owen urmări lama ascuțită care diseca al doilea sandviș și își înghiți nodul din gât.

— Nu mi-ai dat niciun răspuns. Din câte știa, niciun bărbat nu fusese vreodată înjunghiat pentru că-i ceruse unei femei să se mărite cu el.

Ea se încruntă la sandvișuri și trânti o mână de cartofi prăjiți pe fiecare farfurie.

— Tu ai secrete mari în trecutul tău? Întrebă ea.

Owen își simți toți mușchii contractându-se.

— Trecutul meu este o carte deschisă, Nadia. Crow's Head e o comunitate foarte mică. Ar fi imposibil să ascund în debara vreun secret mare. Întinse mâna și îi mângâie tandru degetele. Are importanță că n-am?

— Nu. Întoarse mâna și îi prinse degetele. Dar eu am o debara plină. Și crede-mă, nu-s deloc fleacuri.

— Dacă le împărți cu mine, vor fi pe jumătate cât sunt.

— S-ar putea totuși ca povara să fie prea mare pentru tine ca să te poți descurca cu ea. Privirea ei îi studie chipul frumos. Îi mângâie drăgăstoasă maxilarul puternic și buzele ademenitoare. Degetele ei se strânsură tremurătoare pe mâna lui.

— De ce nu mă lași pe mine să judec? Te iubesc, Nadia, și tot voi dori să fii soția mea, indiferent despre ce e vorba.

Ea încercă să zâmbească.

— Frumoase vorbe pentru un bărbat care nu cunoaște faptele.

— Spune-mi faptele, iubito, și lasă-mă să-ți dovedesc că vorbele sunt adevărate.

Nadia își coborî privirea pe sandvișurile din fața ei.

— Mai întâi mănâncă.

Owen zâmbi și mușcă zdravăn din sandvișul lui. Ultimul obstacol spre inima Nadiei era pe cale să fie depășit. Nu avea să se mai ascundă după secretele ei. Îl câștigase încrederea. Nu-i mai rămânea decât să-i câștige dragostea.

Douăzeci de minute mai târziu, Owen stătea în dormitorul liber, în fața debaralei, cu o rangă în mână.

— Când mi-ai spus că ai o debara plină, m-am gândit că glumești. Introduse ranga între ușă și toc și se lăsă cu toată greutatea pe rangă.

— Vrei să-mi mai spui o dată de ce ai bătut ușa în cuie?

Nadia își mușcă buza de jos.

— N-am vrut să descopere cineva din întâmplare ce se află în spatele ușii.

— Ai avut vreun motiv să folosești atâtea cuie? Și de ce a trebuit să fie atât de mari? Reuși să crape ușa cu încă un sfert de centimetru. Voiai să nu intre nimeni sau e ceva înăuntru care nu voiai să iasă?

În fața puterii lui, ușa se deschise brusc și Owen se dezechilibra și ateriză în fund în fața debaralei. Acum nu mai era cale de întoarcere. Secretele ei ieșeau în sfârșit la iveală.

Owen se uită în debara. Se frecă la ochi și se uită din nou. Imaginea era aceeași.

— Majoritatea oamenilor au schelete în debara, iubito, dar nu tu. Întinse mâna și pipăi tivul unei rochii roșii. Ai în el hainele tale. Se uită peste umăr la ea. Ce original!

— Owen J. Prescott, vreau să faci cunoștință cu trecutul meu. Întinse mâna spre debaraua înțesată.

Owen se uită când la Nadia, când la debara, înaintă cu un pas și cotrobăi fără rost printre umerase. În mica debara era destulă mătase și atâtea rochii cu paiete cât s-o țină un an fericită pe Elizabeth Taylor. Niciuna dintre toaletele alea

nu părea potrivită pentru Nadia. Părea ca și cum cineva avea o rudă care lucra la departamentul expediție a magazinului *Fredrick's* din Hollywood. Se uită pe spatele ușii unde se afla un suport de pantofi. Cele douăzeci de buzunare erau înțesate cu cel puțin treizeci și cinci de perechi de pantofi cu toc cui, tot atât de fără gust și țipători ca și rochiile. Sub rochii, pe podea, se afla o cutie de carton. Owen mângâie o rochie de culoarea untului, se uită la etichetă și se încruntă. Era un model original, din mătase pură. Nadia închisese în debara rochii valorând o avere.

— Primesc vreo explicație sau trebuie să ghicesc?

— Explicația e în cutia de carton. Întinse mâinile și scoase cutia din debara. Am salvat tot pe ce am putut pune mâna. Luă cutia și i-o dădu.

Owen clătină cutia și îi testă greutatea.

— Toată asta e despre tine?

— Nu toată, dar eu sunt una dintre protagoniști.

Owen se uită la cutie și se încruntă.

— De ce nu-mi spui direct despre ce e vorba? Astfel aş putea sări peste toate astea și aş afla adevărul în același timp.

— Dar publicul nu mă percepe în adevărata lumină, Owen. El știe doar ce a citit sau a văzut la televizor. Pentru restul vieții mele voi fi judecată după ceea ce se află în cutia asta.

— Așadar, Paul te-a recunoscut de la televizor.

— Dacă vara trecută era în New York și avea un televizor prin preajmă, i-ar fi fost imposibil să nu mă vadă.

Owen fluieră moale.

— Acum chiar sunt curios. Cântări din nou cutia. Ce-ai făcut, ai comis o crimă?

— Nu, n-a murit nimeni.

— Am să capăt adevărul?

— După ce treci în revistă albumele cu tăieturi din ziare, iar dacă vei mai fi interesat să cunoști și versiunea

mea, da, Owen, am să-ți spun adevărul. Se duse spre ușă. Găsește-ți un loc confortabil și descoperă ce fel de femeie ai cerut de soție. Când termini, mă găsești în bucătărie.

Owen rămase în camera goală, liniștită, ținând cutia în brațe și ascultând pașii ei coborând scara. Apoi se așeză pe covor, se rezemă de perete, deschise cutia și se pregăti să înfrunte trecutul Nadiei.

*

Nadia își mai turnă o ceașcă de cafea, luă o înghițitură și aruncă întreaga ceașcă la canal. Stomacul ei nu mai suporta atâta cofeină. Trecuseră două ore și Owen tot nu părăsise camera. Iar ea trebuia să fi știut. Stătuse într-o tăcere totală, numărând minutele și ascultând să-i audă pașii.

Știa ce spunea fiecare articol din cutia ei. Le citise pe toate de cel puțin zece ori, pe unele chiar mai mult. Fiecare fotografie îi era întipărită în memorie de parcă ar fi fost ieri.

Acum cinci ani, când pusese prima dată piciorul în America, avusese un singur țel: să facă destui bani ca să-și aducă familia în America. Își pusese toate speranțele în această țară. America trebuia să fie tărâmul tuturor posibilităților. Un loc unde visurile deveneau realitate. După un an de servit toată ziua pe la mese și de cântat prin baruri de noapte, abia strânsese bani cât să-i scoată din Rusia pe trei dintre frații ei. Familia ei îi refuzase oferta – fie veneau toți, fie niciunul. Își simțise visurile și speranțele îndepărtându-se tot mai mult. Unul dintre albumele ei cu tăieturi din ziare conținea câteva anunțuri, câteva fotografii publicitare, dar niciunul din visurile ei.

Articolele următoare îi înfățișau ascensiunea rapidă. În câteva luni ajunsese să cânte la unul dintre cele mai selecte cluburi de noapte din Manhattan și să primească un salariu astronomic. De asemenea, avea legături cu unul

dintre cei mai renumiți mafioți din New York, Anthony Ciotti, mai cunoscut sub numele de Big C. Împărțea cu el un apartament de lux, cu vedere spre Central Park, și de multe ori era pe post de amfitrion la seratele date de el. FBI încerca să-i întocmească un dosar lui Big C. pentru escrocherie, dar nu putea strânge destule dovezi. Treaba a atins apogeul când Fiscul l-a închis, în sfârșit, pentru evaziune fiscală.

Procesul a ținut capul de afiș al ziarelor seară de seară, iar ea a fost etichetată ca „Amanta din Manhattan”, care nu voia să vorbească. Big C. a primit între cinci și șapte ani de închisoare, iar „Amanta din Manhattan” a fost uitată.

Nadia se duse la ușa de plasă și se uită în noapte. În cutie nu exista nimic care să-i explice acțiunile. Owen nu avea niciun motiv să se îndoiască de acele articole. După toate aparențele, fusese amanta și confidenta lui Anthony Ciotti.

Oftă și își lipi obrazul de metalul rece al ramei. Doi tântări flămânzi, sesizând o victimă caldă, bâzâiau pe plasă. Ar fi fost mai ușor să-i spună mai întâi adevărul, iar apoi să-i dea să citească articolele, dar trebuise să fie sigură. Avea el destulă încredere în ea ca să-și dea seama că nu putea fi femeia din articolele alea? O iubea suficient cât să vrea să cunoască adevărul? Un al treilea tântar li se alătură celorlalți doi.

Scârțâitul podelei de sus o anunță că așteptarea luase sfârșit. Owen se îndrepta spre scări.

12

Owen intră în bucătărie și se uită la femeia care stătea cu spatele și privea în noapte. Apoi, punând câteva

fotografii pe masă, se îndreaptă spre ibricul de cafea. I-ar fi priit mai mult ceva tare, dar se opri la cafeaua Nadiei. Se rezemă de masă și spuse moale:

— Au fost unele dintre cele mai bune scrieri de ficțiune pe care le-am citit în viața mea.

Nadia se întoarse încet.

— Ficțiune?

— Doar nu-ți închipui că aș fi crezut așa ceva.

— Partea cu Big C. închis pentru evaziune fiscală a fost adevărată. Plecă de lângă ușă și se uită la fotografiile de pe masă. Toate erau fotografiile ei.

— Tipul era vinovat pentru mult mai multe. O urmări cum umblă prin fotografii.

Ea ridică din umeri.

— Probabil. Alese o fotografie alb-negru făcută cu patru ani în urmă, când sosise în America. Arăta atât de tânără și naivă, plină de visuri și speranțe! Tony are o calitate de netăgăduit, își iubește soția și copiii.

— Soția? În articole n-am găsit nicio mențiune despre soție și copii.

Nadia lăasă fotografia să-i cadă din mână peste celelalte.

— Știu. Se uită la Owen. Cum se face că nu crezi ce e scris negru pe alb?

El puse ceașca pe masă.

— Te cunosc, Nadia. Ai fost tu jucăria unui mafiot cum sunt eu vedetă de rock-and-roll.

— Te-am auzit cântând sub duș, Owen.

Owen întinse mâna și îi cuprinse blând obrazul în palmă.

— Atunci știi că nu mă simt în stare să cânt o melodie ca lumea. Mai bine te-ai ruga ca odraslele noastre să moștenească vocea și răbdarea mea. O sărută ușor pe buze.

— Odraslele? șopti Nadia. Deci tot mai vrei să te însori

cu mine fără să cunoști adevărul.

— Cum te poți îndoi de asta? O mai sărută o dată. Trebuie să recunosc că sunt extrem de curios de ce ai stat cu un bărbat însurat și mare mafiot. Ai cinci minute ca să-mi explici totul despre Big C.

Ea îi înconjură gâtul cu brațele și scânci.

— De ce numai cinci minute?

— Pentru că doar atât mă pot abține să nu fac dragoste cu tine.

Ea zâmbi o clipă, apoi întinse mâna după o fotografie și deveni serioasă.

— Asta sunt eu acum patru ani când am coborât de pe vapor. Tocmai promisem prima mea slujbă într-un băruleț.

— Mi-am dat seama.

— Cum? Se uită la fotografie. Purta aceeași rochie roșie cu care se îmbrăcase la prima întâlnire cu Owen.

— După ochi. Le împrăstie pe masă și le aranjă într-o perfectă ordine cronologică. Uite - arată prima fotografie - aici ești fericită și ai ochii plini de visuri. Degetul lui trecu la următoarea. Aici tot mai visezi, dar ți-e mai greu.

— Asta e făcută când mi-am dat seama că îmi trebuie mai mult decât visuri și muncă pe brânci ca să-mi scot familia din Europa.

— În asta încetaseși să mai visezi. Iar în asta au început secretele.

Nadia își mușcă buza și studie fotografia.

— Într-o noapte, după ce mi-am terminat numărul, m-a vizitat un domn foarte bogat. Mi-a oferit un târg pe care n-am putut să-l refuz. Se părea că acest domn avea o fiică pe care o iubea foarte mult și ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Maria, așa o chema pe fiica lui, era îndrăgostită de un bărbat pe care știa că tatăl ei nu l-ar fi acceptat niciodată și erau căsătoriți în secret.

— Anthony Ciotti, îngână Owen.

— Cum spuneți voi, binko?

— Bingo, iubito. Continuă.

— Tony și Maria și-a tăinuît căsătoria până când urma să se nască primul copil. I-au spus tatălui Mariei și, cum îți poți imagina, s-a dezlănțuit iadul. Tony i-a ascuns pe Maria și pe fiul lor, și a încercat să-și făurească singur un nume în singurul fel pe care-l știa – pe străzi. Pe măsură ce reputația și bogăția lui creșteau, i s-au înmulțit și dușmanii. Maria se certa încontinuu cu tatăl ei. Refuza să-l părăsească pe Tony, iar acum era pe drum cel de-al doilea copil al lor. Tatăl Mariei și-a dat seama că Maria și nepoții lui aveau nevoie de mai multă protecție decât le putea oferi Tony. Nimeni, nici chiar cei mai apropiați asociați ai lui Tony, nu știa de familia lui. Dușmanii lui Tony adulmecau întruna, căutând să-i afle punctul slab.

— Așa că tatăl Mariei te-a angajat să faci pe amanta lui Tony.

— De la Tony n-aș fi luat un ban, căci nu știam precis de unde provenea, dar cu tatăl Mariei era altă poveste. Toți banii lui proveneau din surse licite. Din ce mi-a dat el și din ce am câștigat eu cântând în clubul de noapte, am adunat destul cât să-mi pot aduce aici întreaga familie.

— Pe Maria n-o deranja că trăiai cu Tony?

— N-am trăit cu Tony, Owen. Bătu cu piciorul în podea. Jucam doar niște roluri. Tatăl Mariei i-a instalat pe ea și pe copii într-un apartament elegant în Manhattan. Tony și cu mine aveam apartament alăturat. Erau trei apartamente la etajul nostru – al meu, al Mariei și al nu știu cărui pilot care nu era niciodată în New York. Tony mă lua de la club și mergeam împreună acasă în fiecare noapte. El se ducea în apartamentul Mariei, eu în al meu. De câteva ori am dat niște petreceri în apartamentul meu ca paravan. Timp de doi ani ne-am jucat rolurile, prostind pe toată lumea și pe dușmanii lui Tony. Zâmbi unei amintiri. De câteva ori, chiar am avut grijă de copiii lor, ca Maria și Tony

să poată petrece singuri câteva ore.

Owen se uită la fotografia. Acum înțelegea secretele din ochii Nadiei. Timp de doi ani Nadia încetase să existe. Își sacrificase douăzeci și patru de luni din viața ei din dragoste pentru familia ei.

— A meritat?

Ea se uită la femeia strălucitoare, dacă nu chiar țipătoare uneori, care o privea din fotografi, și zâmbi slab. Trecutul ei zăcea în fața bărbatului pe care îl iubea, dar el nu fugise îngrozit sau dezgustat.

— Aș face-o din nou dacă ar trebui. Se uită în jur. M-am ales cu ceva din asta. N-a mai trebuit să servesc toată ziua pe la mese, așa că am lucrat la cântecele mele pentru copii. La vremea când s-a terminat procesul, aveam destule ca să contactez o companie de înregistrări care s-a arătat interesată de ideea mea de a face un album pentru copii.

— Ce s-a întâmplat cu Tony și Maria?

— După ce a fost condamnat, ea l-a pus să aleagă: ori acceptă oferta tatălui ei de a primi un post într-o țară străină când avea să iasă din închisoare, ori nu avea s-o mai găsească acolo când avea să fie eliberat. Se pare că Maria se săturase să-și mai vadă bărbatul ținându-mă în brațe în toate ziarele, și spunea că băieții aveau nevoie de un tată. Ultimul lucru pe care l-am auzit este că Tony va pleca în câțiva ani în Brazilia.

— Ai mai avut vreo veste de la ei?

— Nu. Tatăl Mariei știe unde locuiesc, totuși. La două zile după ce m-am mutat aici, a sosit Fiscul cu un bilet de mulțumire de la el. Îmi spunea că îmi va fi veșnic recunoscător că n-am suflat o vorbă despre faptul că Tony avea o soție și că n-am vorbit la proces.

— Ai mințit în boxa martorilor? Owen înlemni.

— Firește că nu. Asta e America. Poți ajunge în pușcărie dacă minți în tribunal. Nimeni nu m-a întrebat dacă Tony avea soție. M-au tot întrebat despre afacerile lui

și le-am spus adevărul. Nu știam nimic.

Owen se ridică.

— Așadar, acum îți cunosc toate secretele. Înaintă spre ea.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu le-ai sufla alor mei despre cum am făcut rost de bani ca să-i aduc pe toți aici.

— Ei cum cred că ai strâns atâția bani?

— Asta e America, Owen. Ei încă mai cred că aici totul e posibil.

— Serios? O rezemă de masă și expresia afabilă îi dispăru. Dacă mai pui vreodată la cale un număr de senzație ca asta, te pun pe genunchi și îți ard o mamă de bătaie la fund de n-ai să poți sta jos o săptămână.

Nadia făcu ochii mari.

— De ce țiți așa?

— Pentru că sunt furios pe tine. Dădu în masă cu pumnul umflat și se strâmbă de durere. Ai vreo idee de ce putea să ți se întâmple?

— Eu...

— Nu poți fi chiar atât de naivă să nu știi la ce pericol te-ai expus? O înghesui în masă și strigă: în Rusia nu există criminali? Nu știa dacă s-o zgâlțâie sau dacă s-o sărute în neștire. Ridică mâna și îi mângâie obrazul. Puteai să fii omorâtă.

Ea îl privi mirată.

— N-am fost. Când lucrurile au început să devină un pic riscante, Tony mi-a angajat un bodyguard.

Owen se trase de lângă masă și își trecu degetele prin păr.

— Doamne, Nadia, n-ai înțeles pericolul? Nu l-ai văzut?

— Zilnic. Dar am mai văzut și pericolul ca familia mea să rămână într-o țară destabilizată. Am văzut zilnic pe CNN omoruri și lupte, și m-am rugat ca printre cei ce zăceau morți pe străzi să nu fie nimeni dintre cei pe care îi

cunoșteam.

Owen se opri din mers și se uită bine la Nadia. Spaima pe care o simțise ea încă mai avea puterea să-i facă glasul să tremure. Oare el ce-ar fi făcut dacă familia lui era acolo? Ar fi avut destul curaj să-și riște viața s-o aducă la adăpost? Îi plăcea să creadă că ar fi avut, dar Nadia o dovedise. Deschise brațele și spuse:

— Nu credeam că e posibil, dar cred că te iubesc și mai mult.

Ea zbură în brațele lui, murmurând niște cuvinte rusești, melodioase.

El râse și o strânse mai tare.

— Îmi sună cunoscut... Ce înseamnă? Își amintea că ea șoptise aceleași cuvinte în nopțile lor.

— Așa se spune în rusește „te iubesc”. Zâmbi radioasă și se întinse după gura lui.

Owen o luă pe sus și porni cu ea spre scară.

— Cele cinci minute s-au scurs.

Nadia își trecu mâna peste pieptul lui și peste partea din față a blugilor. Zâmbi când fu cât pe ce să-și piardă echilibrul pe prima treaptă.

— Asta-i nimic, spuse ea.

Owen o prinse mai bine și continuă să urce, rânjind.

— N-ai pic de rușine, femeie?

Nadia își aruncă pe spate capul și râse din toată inima.

— Nu, Owen, rușinea s-a dus odată cu secretele. Nu mi-a rămas pentru tine decât dragoste și cinste.

El o lăsa încet lângă pat. Se întinse și aprinse lumina. Asta era Nadia care pusese piciorul în America. Ochii ei străluceau de speranță și de visuri de viitor. Nici urmă de secrete pe care le purtase cu atâta curaj.

— Doamne, cât te iubesc! O trase în brațe și o sărută cu promisiunea de a-i îndeplini fiecare vis.

Nadia zâmbi pe pieptul lui cald. În somn, respirația lui era domoală și regulată. Se întinse să tragă cearceaful, căci briza răcoroasă a nopții învolbura perdelele.

După o clipă renunță. Cearceaful era înfășurat printre picioarele lui, iar ea nu avea inima să-l trezească. Se întinse încet peste marginea patului și trase pledul care căzuse pe podea în timp ce făcuseră dragoste.

Îl întinse ușor peste trupurile lor goale și se cuibări din nou la pieptul lui. Chiar și în somn brațele lui o înconjurau cu tandrețe! Închise ochii și se pregăti să adoarmă.

O clipă mai târziu ochii i se deschiseră brusc, dar nu își mișcă niciun mușchi. Nici măcar nu respiră. Asta era. Nu fusese o închipuire. O melodie dulce izvora într-un colț al minții ei și creștea cu fiecare clipă. Era un cântec plin de speranțe, visuri și iubire. Era un cântec despre o bufniță bătrână și înțeleaptă pe nume Owen, care refuza să renunțe. Nadia închise ochii și lăsă muzica s-o pătrundă, s-o înconjoare cu simpla ei bucurie. Ce bine se potrivea faptul că își compunea ultimul cântec în timp ce se afla în brațele iubitoare ale lui Owen!

Epilog

— Dacă nu ne grăbim pierdem avionul, Nadia, spuse Owen. I-l încredință pe fiul lor de trei ani, Jeremiah, lui Sebastian, ca să ia cele două geamantane pe care valetul le cărase pe scări.

— Vin! strigă Nadia din bucătărie unde le dădea lui Milly și mamei ei ultimele instrucțiuni cu privire la programul lui Zachary, copilul lor de opt luni. Deci, rețineți, nu-i plac legumele verzi, ci numai cele galbene. Verifică din

nou itinerariul lor care era lipit pe ușa frigiderului, completat cu numele hotelurilor, numere de telefon și numere de la Salvare. Aveți grijă să-și bea laptele și nu-l lăsați să mănânce iar săpun în cadă.

— Plecați doar pentru zece zile, Nadia, se vaită mama ei. Cred că pot să mă descurc cu nepotul meu zece zile.

Îl luă în brațe pe micul Zachary care rânjea în brațe cu gura până la urechi și începu să-i șoptească cuvinte dragăstoase în rusește.

— Nadia! strigă Owen din nou. N-ai uitat să-ți iei vitaminele?

Ea se întinse și luă de pe frigider uriașul flacon albastru cu vitamine preparate și îl băgă în poșetă.

— Le-am luat, dragă, Se mângâie ușor pe burta ușor rotunjită și ieși din bucătărie urmată de mama ei, de Milly și de fiul ei. N-ai uitat biletele?

Owen își verifică buzunarul.

— Nu le-am uitat. Își văzu soția luându-l pe Zachary din brațele mamei ei. Ne așteaptă șoferul, iubito.

Nadia își sărută băiețelul și îl îmbrățișă lung.

— Să mai aștepte o clipă. Îl mai sărută o dată, zgomotos, înainte de a i-l trece lui Owen. Întinse mâinile după micul Jeremiah care ședea pe umărul lui Sebastian. Vino sufleteț, și mai dă-i mămicii tale un pupic. Jeremiah veni din tot sufletul. Acum promite-mi că ai să fii băiat cuminte și ai să-i ascuți pe mătușa Vera, pe bunica și bunicul, pe Sebastian și pe Milly, și pe unchiul Stevo și mătușa Yelena...

— Iubito, dacă îi înșiri pe toți din familie care rămân aici să aibă grijă de doi copilași, sigur o să pierdem avionul, și *cum va arăta asta?* Primul *tău* tur european și ai să-ți ratezi debutul. I-l luă pe Jeremiah din brațe și i-l dădu lui Miloș.

Nadia se uită la fețișoarele dulci ale fiilor ei și simți că ochii i se umplu de lacrimi.

— Poate că ar trebui să așteptăm până...

Owen o trase pe ușă, în timp ce Sebastian se grăbea în fața lor cu bagajele.

— Acum doi ani ai promis companiei de înregistrări și micuților tăi fani un tur incluzând opt orașe.

— Asta a fost înainte să știu că eram gravidă cu Zachary. Se uită peste umăr și le făcu semn cu mâna tuturor celor care se înghesuiau la ușa din față să le ureze drum bun.

— Dacă nu plecăm acum, or să mai treacă doi ani. Se uită la burta ei și zâmbi. Winslow o să aibă nevoie ca mămica lui să stea cu el acasă primele câteva luni.

— Nu-i pun eu copilului nostru numele Winslow! Și, oricum, cine poate spune că nu e fată?

Owen le făcu semn cu mâna fiilor lui și celor doisprezece baby-sitteri, în timp ce limuzina se îndepărta de casă. Se uită la soția lui și zâmbi.

— Sofia ți-a întors zilele trecute ceașca de ceai și ți-a ghicit în frunze. Se întinse și îi înlătură cu un sărut îngrijorarea maternă. Fiii lor erau pe mâini bune și, în sfârșit, avea s-o aibă pe Nadia numai pentru el. Numai pentru el și alte câteva mii de mici fani care o adora. Mi-a spus că iar a văzut albastru. Se uită la geamul fumuriu care îi separa de șofer și zâmbi. Trăgând-o în brațe șopti: Albastru, albastru și iar albastru... o grămadă de albastru. Gura lui poposi pe a ei și niciunul din ei nu mai dădu atenție milelor de șosea înghițite de mașină în drum spre aeroport.

SFÂRȘIT